

AUTOPSIA

JÜRGEN

GRAF

HOCAUSTULU

Machleben	18.455
Aussiedler	18.534
Buchenwald	18.534
Dachau	18.534
Flossenbürg	18.534
Stutthof	18.534
Gross-Rosen	18.534
Majdanek	6.826
Dora-Mittelbau	7.467
Bergen-Belsen	6.883
Neuengamme	5.780
Sachsenhausen	5.013
Strutthof-Natzweiler	4.431
Ravensbrück	3.640

TOTAL

~~289.267~~

6.000.000

Jürgen Graf

AUTOPSIA HOLOCAUSTULUI

Editura AAARGH
Internet
2007

AAARGH

< <http://aaargh.com.mx> >

< <http://vho.org/aaargh> >

< <http://litek.ws/aaargh> >

< aaarghinternational@hotmail.com >

Jürgen Graf

AUTOPSIA HOLOCAUSTULUI

SAMIZDAT
2001

© Citește și dă mai departe

*Lui Robert Faurisson și Wilhelm Stäglich, în amintirea
întâlnirii noastre de la Badweiler din 20 și 21 septembrie 1992.*

Dacă toți ar accepta minciuna impusă de Partid, dacă toate rapoartele ar relata aceleași baliverne, minciuna ar intra în istorie și ar devenit adevăr.

George Orwell, 1984

Prefață

Această carte este rezumatul unei lucrări mai vaste despre așa-numitele *crime* național-socialiste contra umanității și a urmărilor acestora.

S-a vorbit și se vorbește cu ușurință despre așa-numitele, nemaipomenitele, nemaiauzitele *crime* naziste. Ideea de *Holocaust sau de Shoah*, rezumat și sinteză a acestor ziceri, a tulburat mințile multora dintre cei născuți după ultimul Război mondial, a generat haos moral, cecitate intelectuală, debusolare mintală, fără să mai socotim isteria demascatoare și vinovată care cuprinde invariabil pe anumiți indivizi de îndată ce cineva își manifestă neîncrederea în numitele baliverne, dorința și nevoia de a examina lucrurile de aproape, cu atenția cuvenită.

Unii nu pot concepe că între 1939 și 1945 lumea întreagă ar fi asistat cu degetul în gură la nemaipomenitele *crime*, că milioane de oameni, prin indiferența lor, s-au făcut vinovați de complicitate. Alții consideră că nu trebuie să ne lăsăm prostiți și înduioșați cu atâta ușurință, că se cuvine să ne păstrăm capacitatea de indignare pentru crime reale, bine verificate, cu atât mai mult cu cât lacrimile de crocodil și indignarea simulată ar putea angaja demnitatea și interesele nemțești, românești, omenești în general.

Putem vorbi despre o mulțime de holocausturi, dintre care unele parțial sau total contestate. Se pun argumente pe masă. Au loc dezbateri aprinse. Se trag, printre sfori, concluzii... Omul neavizat, marea masă a celor care au alte treburi decât tăiatul în patru al gogoșilor holocaustice, va sfârși prin a-și face o opinie. Opinia celui neavizat este importantă. Orice armă este bună în bătaia văzută și nevăzută care se dă pentru a câștiga opinia și încrederea celui neavizat, pentru a-l păcăli prin orice mijloace. Oare de ce trebuie păcălit omul de rând, de ce trebu-

iesc înșelate masele populare mai curând în problema sau ideea de *Holocaust-Shoah* decât în aceea de cerc pătrat sau de cal înaripat? Răspunsul este simplu : *Holocaustul-Shoah* nu reprezintă numai o idee, în jurul căreia se poate discuta. Adevărat sau fals, pe marginea holocaustului se organizează colocvii, simpozioane turistice, congrese memoriale, muzee de carton turtit, manifestări folclorico-propagandistice la care nici nu visa Securitatea... *Holocaustul* este o afacere, una din cele mai rentabile care a fost născocită vreodată. Cine se îndoiește, cine dorește să știe mai mult despre afacerea holocaustică, va citi cu oarecare profit *Industria Holocaustului*, carte apărută și în limba română, sub semnătura evreului american Norman Finkelstein. Cu același folos ar putea fi citită *Cacialmaua secolului XX*, a americanului Robert Butz, *Mitul de la Auschwitz* al germanului Wilhelm Stäglich, *Scrierile revizioniste* ale lui Robert Faurisson, o multitudine de alte lucrări impresionante sau simple articole în diverse reviste sub semnătura unora ca italianul Mattogno, francezii Serge Thion, Roger Garaudy sau Pierre Guillaume, elvețienii G.A. Amaudruz sau Rene-Louis Berclaz, englezul David Irving și alții. Rămâne de văzut la ce concluzii ar putea ajunge aceia care ar avea curajul și perseverența necesare pentru a duce la bun sfârșit o astfel de muncă de cercetare istorică. În orice caz, ei nu vor mai putea accepta balivernele spumegânde ale unor escroci internaționali precum Elie Wiesel sau Radu Ioanid. Vor simți nevoia să discute cu cărțile pe față, eventual să îi ajute, să îi lumineze și pe alții.

Dotați cu o remarcabilă inteligență, mulți dintre noi cred că aceasta ne scutește de documentare, de muncă, de transpirație, de efortul de a cumpăra și citi o carte. Am rămas la imaginea idilică a aceluia Auschwitz despre care Ițic și Ștrul, întâlnindu-

se după mulți ani în Bucureștiul scăldat de beznele multilaterale ale ceașismului, își aduceau aminte cu nostalgie.

— Auschwitz, Ițic !

— Dumnezeu, Iahve, Elohim ! Auschwitz, Ștrul !

— Vremuri dom-le, nu glumă ! Era curent și-n garduri. Bordelul plin de curve, ciocolată, băătură, *haftlingsfürung*.

— Pe asta am uitat-o. Blonda de la Jointul Internațional de-a ajuns în patul lui Höss ?

— Băăă, asta nu era curvă ! *Haftlingsfürungul* era auto-gospodărire, ca la Tito. Cum a vrut face Pătrășcanu chibuțul rominesc. Dej și Ana, oameni cu experiență, au înțeles că-n țara asta de mormoloci castrați nu-s destule curve.

— Iahve ! Auschwitz ! Ce vremuri ! Nemții plăteau dom-le. Plătesc și acum. Ce vremuri !

Nu putem rămâne la astfel de imagini idilico-sioniste, oricât adevăr, culoare și nostalgie macabeică s-ar exprima prin ele. Nu le putem însă ignora. Folclorul ăsta de zi și de noapte, fără să fie opera lui Bulă, aforistul absent din Academia Română, își are importanța lui. Câteva aforisme de-ale înțeleptului Bulă sunt suficiente pentru a înțelege holocaustul comunist. Ele nu sunt inutile nici pentru clăririficarea celui nazist. La drept vorbind, ambele sunt marfă jidovească.

Născut din crimă și din sânge, vreme de peste trei sferturi de secol comunismul s-a hrănit din cadavrele a sute de milioane de victime. Puțini sunt însă aceia care vorbesc despre holocaustul comunist.

În raport cu *holocaustul nazist*, cel comunist nu are nevoie de instituire prin lege. Evidența lui se impune oricărui om cinstit și întreg la minte. Nimeni nu s-a gândit vreodată să recurgă la poliție, armată, judecători, servicii secrete pentru a-i determina pe oameni să creadă în existența holocaustului comunist. *Holocaustul nazist*, adică jidovesc, cum spune popo-

rul, acesta are nevoie de poliție, de armată, de tribunale, de închisori... Lumea crede că holocaustul jidovesc ascunde o minciună istorică. Oare de ce ? Nu se știe. Nimeni nu vrea să abordeze această problemă. Nu există încă o bursă capabilă să stabilească dacă frica unora depășește scârba altora sau invers. Știu ei ce știu bieții oameni ! Când te-ai fript cu ciorbă, sufli și-n iaurt.

Nimeni nu crede în holocaustul jidovesc : nici profesorii universitari, nici sportivii, nici militarii, nici preșcolarii, nici măcar academicienii din promoția tăiată împrejur de Petre Roman! De la ultimii te-ai aștepta să se gândească la scaunele lor cu oliță înainte de a lua eroica decizie de a nu rupe tăcerea de aur pentru nimic în lume. Știu ei ce știu pezevenghii aștia îmbătrâniți între mediocritate, ignoranță și lașitate. Cucu ! Tăcerea este de aur, nu-i așa d-lor cacademicieni. Se înțelege. Preferați să dați ortul popii de atac cardiac, de apoplexie, de prostată, de prostie, numai holocaust să nu fie. Păcat. Unii mai cred încă în nemurirea voastră. De când cu holocaustul ăsta jidovesc chiar ați dat cu mucii în păsulă.

Fără să uităm subiectul care ne preocupă, să deschidem ochii o clipă ochii, să privim în jurul nostru. Să nu trecem cu vederea peste faptul că, în România a reapărut învățământul ideologic ! Copiilor li se predă la școală *holocaustul* jidovesc, așa cum ni se predau nouă cândva ineptiile și minciunile comuniste, tot jidovești și ele. Vechii profesorii de istorie sau de filosofie nu mai predau *socialismul științific* ci *holocaustul* jidovesc. Alte măști, aceeași gamă !

Soldații și ofițerii armatei române luptă acum pentru *pace* prin Afganistan, Irak, prin fosta Iugoslavie... Luptă ei cât luptă, dar între *lupte* ce fac ? Cum adică ce fac ? Sunt îndoc-trinați, aia fac ! Militarul nu pierde vremea niciodată. Când nu are ce face, așteaptă ordine. Ordinul spune una și bună : îndoc-

trinare totală. Fiecare soldat, ofițer sau subofițer mercenărit și spurcat la dolari este dator, față de nu se știe ce patrie străbună, să-și dea creieruțul la tăiere împrejur. Gradele mai mari, generali duși de americanii cu lesa de la statul major pe câmpul de luptă, nu se pot ocupa de consoane și vocale jidovești. Se înțelege. *Holocaustul*, *shoah* sunt barbarisme de care dracu-n persoană nu știa o iotă pe vremea când își făcea studiile la UM 01512 Sibiu, orașul de reședință al beizadelei Ceaușescu. Zică lumea ce-o vrea, dar beizadeaua ceaușistă a avut ochi buni. Nu și mână. A fabricat cantități impresionante de generali, colonei și alți purtători de stele sovietice, americane, triumphiuri îmbârligate și altele. Impovărați de glorie hoșătească, de dolari și de stele, comandanții de mercenari nu sunt scutiți de obștescul învățământ ideologic. Ei îl fac la fără frecvență, formă de îndoctrinare ce și-a dovedit de mult înalte-i virtuți. Cunoscuta intervenție pe prepuțul cerberal este înlocuită cu o simplă umbreluță englezească, care îi prezervatizează și etanșeizează perfect. Nimic în lume nu le mai poate atinge substanța cenușie, multă- puțină, câtă s-a putut inghesui în minunea de prezervativ distribuită de însuși furnizorul grațioaselor majestăți britanice... În limbajul barbar, de pe vremea armatei fasciste a Scorniceanului, astea toate s-ar putea spune mai simplu, mai scurt, Soldații și ofițerii armatei române sunt îndoctrinați astăzi ca și pe vremea lui Stalin. Punct. Atunci erau îndoctrinați cu anumite baliverne. Acum sunt îndoctrinați cu alte baliverne. Manivela este învărtită cu aceeași virtuozitate, de aceeași politruci. Flașneta nu mai este teleghidată de la Moscova, de la Academia Jdanov, Academia Ștefan Gheorghiu sau Academia Militară din Frunze... Flașneta actuală merge nu cu Marx, nici cu Lenin, nici cu orice *frunze* ci cu dolari, cu *holocaust*... La asta se reduce holocaustul, la dolar. Holocaustul, dolarul, ferea frate buzunarul !

Militari sau civili, mireni sau în sutană, politrucii holocaustului se potcovesc nu la Moscova ci la Washington, la Bruxelles, la Paris... Vremurile s-au schimbat. În bezna comunistă, Ițic și Ștrul vedeau ca ziua. Ce-ar fi să deschidem ochii și noi? Să detectăm neutronii de minciună cu care suntem bombardăți. Altfel vom fi sterilizați, prezervatizați.

S-a vorbit și se vorbește mult despre ultima bătălie din cadrul celui de al doilea Război mondial. O bătălie importantă despre care, din păcate, istoricii nu-și amintesc decât pentru a o escamota : *Procesul stalinist de la Nuremberg*.

În discursul său inaugural, procurorul-șef american Robert H. Jakson definește acest proces ca o continuare a efortului de război al Națiunilor Unite contra Germaniei și a aliaților acesteia. Din când în când, gura prostului adevăr grăiește. La fel a nebunului. Nu se știe dacă Jakson a fost prost, nebun sau ambele. I-a luat-o gura pe dinainte. S-o fi mișcat umbreluța-i de pe creier. În America, îndocrinarea holocaustică a luat proporții de necrezut. Fără să-și dea seama de semnificația istorică pe care cuvintele lui aveau să o dobândească, procurorul-șef american spunea adevărul. După Stalingrad, după Pearl Harbor, după Hiroșima, după Nagasaki a urmat ultima bătălie. Bătălia pseudo-juridică,acialmaua judiciară de la Nuremberg. Cacialmaua merge adesea, dar nu la infinit. Mai devreme sau mai târziu, ea iese la iveală !

Cititorul este îndreptățit să își pună următoarea întrebare : pe ce se bazează cei ce afirmă că Nurembergul a fost o mascaradă judiciară de tip stalinist ? Să ne amintim *procesul* Nicolae și Elena Ceaușescu, despre care știm poate mai multe. Nu știm însă tot câtă vreme ignorăm că a fost tot un proces de tip stalinist, talmudic. De-a lungul sfertului său de veac dictatorial, Ceaușescu a comis probabil crime, greșeli și erori pentru care merita să răspundă în fața justiției, a poporului român. Lucru-

rile s-au petrecut însă de așa natură încât istoria îi consideră de pe acum, pe cei ce i-au *judecat* pe soții Ceaușescu, drept niște asasiuni în slujba unor interese ce urmează să fie puse în lumină. Lui Ceaușescu i s-au imputat crime pe care nu le comisesese. De exemplu cei 65 000 de mii de morți. Apoi s-a admis oficial că au fost în jur de 1 500 de morți. Toți aceștia, sau aproape toți au murit după 22 decembrie 1989, ziua arestării oficiale a soților Ceaușescu. Din cei 65 000 au rămas câteva zeci de timișoreni. Responsabilitatea pentru moartea acestora se împarte între soții Ceaușescu și o serie de subalterni, inclușiv ofițeri de armată, securitate și miliție. Nu s-a putut face lumină în această problemă. Scopul mascaradei judiciare, al asasinatului era și acela de a se arunca cu praf în ochii prostimii. Musai ca soții Ceaușescu să fie lichidați înainte de a putea vorbi, de a se explica, de a se apăra.

În cadrul ultimelor sale discursuri televizate, Ceaușescu a vorbit despre serviciile secrete străine implicate în evenimentele de la Timișoara, în tot ce a urmat. Acum, după mai bine de zece ani, se știe că *revoluția* din decembrie 1989 a fost pusă la cale de serviciile secrete reunite *CIA-KGB-MOSSAD*, cu participare franceză, maghiară, inclusiv tanti CIA-Lovinescu și cuibul sionist de la Europa Liberă.

Procesul soților Ceaușescu s-a desfășurat într-un climat național de teroare, rapid și în secret. *Procesul* de la Nuremberg, deși mai lent, s-a desfășurat pe fondul unei terori fără egal în istorie, teroare ce durează din 1945, afectând nu numai Germania ci întreaga lume. *Procesul* de la Nuremberg nu s-a încheiat încă. Efortul de război al celor patru Națiuni Unite (nu cumva și teroriste) contra Germaniei și aliaților ei continuă... Indoctrinarea holocaustică a copiilor, elvilor și a întregii societăți face parte din efortul interaliat de război. Nimic de mirare. Trăim într-o lume bolnavă de sionism holocaustic !

Cacialmaua judiciară de la Nuremberg s-a desfășurat într-o Germanie fumegândă, în care nu mai rămăsese piatră pe piatră. Nu mai vorbim de teroarea baionetelor reunite ale celor patru armate victorioase : sovietică, americană, engleză, franceză. Numai Dumnezeu știe câte fecioare, câte mămici, câte bătrâne au fost asasinate de *eliberatorii* sovietici de-a lungul și de-a latul Europei. *Eliberatorii* americani, englezi și francezi s-au comportat la fel. La Augsburg, în iunie 1945, un tunel de cale ferată a fost pus la dispoziția unui regiment de negri americani, cărora li s-au adus pe tavă mai multe mii de feciare : unele din cadrul organizației naziste de tineret *Hitlerjugend*, altele studente, eleve, călugărițe. Istoria nu cunoaște un alt caz de organizare militaro-științifică a unui viol colectiv de asemenea proporții. Pe deasupra, în vreme de pace. Războiul se încheiase ! America făcea încă un efort de război, Unul sexual ! Germania nazistă trebuia umilită. Italia fascistă la fel. Mândrele nemțioace cu ochi albaștri trebuiau stropșite de negrii americani. Frumosele italience trebuiau străpunse de penisurile *eliberatorilor* marocani din armata franceză a mareșalului Leclerc. Globalizarea începuse cu aspectul sexual. Intre timp s-a aflat că nu se poate globalizare fără sexualizare. Probă : *educația* și *practica sexuală* care s-au introdus rapid și în școlile noastre. Luați aminte, mămici și tăticii de modă veche. Școala a ajuns un bordel. Copii noștri sunt supuși unor experiențe satanice. Cine pune piciorul acolo, se murdărește. Centura de castitate nu-i suficientă. Foc, topor, benzină, ștreang, Intr-o zi vom fi obligați să alegem.

Rasismul doctrinar german era poate deplasat. Nemții nu violau însă pe nimeni cu teoriile lor. Ei nu aveau nevoie nici de negri nici de marocani. Nu ei au violat Europa, nu ei au transformat-o într-un bordel yankeu. Când *Wermachtul* hitlerist traversa un sat din Valahia sau Basarabia, mamicile ieșeau cu

copii la margine de drum, fără teamă că vor fi batjocorite, umilate, murdărite. Fiecare copil primea o ciocolată. Cu ochii la soldații germani, mămicile se gândeau la soții lor care luptau la Cotul Donului, la Odesa... Efortul de război german a fost una, efortul de război al Națiunilor Unite a fost alta. Nemții nu au aruncat bombe atomice, nu s-au gândit la aspectul sexual al războiului, nici la aspectul manipulării juridice a adevărului istoric. Națiunile Unite, dimpotrivă, nu au pierdut se pare nimic din vedere. Nu ne putem ocupa aici de aspectul sexual al războiului. A început, se pare, la îndemnul scriitorului evreu și politruc sovietic Ilya Ehrenburg. A continuat cu violurile colective organizate de franco-marocani în regiunea Monte Cassino din Italia. Americanii nu au rămas cu nimic mai prejos, Acestea nu aparțin numai istoriei. Ele privesc mămicile și tăticii din România de astăzi, ai căror copii, înainte de a fi mercenăriți undeva în lume, fac *școală de educație sexuală, masturbație științifică și intelectuală generalizată !* Prezervativele se pun nu numai acolo unde știm ci de-a dreptul pe creier. Prezervatizarea cerebrală a devenit dacă nu unicul în orice caz principalul scop al *școlii*. al învățământului public. Europa nu are nevoie de români cultivați, de savanți. Europa, ca și America, nu dorește românului decât să rămână sclav, idiot, mercenar și ucigaș în Irak sau Afganistan, căpșunist în Spania, tăietor de lemne în Canada, paznic de noapte în Franța. Iată rațiunea schimbărilor din programele analitice școlare și universitare.

Penisul *glorios* al eliberatorilor sovietici, cel al bravilor marocani sau negro-americani, Procesul de la Nuremberg reprezintă unul și același efort interaliat de război. Războiul care a pus capăt României și Europei părinților și bunicilor noștri. Fericirea pe care ne-a adus-o victoria Națiunilor Unite o știm cu toții. Națiunile Unite să-și pună unde vor victoria lor.

Să nu aștepte recunoștința, nici mulțumirile noastre. Nu avem nevoie să învingem organizația teroristă a Pentagonului. Se va prăbuși singură, ca și Uniunea Sovietică!

Decebal nu s-a lăsat umilit, nu a împodobit triumful dușmanului care l-a învins. Până când, până unde trebuie să ne umilim ? Românul care vrea să înțeleagă tragedia neamului său trebuie să aibe forța și curajul de a se întoarce măcar până la Decebal. Lucrul nu-i atât de dificil pe cât pare la prima vedere. Fiecare va începe în felul lui. De exemplu, prin a nu-și mai da creierii la spălat, duminică de duminică, cu isprăvile lui Moise, secarea Mării Roșii și alte matrapazlăcuri rabino-popești cu care un fals creștinism ne-a transformat în sclavi-lingători de blide și de funduri. Vom găsi astfel prilejul, timpul și puterea de a înțelege că nimic nu se petrece la întâmplare. Că între procesul stalinist de la Nuremberg, destrăbălarea sexual-holocaustică din școli, *incriminarea mincinoasă pentru crima de holocaust a poporului român* și falsul creștinism în care ne complacem de secole există o legătură cauzală !

Fără să fie vinovat pentru *crimele* din parodia sa de proces, Ceaușescu nu a fost neapărat un erou al Românilor, cum a fost Mareșalul Antonescu, alt șef de stat căruia i s-a înscenat un proces iudeo-stalinist, pentru a fi ulterior asasinat cu acte în regulă ! Mareșalul Antonescu este una dintre primele victime ale ale jurisdicției talmudice și de excepție de la Nuremberg. Președintele Ceaușescu este una dintre ultimele victime ale aceleiași jurisdicții talmudico-excepționale. Molohul jidovesc inter-aliat se hrănește deopotrivă cu eroi de legendă ca Mareșalul Antonescu, cu mediocri și neînțeleși ca Ceaușescu, cu feciorelnicia copiilor noștri pe care singuri îi ducem la școala-abator, cu mințile noastre pe care prea ușor lăsăm să ni se pună căpăstru și preservativ.

Pentru observatorul atent și imparțial, procesele *criminalilor de război* inaugurate la Nuremberg au dezvăluit nu atrocități și crime nemaiauzite comise chipurile de Germania nazistă, ci imposibilitatea tehnică în care se găsesc acuzatorii (cele patru Națiuni Unite) de a susține acuzarea în fața istoriei. Prima defecțiune sau fisură în edificiul minciunii interaliat s-a și produs : Uniunea Sovietică prin Mihail Gorbaciov, ultimul ei președinte, și-a recunoscut responsabilitatea pentru miile de ofițeri polonezi asasinați la Katyn. Stalin și ucigașii lui au utilizat metoda glonțului, tras în ceafă, după ce victima a fost silită să își sape singură groapa. Profesionist mondial în materie de genocid, Stalin, șef de stat și comandant inter-aliat, nu-și pierde timpul cu camere de gazare americane, cu ghilotine sub licență franceză... Știa el, tătucul popoarelor, că genocidul a milioane de oameni nu poate fi realizat cu ajutorul camerelor de gazare. Imposibilitate tehnică ! Astăzi, în penitenciarele americane, gazarea unui singur condamnat comportă instalații extrem de complicate, personal numeros și supercalificat, ore și zile de muncă pentru verificarea robinetelor și supapelor, riscuri mari pentru cei ce participă sau asistă la execuție. Toate astea pentru executarea unui singur condamnat ! O astfel de minciună este un afront personal pentru orice om cu judecata întreagă. Ea nu rezistă nici măcar criticii curcilor ploate. Dlor jidovi mincinoși, face-ți un efort. Scorniți altceva. Vreo evanghelie afumată, vreo nouă biblie, alți apostoli, alți Cristoși, orice. Chestia cu camerele de gazare nu mai ține. Vreți să faceți din rahat bici și să și pocnească ?

La Nuremberg a fost simplu și ușor. Funiile acuzaților erau pregătite. Gelu Voican-Voiculescu știe cum se face asta. În decembrie 89 ne-a tras nu numai un *proces* ci și o liturghie. Care om întreg la minte poate să susțină că-i normal ca acum, după zeci de ani de la sfârșitul ultimului Război mondial, să fie

promulgate legi liberticide care să ne bage pe gât cu forcepsul *justiția* de la Nuremberg ? O astfel de lege liberticidă și contrară Constituției este *Ordonanța holocaustică* din martie 2002, impusă de Europa, de Națiunile Unite, de câștigătorii războiului, de judecătorii de la Nuremberg...

Pe ce bază spunem că această lege scelerată și neconstituțională reprezintă una din condițiile ce ne-au fost impuse în vederea admiterii în Europa ? Pe faptul că legi identice există în toată Europa. În Franța, legea corespunzătoare se numește Fabius-Gayssot, după numele celor care au propus-o și promulgat-o. În Belgia, din aceleași motive, legea în chestiune este cunoscută sub numele de Moureau-Erdekens, în Elveția s-a introdus un articol suplimentar în constituție, *Articolul 261 bis*. Nu se știe încă de ce în România se vorbește de această lege sub numele de *Ordonanța-Bombonel*. Unii susțin că primul ministru Adrian Năstase era mios și dulce ca o bomboană, alții că o *Ordonanță-Bombonel* este mult mai ușor de înghițit... Ceea ce-i sigur este că se încearcă astfel legiferarea adevărului istoric, că această ordonanță-lege este nu numai un atentat împotriva adevărului istoric, ci și împotriva demnității poporului român, împotriva chiar a bugetului național, a generațiilor care vor veni ! Dacă generația actuală înghite astăzi *ordonanța-pastilă Bombonel*, generațiile ce vor veni, vor plăti mâine bani grei Israelului.

Cum și de ce, de unde până unde? Cu un mic efort de informație și de gândire, fiecare va înțelege. Așa funcționează statul Israel încă din 1948, adică de la înființarea sa. Tocmai de aceea, în 1946, la Nuremberg, nemților le-a fost băgată pe gât cu forcepsul o sentință mincinoasă și scelerată. Era vorba nu numai de umilirea națiunii germane, care sub Hitler înfruntase coaliția iudeo-satanică mondială, ci de incriminarea poporului german care de atunci încolo a plătit multe miliarde de dolari

statului Israel. Despăgubiri chipurile. Pentru “ *crime* ” care nu au avut loc, pe care nu l-a comis nimeni. Pe cât de simplă și de scelerată, logica *ordonanței-pastile-Bombonel* s-ar putea dovedi la fel de eficace. Dacă Germania plătește, de ce să nu plătească și România ? Sub o formă sau alta, pentru *crime* la fel de imaginare plătesc și alte state, inclusiv neutra Elveție !

Substratul procesului stalinist de la Nuremberg se vede de la o poștă. Ploile nu s-au putut însă aranja acolo chiar ca în cazul proceselor staliniste de la Moscova. Declarațiile martorilor și reacțiile acuzaților au scos la iveală un scenariu al groazei care a anesteziat opinia publică mondială, aflată încă în stare de șoc. Tribunalul de la Nuremberg nu a ordonat o anchetă judiciară, o expertiză tehnică a *camerelor de gazare*, cu privire la care *martorii* acuzării se contraziceau penibil. Dacă i s-ar fi dat mână liberă lui Stalin, *martorii* nu s-ar mai fi contrazis iar *judcătorii* ar fi știut să-i stimuleze cu întrebări cât se poate de ajutătoare. Nu-i așa că Hitler a fost un monstru?

Tribunalul Militar Internațional de la Nuremberg nu a fost de loc internațional ci anglo-franco-sovieto-american. El a judecat și promulgat sentințe cărora, fără să ni se spună explicit, li se atribue putere de dogmă. Cum să înțelegem altfel faptul că tribunalele germane din ziua de azi refuză categoric să expertizeze *camerele de gazare* prezentate, de exemplu, turiștilor ce se abat pe la Auschwitz, unii în căutare de senzații tari, alți pur și simplu amatori de mărtisoare. E mai ușor și mai simplu să faci mărtisoare cu *camere de gazare* și *crematorii* decât să lași o comisie inginerască să expertizeze modelele ce au fi servit, chipurile, la gazarea a milioane și milioane de oameni ! Or fi ele mărtisoarele simple, în materie de pus la gât. Mai sigure însă nu ! Cel puțin în ce privește perenitatea minciunii. Nouă, celor care am trecut peste comunism precum Cristos peste moarte, nu ne spune mare lucru un *mărțișorTreblinka*.

Că o fi *mărțișor*=*Ttreblinka*, *mărțișor*-*Auschwitz*, *mărțișor*-*Dachau* sau *mărțișor*-*Belzec*, tot un rahat cu perje se cheamă. *Jucărie* ce se dovedește nu numai otrăvită, ci chiar diabolică. Otravă de Nuremberg! Nu trebuie să fi expert pentru a înțelege că nimeni nu poate fi judecat și condamnat cinstit pentru fapte chipurile de de notorietate publică ! Ce este, ce înseamnă aceea *notorietate publică* putem afla deschizând un dicționar sau întrebând vreun bătrân. In afară de *tribunalele mincinoase Nuremberg*, nimeni, niciunde nu a mai fost vreodată judecat, condamnat și executat pe chestia notorietății publice. A dracului dom-le notorietatea asta ! Uite că acum, în numele ei, copii ne sunt îndoctrinați în școli. în universități. Tot în numele ei, oricine poate fi condamnat pentru *contestare de crimă contra umanității*! Crima contra umanității este constă în aceea că ni se introduce cu forcepsul minciuna camerelor de gazare pe gât.

Rămâne de văzut cine, cât, cum și până unde poate să înghită așa ceva. Puțini au fost cei care l-au contestat pe Stalin în anii lui de glorie. Tot atât de puțini au fost cei care au contestat *Dunărea gândirii* pe vremea când aceasta împroșca la Cazane ca Niagara. Vacile doar și boii continuau să umfle Dunărea, la modul bovin, fără să-și pună problema că ar întina gândirea *Genialului* ce avea să ajungă *Odios*. *Ordonanța-Bombonel*, *pastila-holocaustică*, prafurile și licorile alchimizate în distileriile Nurembergului vor împiedica oare vacile și boii să umfle Dunărea ? Dacă tot s-a încercat retrogradarea noastră la nivelul lor, n-ar fi oare cazul să dăm o mână de ajutor acestor cinstite patrupele a căror suflare, se știe, a trecut prin ieslea lui Cristos? Dacă tot am înecat Dunărea gândirii, să punem mână de la mână și să umflăm *holocaustul* până s-o îneca Niagara. Să facă fiecare cât poate, cât îl ține vezica. Să umflăm holocaustul și Niagara, să-i creștinăm pe nebotezații

yankei de spurcă lumea lui Dumnezeu cu Nurembergul lor, să-i stropșim în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh! S-or mântui odată de handicapul ce-i împiedică să abordeze problema simplisimă a posibilității fizice evidente a camerelor de gazare. Ar intra și ei în rând cu lumea.

Poveștile holocaustice au zguduit omenirea pe plan politic, moral, intelectual. Mulți au înțeles că existența și funcționarea camerelor de gazare, care să ucidă milioane de oameni fără să lase vreo urmă, este nu numai o imposibilitate tehnică dar și o bazaconie de prost gust, fără pereche. *Vechiul Testament* operează și el cu astfel de minuni și bazaconii, Regele Solomon avea 999 de neveste, mânca mii de vaci și alte cornute, mii de cuptoare de pâine, dintr-o îmbucătură. Atenție. Nu vorbim de Flămânzilă ci de Solomon, ăla cu înțelepciunea cea mai lungă din Biblie. Să nu râdem că nu-i de râs. Râsul este ceva grav. Mai demascator decât bancurile politice 3/6 de pe vremuri. Pentru crima de a râde de prea regala poftă ce-a poftit Marele înțelept holocaustofag bovin și ovin despre care se scrie serios la Biblie, nu se mai scapă cu trei pentru cine ascultă și șase pentru cine zice. Să nu râdem nici de versetul biblic al surorilor care-și alcoolizează tatălul spre a se juca cu jucăria lui, să rămână grele... Fecioarele de ele, alese între aleși. Dar nu era să se joace, ditamai fecioare ale poporului ales, cu o bombă atomică, sau cu cuțitul, să se taie... Biblic sau nebiblic, folclorul jidovesc merită și trebuie să fie studiat cu lupa în mână. Poveștile holocaustice, pe care baronul de Münchhausen a uitat să le domicilieze la Nuremberg, își vor găsi astfel locul în simpaticul bestiar biblic.

Păcat de Stăniloiaie, de teologia lui fantastică. Iadul este aici, măi Mitică. Pe lumea asta. Unde-l cauți ? Draci-s printre noi. Cu șopârlița holocaustică, nu unde credeau Părinții *Filocaliei*, de te-au molipsit cu orbul găinilor. Nu Scaraoțchi l-a chemat pe

Elie Wiesel să arbitreze holocaustul la București. Ideea a fost a lui Iliescu, românul neaoș cu două sau trei mămici, lepădat de o mătușă, de Ceaușescu, lepădat de tot. Cine a mai auzit de așa teologie negativă, măi Stăniloaie. Ne-ai lăsat la greu și ai dat ortul popii tocmai acum când se numără bobocii și se coace holocaustul ! Cine să ne pună holocaustul pe teologie, pe note, Să-l adorăm din toată inima și din tot sufletul nostru. Să-l cântăm la patru mâini: Holocaust Aleluia, Holocaust și praz verde, pentru ca Europa să vină și să recunoască holocaustul ce crește la noi pe chiar lemnul Sfintei Cruci, de la Sfântul Mormânt.

Manualele școlare califică *holocaustul* drept un fapt dovedit. Elevii, studenții și profesorii României se pot îndoi de lumina soarelui, de mămica lor, de lumina ochilor lor, de toți și de toate, dar de *holocaust* nu !

Suntem în plină teologie. Iarăși, și iarăși Domnului să ne rugăm, pe Mitică blajinu să-l invocăm ! Pe urmele maestrului înveșnicit, continuatorii înțarcă holocaustul în bestiarul iudeo-creștin. E mai simplu pentru toți. Biserica nu va mai fi cu fundu-n două luntrii. Va păstra ciocanul, înlocuind secera cu mistria, anteriul cu șorțulețul grande oriente. Se vor auzi voci din cer. Elevii, profesorii, studenții, toată suflarea va cânta cu ochii închiși *Aleluia, Aleluia...* Atunci să vezi Inalt Prea Sfințite Daniele busculadă de mormoni și moroloci talmodizanți la *Centrul Cultural Masonic Daniil Sihastru* de la fosta mânăstire Durău, oportun dotată cu instalații hoteliere. stele europene, discotecă modernă, măicuțe cu vino-ncoace... Va fi încarnarea Sfântei Vedenii, după Scripturi. Scripturile lor. Noi nu mai avem nimic sfânt. Noi în noi n-avem nimica. Alții, aleșii yahveici întrupează duhul în chip de porumb în sfințenia și fecioria Moldovei. La mai mare ! Vivat holocaustul, Vivat Académia. Ia ziarul, ia Scânteia, Holocaustul, Fomeia... Sus

holocaustul! Sus în deal la Crâșma mare, holocaust la culcare, holocaust la sculare, holocaust-încarnare, holocaust-împilare, holocaust-împulare. Cu ulei în candelă... Dar și fără. Vine Mirele de la Ierusalim, găsește holocaustul stins, pune alduitul cât trebuie. El știe cât trebuie. Cine altul? Apoi s-a făcut trup și a grăit în limbi, printre dinți:

*Sorcova-vesela, sorcoviță-sorcovea,
holocaust și-om vedea,
La anul și la mulți ani,
Scoate pungă, scoate bani,
Tare ca fierul, să băgăm oțelul,
Ho-lo, ho-lo, ho-lo, ho-lo, ho-lo, hooo!*

Gura nu-i mai tace, lumea-i și mai place, totul vrea și pace, Holocaust pace, nu tace dar face, tacă-ți gura drace! Pământurile s-au cutremurat, catapeteazma cerurilor a crăpat. Gloatele de îngeri, noroadele de serafimi, heruvimii cu arhanghelii în frunte dau buzna ca la stadion și scandează toți în cor: *Aleluia-Aleluia*. Cerurile duduie întruparea cuvântului în limbile pământului:

*Holocaust și poporul,
Holocaust-viitorul,
La anul și la mulți ani,
Scoate pungă, scoate bani
Tare ca fierul, vă băgăm oțelul
Ho-lo, ho-lo, ho-lo, ho-lo, ho-lo, hooo!
Aleluia și-un praz verde !*

Apoi au venit vacile grase de câine, Europa cu țătoancele dolofane și sterpe, America cu dinți noi de la covaci, drob de sare în spinare, mălăieși în călcăieși, ieșire din peștele patriarhilor, intrare în holocaustul vărsătoriu. Vărsam fierea din noi

și ziceam că e bine. Fusesem și iar eram, era globalizării, a marilor afaceri. Apoi s-au deschis ochii, s-a văzut goliciunea gloabeizată, globalizantă. Din elicopterele cerurilor au pogorît nouri de îngherași GI's. Trâmbițele de foc ale Flotei a IV-a americane umpleau zarea cu *gloria lui aleluia, holocaust-aleluia*, Kabul, Bagdad, Aleluia. Nu a strigat nimeni *osanaua mării voastre, osanaua mării lor...* Nu au avut când! I-a numărat Iahvé cu robii, asinii și măgărițele lui...

Holocaustul se dovedește cea mai rentabilă afacere de la Moise încoace. Roger Garaudy reproșa evreilor că vând ciolanele unor suflete mai puțin moarte decât cele ale lui Gogol. Evreul-american Finkelstein a pus punctul pe I cu o îndemănare și o iuțeață care i-a permis să evite ordonanța, tribunalul, pușcăria, ispravă pentru care merită două sau trei premii Nobel de jonglerie holocaustică. Să nu ne zgârcim. Și le dau între ei ! După Finkelstein-citire, holocaustu-i simbrerie, brățară de aur pentru jidani. O industrie. Una pe cât de simplă, pe atât de rentabilă, inepuizabilă. Nu se pune problema materiilor prime, a săpăturilor geologice, archeologice, a conservării mărfii... Obiectul prodigioasei industrii, funcție de conjunctura bursieră, oscilează între încasarea rapidă a banilor și manipularea zerourilor. Totuși există riscuri. Industria holocaustică nu are faliți. Nici unul, absolut nici unul, nici de leac ! Americănește. Zero faliți. Aici e buba ! De aici necesitatea și justificarea ordonanțelor guvernamentale, a legilor Fabius-Gayssot, *Bombonel*, Moureau-Erdekens... Unde nu-s faliți, vine legea și-i creează pentru ca fiecare se culce pe ce ureche vrea. Libertatea de opinie este garantată, cu condiția ca fiecare s-o păstreze intactă, să nu facă uz de ea! Se garantează libertatea de vorbire, de asociere, cu condiția ca nimeni să nu conteste *holocaustul*. Viitorul luminos este astfel asigurat. Cum pică

cineva pe bec, cum îl umflă Pristanda. Adevărata știință, după cum se știe, crește din pomul cunoașterii binelui și răului, din *Talmud*. Tot din pomul ăsta crește și industria.

Milioane de condiționați vizitează fenomenul mestecând *pop-corn*, rumegând gumă din cauciuc. Neavând ce face, se reculeg în fața arătării, a armei cu care s-ar fi comis fenomenul. Cei ce nu se reculeg corespunzător sunt identificați cu camerele de luat vederi, semnalați milițiilor secrete *Betar* și *Tagar*. După simulata reculegere, unii realizează că într-adevăr s-au recules. Incep să își pună întrebări. Cine caută găsește ! Se află astfel că hangarul în fața căreia s-au extaziat mâncătorii de *pop-corn* și rumegătorii de gumă nu a adăpostit vreun crematoriu sau cameră de gazare ci Teatrul sau Bordelul lagărului. Lagărele nemțești se respectau. Rar care aveau doar un bordel. Nu se cunoaște nici un lagăr de concentrare nazist doar cu un bordel. Lucru absolut normal. Erau închiși acolo zeci de mii de oameni. La Auschwitz au funcționat sute de bordele. Fascismul din ei, nu-i lăsa pe nemți să se mulțumească cu masturbația democratică, prezervative dințate curve democrato-cauciucate. Națiunile Unite au luptat din greu pentru implementarea sculelor și metodelor democrate, care s-au generalizat abia după război. Unii cred că asta ar fi fost cauza secretă a războiului: să-i oblige pe nemți să se culce cu muieri din cauciuc iar pe nemțoaice să-și dea bacalaureatul sexual după licența orală brevetată între timp de Monica Levinski, faimoasa cercetătoare științifică în harem-bordel al lui Clinton, play-boyul cu dublu mandat la Casa Albă. În timpul războiului s-au împlinit multe profeții ale patriarhilor, nu însă toate. Se înțelege că mai sunt și altele ni ;eni nu a văzut încă totul.

Holocaustul nu-i treabă ușoară, nici de glumă. O dovadă multe lucruri. Guvernul *Bombonel* a dat publicității câteva comunicate strașnice pe această problemă. Tot el a promulgat

practica sexuală obligatorie în școli. Unii români s-au trezit. Se aud voci îndrăznețe care contestă versiunea *istorică* oficială și pun problema incontrovertibilă a veridicității probelor.

Este oare posibil ca în ditamai Procesul *holocaustului* să fi fost neglijate probele, adică dovezile tehnice efective ale *crimelor* pentru care s-au judecat, condamnat și executat oameni ? Este oare posibil ca cei care nu s-au oprit la Dunărea gândirii, care au înecat Atlantic, Pacific, care au răcnit peste Pădurea Neagră, peste Alpi și peste Anzi, care au turnat kilometri de filme și au înființat muzee peste muzee, unul mai memorial ca altul, care au ars biblioteci interzicându-ne orice îndoială carteziană, este posibil ca acești binefecători ai omenirii să se fi înșelat ? Dacă nu, înseamnă că alde Wiesel, Visenthal și ceilalți aposoli ai holocaustului ne-au înșelat metodic, premeditat, cu bună știință. Da. Este posibil. De ce nu ?

De la Inchiziție încoace, nimeni nu a riscat închisoarea pentru vreo problemă, îndoială sau eroare științifică. A trebuit să vină luna martie 2002, treisprezece ani după împușcarea *odiosului*, pentru ca să asistăm indiferenți la promulgarea prin lege a unor condiții speciale în legătură cu examinarea corectă a problemei *holocaustului*. Lucru nemaivăzut în istorie ! Nici teorema lui Pitagora, nici tabla înmulțirii, chiar cu 6, cu 66 sau cu 666, nici măcar principiul lui Arhimede aplicat la gaze nu au preocupat vreodată pe legiuitorii planetei pământ. Acum, grație efortului interaliat de război, grație sculelor sovieto-franco-marocane și americane s-a ajuns, în sfârșit, la fixarea prin lege a adevărului istoric. N-o fi cumva ceva putred în Danemarca ? Să revenim la Descartes. De la Danemarca i s-a tras și lui.

Nu zice nimeni că de îndată ce auzi tembelizorul busuiocind *holocaustul*, de îndată ce ziarele sau cutare ministru psalmodi-

iordanizează *shoah* înseamnă că deja urmează să fim puși la plată pentru crime imaginare, inventate, pe care nu le-a comis nimeni niciodată. S-ar putea să mai dureze câțiva ani. *Ordonanța-Bombonel* e departe de a fi perfectă. Ea nu interzice încă îndoiala metodică, științifică, nici măcar banala vigilență. Aici ar putea interveni îndoiala lui Descartes. Danemarca, ține-o Dumnezeu.. Nu Danemarca ni s-a pus nouă în spate ci *holocaustul*. Nu-i exclus ca istoricii cu umbreluță englezească să se fi lăsat orbiți, manipulați de așa-zisa *notorietate* a faptelor, să fi neglijat verificarea efectivă, pe teren, a celor afirmate. Nimeni nu contestă pe Tudor Vladimirescu sau pe Burebista. Holocaustul însă este contestat. Chiar guvernul României, președintele Iliescu în persoană l-a contestat. Abia ulterior le-a pus Wiesel la toți patrafirul pe cap și prezervativ pe creieri. De vreme ce anumiți istorici contestă existența holocaustului, problema nu-i chiar așa oablă. Nu o putem lăsa pe seama istoricilor ce istorisesc la comandă și pe măsură. Cine nu cunoaște istoriile lor pe apă ?

Holocaustul a băgat o mulțime de bani în buzunarele deloc neglijabile ale lui Israel. A-l contesta nu înseamnă însă a-i lua lui Israel pâinea de la gură. Cu pâine și cu ce vine de la Dumnezeu trăim noi, creștinii. Cei ce l-au răstignit și-l răstignesc fără încetare pe Mântuitorul trăiesc dracu știe cu ce. Asta nu-i o problemă istorică, nici numai teologică. Mingea-i așteaptă de mult pe sfinții părinți la fileu. Stăniloaie s-a făcut că plouă. N-a fost nici primul, nici ultimul. Lumea merge însă înainte. Istorică sau neistorică, teologică sau neteologică, sionistomasonică sau nu, de vreme ce măgăreața holocaustică ne-a fost aruncată în spate, ea privește întreg neamul românesc. Elevii, profesorii, studenții, femeile, bătrânii cu-n picior în cer ca și tinerii de-o șchioapă, toți, absolut toți să deschidă ochii. Vom

vedea atunci cum o va scoate pe mânecă dl Wiesel și complicității lui *bomboniști*.

În ce domeniu, în care ordine de idei se pune problema de a crede fără a cerceta ? Pe cât se pare în domeniul religios se pun astfel de probleme. Dogmele bisericii nu se discută. Credincioșii trebuie să le creadă. Asta-i treaba lor de credincioși. Să creadă! Unii ajung să discute dogmele ba chiar să dea cu ele de pământ. De câteva secole bune, slavă Domnului, nimeni nu le taie capul, nimeni nu judecă pe nimeni pentru contestarea vreunei dogme religioase.

La sfârșitul secolului XX, singura dogmă pentru care s-a ajuns la condamnări în fața tribunalelor este *dogma holocaustului*. Istorici francezi sau englezi, profesori italieni sau germani, ziariști și editori americani sau japonezi, arhitecți, ingineri și alți oameni de știință din toate țările Occidentului, studenți și chiar elevi au îndrăznit să conteste teza pseudo-istorică oficială a holocaustului. Elevii, studenții și profesorii au fost dați afară din școli. Ziariștilor, juriștilor, chimiștilor, fotografilor și altor specialiști li s-a interzis sau au fost puși în imposibilitate de a-și practica meseria. Tot așa cu arhitectii, inginerii, editorii, librarii... Lista este lungă, se lungește pe zi ce trece. Treaba fiecăruia să i-a sau să nu i-a cunoștință de acest lucru. Fiecare este liber să trăiască și să moară informat, cult, respectiv, idiot, manipulat, ca pe vremea Odiosului, a Anei Pauker, a lui Stalin.

Nu cumva *Ordonanța-Bombonel* urmărește tocmai asta ? În cei patruzeci și cinci de ani de comunism, Marea Adunare Națională, cum se numea Parlamentul unicameral al vremii, nu a legiferat că Marx, Lenin, Stalin, Ceaușescu sau partidul au dreptate chiar și atunci când n-au dreptate. Lucrurile se petreceau însă ca și cum o astfel de lege ar fi fost de fapt promulgată. Te puteai îndoi de legea gravitației universale, de legea

triunghiului sau a morilor de vânt dar de legea ascuțirii luptei de clasă. De cea a viitorului luminos, Doamne ferește ! Inchisorile erau pline, țarq devenise o închisoare. Se vorbea de lagărul comunist. Lagărul comunist de concentrare! Lagărele naziste au dispărut în 1945. Cele comuniste sau democrate au supraviețuit însă, supraviețuiesc încă. Acum se pregătesc lagărele și închisorile pentru cei ce contestă minciuna istorică postbelică a holocaustului...

Democrația post-comunistă se vrea o *societate de drept* ! *Ordonanța-Bombonel* promulgă holocaustul ca pe un adevăr absolut, precum Biserica cândva cu dogmele ei. Cu excepția Ungariei, după cum se știem, astfel de legi există în toate țările Comunității Europene. Mai devreme sau mai târziu, se va înclina probabil și Ungaria. Intreaga Europă, cu timpul întreaga lume va fi obligată să creadă în șopârlița holocaustică, sau să se facă numai... Se știe ce înseamnă gimnastica ipocrită a maselor dresate. Printre cei ce strigau *Ceaușescu și poporul, Ceaușescu-viitorul* ! vor fi existat și naivi atinși de filoxera vremii aceleia. Cei mai mulți închideau ochii și se făceau că strigă...Alții strigau cu picioarele... O ștergeau în lumea pe care o credeau *liberă* ! Alexandru Soljenițin la ruși, Paul Goma la noi simbolizează milioanele de dizidenți și de opozanți ai comunismului care au ales exilul spre a-și putea păstra viața.

Acum, în epoca globalizării holocaustice, dizidența și opoziția s-au globalizat și ele. Dizidenții și opozanții de astăzi trăiesc nu numai în Rusia lui Soljenițin sau România lui Paul Goma. Jürgen Graf, autorul cărții de față este neamț de origine elvețiană. Părintele *Arhipelagului Gulag*, acum treizeci de ani, a părăsit Rusia, a trecut prin Elveția, Franța și s-a oprit în America. Autorul *Săptămânii roșii* a părăsit România și s-a oprit la Paris. Ambii, în țările lor, fuseseră persecutați, marginalizați, torturați, închiși...

Jürgen Graf este un astfel de Soljenițin, un Paul Goma german de origine elvețiană. Gulagul s-a mutat în Elveția, în Occident ! Deschideți ochii domnilor istorici. Deschideți-i și voi, domnilor poeți. Până când o să scuipați cuvinte goale ce sună din coadă? Deschideți ochii și voi, domnilor teologi și părinți ai Bisericii. Lăsați tămâia și aghiazma o clipă. N-o fi foc. Veniți de luați lumină creștină, românească chiar. Prea ne-ați scârbit cu balivernele voastre jidevești cu care vă gargarizați macabeiește și vă gospodăriți ca Iscarioteanul.

Ați auzit asta vreodată oameni buni? Din întreaga uniune de scârța-scârța pe hârtie, de împletitori de prezervative cerebrale din vocale și consoane mincinoase, uniune de asasini cu stiloul, de fățători de suflete moarte pentru noi și pentru copii noștri, ați auzit pe vreunul dintre aceștia că s-a întors mașina lumii, că Gulagul și-a făcut bulletin de Occident, că Gherla, Aiudul, Sighetul, Piteștiul, Canalul, Vorkuta s-au mutat la Paris, în Statele Unite, în Canada, în Anglia... Scriitorășii aștia cârlesc cerul cu stele, mânjesc marea cu valuri. Am învățat asta la școală ! Ultimul scriitor din Uniune, președintele ei în exercițiu, și-a tras un glonț în cap în ziua în care bestiile sovietice ocupau Bucureștiul (30 august 1944). Apoteoza lui Liviu Rebreanu, a marcat începutul tragediei literelor noastre. Ultimul poet român s-ar putea să fi fost Teodor Păcă, cel ce știa mai bine ca oricare altul că nu cu pumnul se bate în masa dușmanului sau a lichelelor, mai degrabă cu vârtosul argument al soldatului sovietic! Didina Rădulescu, nevasta poetă cu cenaclu propriu, soața lui Gogu, s-a aprins ca tufișul lui Moise la așa sfântă vedenie. Printre zecile de tone de scriitorime ordinaranthropică din întreaga Uniune, nu găsești un suflet omenesc, darămite românesc. Doar Cristos ar mai putea scoate demonii din ei. S-o fi săturat însă și el de atâta porcime. Ne-am săturat noi, într-o biată viață omenească. Dar el, alduitul, câtă

porcime scriitoricească, preotească, polițienească, judecătorească, pompierească..., câtă porcime cu chip de om o fi văzut el de o eternitate încoace ? Scriitorășii din Uniunea fripturiștilor n-au avut și nu au altă legătură cu muzele decât aceea a banului, a vițelului de aur. Drept este că nici preoții, nici profesorii, școlile, Academia Română, justiția nu au vreo legătură cu binele, cu adevărul, cu frumosul, cu calea, cu viața, cu justia... Toți sunt deopotrivă de împorciți. Parcă-am fi pe Insula lui Circe. Imporcire generală.

Avem însă pretenții mai mari de la poeți decât de la preoți. Preoții au trecut în slujba Satanei și cu asta basta. Se zice că Dracu și Dumnezeu sunt frați. Mai ști ! Poeții însă, de când lumea și pământul țin legătura cu muzele, sunt sub protecția și directă inspirație a acestora. Inhăitați cu muze din cauciuc, poetașii noștri de carton și-au dat foc la valiză, și-au depus talentul între coarnele vițelului de aur. Fără coloană vertebrală, fără busolă, cum să treacă vreunuia prin cap să pună holocaustul sub lupă, ca pe un miriapod. Creierașul lor anesteziat se trezește uneori pe jumătate, cazul cu minciuna că vor emigra în Congo dacă iar câștigă Bombo ! Dă Doamne ! Ducă-se-n Congo, să-l tundă Chombem din groapa lui. Unu n-ar fi ajuns în Congo, chiar de-ar fi câștigat Bombo. Țștia-s rămători, nu poeți. Arătări scăpate din lesa lui Circe, fără altă legătură cu Homer, cu poezia. Inainte de talent sau geniu, poezia trece și prin adevăr, domnilor poeți. Care-i adevărul vostru pentru care sunteți gata să muriți ? Nici unul dintre voi nu a adulmecat minciuna, capcana, cacialmaua holocaustică. Nici măcar voi, care ați trecut prin anumite librării libere din Occident, care aveți aerul că ați înțeles, nici măcar voi nu îndrăzniți să mișcați un deget, o silabă, un vers, un sonet întru demascarea minciunii, întru adevăr. Toți sunteți dintre cei care l-au aplaudat pe Ceaușescu inclusiv în ziua de 22 decembrie ? Să se

reducă Uniunea voastră la o multitudine de avortoane ? Nimeni nu-i întreg printre voi ? Nu se poate. Trebuie să fie măcar unul. Spune-l dumneta, coane Simioane, dacă ști vreunul. Criticii au și ei vina lor. Ignoranța este un păcat greu pentru cei pe care neamul îi plătește pentru ca să știe, și să-și strige știința fără frică în cele patru vânturi. Dumneata care ai și responsabilități academice, coane Simioane, ajută-i pe cei recuperabili. Păcat să moară cu sămânța intactă !

Ceea ce ar fi de știut nu întrece puterea de înțelegere a unui om normal, cinstit intelectualicește, la locul lui pe planul creației, care trece înaintea moralei, după cum credea un ilustru poet de altă dată, unul nemuritor, al cărui nume nu se cade să-l scriem pe această pagină. Nu vom *mesteca* veacul de aur cu noroiul greu al prozei.

Ceea ce ar fi de știut este că Jürgen Graf, autorul cărții de față, fără să aibe probabil geniul literar cu care ne-au fermecat atâția mari scriitori și poeți ruși, este nu mai puțin un *Soljenițin* al zilelor noastre. KGB-ul elvețian se confruntă cu cel puțin câteva sute de dizidenți și de opozanți ai holocaustului. Unii dintre aceștia, precum profesorul și ziaristul G. A. Amaudruz au fost condamnați și închiși la vârsta de 85 de ani pentru faptul de a fi scris o carte, două sau trei despre manipularea prin holocaust a istoriei și lumii contemporane. Intrebare pedagogică : cu ce este mai prejos cazul profesorului, ziaristului, filosofului, scriitorului elvețian Gaston-Armand Amaudruz în raport cu acela al fizicianului Andrei Zaharov, persecutat de KGB în ultimii ani ai lui Brejnev. Zaharov, dacă nu ne înșală memoria, nu a făcut nici măcar o singură zi de închisoare. Nu-i nici o rușine că nu a fost închis, să nu se creadă că insinuăm anumite lucruri. Amaudruz însă a fost închis. Procesele lui au întrunit toate condițiile și abjecțiile unor procese staliniste mai mici, căci nu toată lumea s-a chemat s-au a comis isprăvile

unor Buharin sau Tukacevski. Afară de cercul lui de prieteni și de camarazi de luptă pentru adevăr, nimeni nu vorbește însă de Amaudruz, nici măcar în țara lui. În context românesc, este prima dată că i se închină un modest omagiu. Să fie clar : la vârsta lui și la câte a văzut și a scris (a scris și tipărit practic singur, vreme de peste cincizeci de ani, ziarul lunar *Courrier du Continent*), nu Amaudruz are nevoie de omagiul nostru. Spre a nu muri vite, noi avem nevoie să cunoaștem semnificația momentului istoric Amaudruz în istoria postbelică a Europei. Vite erau cei ce nu cunoșteau, acum treizeci de ani, semnificația momentului Soljenițîn. De aceea, cu riscul repetiției, îmi voi permite să repet încă și încă odată că Gulagul sovietic, invenția iudeo-leninistă și cekisto-dzerjinskiană cunoaște o nouă glorie în Occident, inclusiv și poate mai ales în Elveția, țară în care mai mulți opozanți ai minciunii holocaustice sunt închiși în momentul de față în penitenciare și azile de psihiatrie represivă. Cine știe că Gulagul și-a făcut buletin de Occident, cum ar spune Bulă, este un om care-și trăiește epoca lui, care eventual poate să afle altele încă. Nu toată lumea trebuie să știe lucrurile astea. Nu le cere nimeni cismarului de la colțul străzii, zarzavagiului din piață. Poetul însă, scriitorul care nu știe astfel de lucruri este un suflet mort, o coardă sfărâmată, un avorton, oricare i-ar fi eventualul talent sau chiar geniu pe care vreun microbist mai exuberant i l-ar putea găsi. Ce talent, ce geniu poate să aibă prozatorul sau versificatorul care nu știe pe ce lume trăiește ?

Acum, după ce minciuna comunistă a trecut la bou-vagonul din coada trenului istoriei, publicul românesc află cu uimire că mai există o minciună. Una poate și mai gogonată: minciuna holocaustului. Nu vom întocmi clasamente. Cărei minciuni să i se atribue locul întâi, cărei minciuni să i se decerneze medalia supremă... Pentru cercetătorii mai versați, cele două minciuni

istorice, din tolba otrăvită a câștigătorilor ultimului Război mondial, comunică între ele precum Atlanticul cu Pacificul, precum vasele comunicante. Fără să pronunțe vorba *holocaust*, care nu ieșise încă din dicționare la vremea respectivă, Soljenițîn sau Goma scriseseră mai multe cărți pe marginea aceleiași probleme a *holocaustului*... Unul pe care în România, în țările fostului lagăr comunist și chiar în Occident nimeni nu-l contestă. Problema care se pune este de natură *tehnică*, spun unii. Rămâne de văzut dacă numărul victimelor comunismului oscilează în jurul cifrei de o sută de milioane sau undeva către trei sute de milioane. De altfel, câtă vreme un miliard și jumătate de oameni trăiesc încă sub zodie comunistă, orice bilanț este prematur.

Problema este cu totul alta. Holocaustul comunist, holocaustul pus la cale și organizat milimetric, vreme de zeci de ani, cu sute de milioane de victime (reale), tocmai de cei care țină cât îi țin borjocii pentru acreditarea fantomaticelor (se pare) *camere de gazare* naziste, holocaustul acesta nu are nevoie de vreo lege specială pentru a fi acceptat în mod absolut unanim sau pe aproape. Aiudul, Piteștiul, Siberia toată, râul, ramul, cine nu cunoaște holocaustul comunist? Cne îl contestă? Nimeni nu-l contestă. Dimpotrivă!

Subliniind la tot pasul și condamnând holocaustul comunist real, putem și trebuie să recunoaștem că Ceaușescu a murit în mod demn, că asasinii lui s-au comportat ca niște netrebnici, comportament ce pare să indice înrudirea ideologică cu holocaustul mincinos ce ni se bagă pe gât. Este cazul să analizăm de aproape rolul jucat de evrei în cadrul holocaustului comunist. Prea o fac pe sfinții, pe datatorii de lecții. Este de notorietate publică, dispunem de toate argumentele pentru ca să afirmăm rolul hotărâtor al evreimii în cadrul holocaustului comunist de pretutindeni. Nu înseamnă că suntem antisemiți și

nici antisioniști dacă ne arătam mirarea că, cu excepția lui Gorbaciov, toți șefii Uniunii Sovietice, de la Lenin la Andropov și Cernenko, fără vreo excepție, au fost evrei. Cei care și-au dedicat cândva versurile lor Tătucului, este bine să afle că pe acesta îl chema la naștere nu numai Iosif Visarionovici, ci și David, Nijeradze, Djugașvili, adică fiul jidoavcei ! Unii dintre cei trecuți pe la Vorkuta au putut afla că numitul Nikita Hrusciov, prin anii 1921-1922 se numea de fapt Perlmutter... Ei și, vor zice unii... Ce importanță are asta? Poate că are, răspundem noi. Deocamdată facem filmul complet, punem *miriapodul* cu toate cele o mie de lăbuțe sub lupă... Ceea ce este mai grav, pe linia rolului jîdovilor în holocaustul comunist, este faptul că pe lângă prezența lor copleșitoare în toate eșaloanele de frunte ale teroarei holocaustice comuniste, însăși doctrina lor talmudică le cere și-i obligă, pe cei ce vor să rămână buni Jîdani, să ucidă, să jefuiască, să batjocorească și să spurce tot ce este creștin, tot ce este, cum se spune la *Talmud*, goy. De unde știm astea. Vom răspunde îndată, nu însă înainte de a face observația că omului simplu, care nu poate citi toate cele câte se publică, îi vom răspunde într-un fel, în vreme ce sociologului, politologului, scriitorului, ziaristului îi vom cere să se mai și documenteze, dacă tot s-a alfabrutilizat. Acum răspundem : cei ce vor un rezumat scurt și concis pe această temă vor citi cu folos cartea *Istorie jidovească, Religie Jidovească — Povara celor trei milenii*, a scriitorului socialist israelian Israel Shahak, apărută în românește cu câțiva ani în urmă. Bine înțeles, cartea lui Israel Shahak poate fi citită în engleză, ediția originală, și în alte câteva limbi. Cei ce vor să știe mai mult, trebuie să-și procure o bună ediție a Talmudului, eventual să intre în posesia scrierilor câtorva intelectuali israelieni contestatari, de exemplu fostul ziarist și scriitor sovietic Israel Shamir.

În urmă cu treizeci de ani, Paul Goma la români și Soljenițin la ruși erau foarte contestați printre confrății din uniunile scriitoricești respective. Care rus sau român întreg la minte are însă astăzi dubii ideologice cu privire la *Pavilionul canceroșilor*, *Primul cerc*, *Cutremurul oamenilor* sau *Calidor* ? Cărțile și ideile acestor dizidenți și opozanți ai comunismului au marcat epoca respectivă, nu uniunile și confreriile de trepăduși, profitori, paraziți și alte lepre de alfabrutizați artiști *ai poporului*. Uniunile de scriitori ale lui Ceaușescu și Stalin mișunau de simbriași proveniți din stirpea lui Napoleonului orwelian din *Republica Animalelor*, promovați și parveniți la spermatozoidia și ovulația metaforei, avortoni ai naturii aciuți prin ale culturii, o insultă pentru spiritul critic cel mai sumar și o rușine pentru cel mai elementar bun-simț !

Adevăr sau minciună holocaustică? Iată o direcție de gândire, de dezbatere posibilă. De ce însă minciună și nu eroare ? De când cu legile liberticide promulgate în atâtea țări, nu mai poate fi vorba de eroare. Este vorba de un complot bine pus la punct împotriva adevărului, a demnității omului în general și a anumitor popoare în special. Pretinsul sau veritabilul holocaust din vremea ultimului Război mondial are nevoie nu de cârje teroristo-legislative precum legea-*Bombonel*, care institue *terorismul intelectual* în România post ceaușistă, ci de geniul literar, de integritatea morală a altor Soljenițini, a altor Paul Goma.

Cultura nu se face la Ministerul Culturii, d-lor Pleșu, Theodorescu ! Ministerele culturii, inclusiv sub răspopții pălănișeni trecuți și viitori, din secta pretins noiciană, nu-s alta decât a bugetului povară și a culturii ocară ! Cei ale căror venituri licite și ilicite se rotunjesc din coliva holocaustică nu au nimic a decide în materie de holocaust. Nici când sunt călare pe coliva ministerială, nici când se rotesc la friptura opoziției. Paraziții și

escrocii planetari precum Elie Wiesel, complicii lui din guvernul Bombonel, n-au credit în materie de adevăr holocaustic, cu atât mai puțin monopol. Reale sau imagine, preținsele isprăvi holocaustice au avut loc sau nu în urmă cu abia șaiszeci de ani. Unde sunt supraviețuitorii de la Stalingrad și Cotul Donului ? Unde sunt tinerii legionari și ceilalți membrii ai Gărzii de Fier care au fost deținuți vreme de mai mulți ani la Buchenwald și în alte lagăre germane de concentrare. Ei să ne vorbească despre cele petrecute atunci în lagărele germane, nu academiile și uniunile de intelectopați, handicapăți mintali, vânduți, scăpați și evadați din prerogativele bunului simț și prezervativele Sionului.

Propunem televiziunii de la București să organizeze pe următorii doi, trei, cinci sau chiar zece ani dezbateri săptămânale pe tema așa-zisului holocaust. Nu președintele țării, nici primul ministru sau ministrul culturii trebuie să deschidă dezbaterile. Eventual, ei o vor putea închide, când va sosi momentul. Mai ales dacă își vor fi dat între timp interesul să cunoască argumentele celor care susțin că mitul holocaustului este o punere în scenă, o minciună moșită în cadrul sinistrei parodii judiciare iudeo-staliniste de la Nuremberg.

Nici mareșalul Antonescu, nici ex-Regele Mihai, nici Ana Pauker, nici Petru Groza, nici Gheorghiu Dej, nici măcar Ceaușescu nu a abordat această problemă. Oare de ce ? Nu cumva pentru simplul fapt că partitura în chestiune a sosit la București mai târziu ? Punerea în scenă cu Comunicatul Guvernului și interviul președintelui Iliescu acordat presei jidovești din Israel, pe tema pretinsului holocaust din România, nu a avut altă menire decât numirea ulterioară a lui Elie Wiesel pe funcția de comisar holocaustic la București. În slujba sionismului mondial, domnii Iliescu și Năstase l-au împușcat pe președintele Ceaușescu în decembrie 1989, într-un moment

în care acesta ajunsese în sfârșit să priceapă și să spună anumite adevăruri importante pentru neamul românesc. Prin numirea lui Elie Wiesel în fruntea comisiei născătoare de holocaust pe pământ românesc, președintele Iliescu și guvernul Năstase confirmă parodia judiciară și persistă în crima din ziua de Crăciun a lui 1989. Președintele Ceașescu trebuia să moară fără să vorbească, pentru ca, peste câțiva ani, Elie Wiesel să decidă că am avut în România nu numai faliți, nu numai industrie caragielescă ci și holocaust wieselian. Neamul românesc trebuie să mulțumească cum se cuvine celor trei marionete prezidențialo-guvernamentale (Iliescu-Năstase-Theodorescu) care l-au pus pe Elie Wiesel în situația să decidă suveran cu privire la o problemă care privește întregul neam românesc, cu morții lui, cu cei în viață și cu cei ce vor veni după noi. Ne exprimăm speranța că cei trei trădători vor răspunde într-o zi în fața unui adevărat tribunal românesc. Pentru ce? Pentru faptul de a-i fi săltat lui Elie Wiesel mingea la fileu, pentru a-l fi pus în șa, pentru a fi încredințat lupilor jidovești judecata oilor românești.

Ce ar fi putut face președintele Iliescu și premierul Năstase ? Ar fi putut invita țara întreagă la o dezbatere, ar fi putut organiza un referendum pe această temă. Ei sunt însă nu președintele și nu premierul României ci funcționarii Sionului îngeambășiți la București. Printre Domnii fanarioți de odinioară, mulți s-au afirmat ca buni români. Dacă dintre fanarioții Israelului, de la Pauker la Avram Bunaciu și de la Chișinevski la Răutu, Gulian, Florian, Z. Ornea și alți Neulanderi niciunul nu s-a putut împământenii cu adevărat, este pentru că nici unuia nu i-a trecut așa ceva prin cap. Ei au venit aici ca Bela Kun la Budapesta, ca Trotsky-Bronștein la Petersburg, ca Robespierre la Paris, ca atâția alții prin atâtea și atâtea alte locuri.

Domilor Petre Roman și Vladimir Tismăneanu, dacă chiar vreți să vă luăm în serios ca români, poftim o minge la fileu:

deschideți Domniile voastre dezbateră holocaustică pe care cei trei fanarioți au escamotat-o. Nu vă cere nimeni să ne spuneți că n-a fost holocaust și gata ! Procurativă scrierile francezilor Robert Faurisson, Serge Thion, Pierre Guillaume sau Roger Garaudy, ale americanului Robert Butz, ale nemților Wilhelm Stäglisch sau Rudolf Ghermar, ale englezului David Irving, ale evreilor Israel Shamir, Israel Shahak, Roger Domergue de Menasce și ale altora. Dacă chiar nu știți cum să vă procurați scrierile relativ dificil de găsit ale acestora, adresați-vă *Librăriei Românești Antitotalitare* de la Paris. Veți fi serviți cu promptitudine.

Dovezile *minciunii istorice a holocaustului* sunt numeroase, convingătoare. Ele se află la îndemâna oricui dorește să se documenteze. Documentația istorică nu costă mai scump decât cea literară, filosofică, juridică, teologică sau de altă natură. Istoricii de curte ai celor de la putere, în România ca oriunde în Europa, se feresc să angajeze vreo dezbateră pe această temă. Mai repede-i vom vedea pe adepții lui Scaraoțchi clătindu-și gingiile cu aghiasmă decât pe scribii istoriei oficiale discutând cinstit și cumsecade acest subiect delicat.

Tinere student sau elev român, te-ai gândit vreodată că profesorii tăi de istorie continuă să te mintă? Mai rău ca pe vremea lui Ceaușescu. Până când o să suporti tinere student sau elev să ți se murdărească inocența cu minciuni jidovești ? Ți se pare normal că s-au promulgat legi speciale care îngrădesc libertatea de exprimare în ceea ce privește *holocaustul* ? Botnița nu împiedică definitiv lătratul! Cine are interes ca, din întreaga istorie, *holocaustul* și numai el să fie considerat tabu? Un tabu mai presus de cercetarea critică istorică?

Istoria nu se scrie cu patimă, Sunt necesare decenii, chiar secole, pentru a ne detașa de patimi și a face istorie conform rigorii consacrate prin exemplul generațiilor care ne-au prece-

dat. Exemple avem berechet! Elveției i-au trebuit sute de ani să se deștepte la minte și să dărâme, în urmă cu câțiva ani, versiunea oficială a înființării Confederației. O versiune care vorbea despre exploatare, despre cetăți asediate și despre înlăturarea tiranilor. Astăzi știm că acea istorie oficială ne-a fost îndesată pe gât cu forceposul, în scopul creerii unui mit național prin *îndoctrinare în interes public*.

Tot așa, datorită unor studii minuțioase, anumite fațete ale istoriei ultimului Război mondial sunt privite azi în altă lumină. Intr-o zi va deveni posibilă rejudicarea și probabil reabilitarea nu numai a Mareșalului Antonescu dar și a martirilor și eroilor poporului german. Cercetarea istorică presupune o permanentă actualizare și punere la punct, o *revizuire* a erorilor istorice. După publicarea jurnalului lui Goebbels, nimeni întreg la minte nu se mai poate îndoi că Van der Lubbe a fost cel ce a dat foc *Reichstag*-ului. Așa cum am mai spus, de când cu recunoașterea de către Uniunea Sovietică a propriei responsabilități în holocaustul polonez de la Katyn, banda celor patru mincinoși interaliați s-a spart.

Este normal ca *holocaustul* să rămână singurul subiect al istoriei care nu poate fi dezbătut public ? Unde am fi ajuns oare dacă, în cazurile sus amintite ca și în altele, cercetarea istorică și dezbaterile publice ar fi fost interzise sub amenințarea cu închisoarea, confiscarea averii și alte persecuții? Ce credeți că fac astăzi “ *istoricii* ” care în urmă cu douăzeci sau treizeci de ani vorbeau despre cei patruzeci și cinci de ani de activitate revoluționară ai Genialului. Știți ce fac ? Continuă să mintă. Astăzi nu-i mai plătește Ceaușescu ci Europa, America, jidănimea... Dați cu ei de pământ ! Chiloții jos! Douăzeci și cinci la fund. Dumunica, după liturghie, să se mai îmbucure și Dumnezeu. Nu-i lăsați acești paraziți și lipitori să vă otrăvească copiii. Ce istorie este aceea care se scrie cu ură, cu părtinire, în

plin război sau imediat după ? Unde ar ajunge România dacă istoricii de mâine ar lua de bune cele scrise în urmă cu douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani de d-nii Giurescu-fiul, Daicoviciu, Pippidis și alții... Ce fel de istorici sunt cei care-și pasează mingia unul altuia, care se complac în a se copia și a se cita reciproc? Ce putem spune despre istoricii care privează publicul de cunoștințe esențiale, din motive de pedagogie jidovească? Istoriile acestora nu corespund realității, ceea ce este deja foarte grav. Ele pun însă bazele mincinoase ale unui anumit edificiu ideologic, ale unei anumite mitologii. Neamurilor pământului li se cere astăzi să-și mutileze istoria pentru ca mitologia jidovească holocaustică să poată triumfa nestingherită? De exemplu, ni se cere să acceptăm că părinții și bunicii noștri ar fi ucis în mod gratuit în jur de 400 000 de jidani, lucru absolut fals, Dimpotrivă, ei sunt cei care, nesocotind ospitalitatea pe care părinții și bunicii noștri le-au acordat-o cu oarecare ușurință, au organizat, în anii și în închisorile comuniste, un adevărat genocid contra poporului român!

Autorul prezentei lucrări nu trăiește din istorie, deci nu este un istoric profesionist. S-ar putea să fie un istoric adevărat. Asta o veți decide dumneavoastră, cititorilor. El a repertoriat sursele disponibile, (poate nu chiar toate), în special declarațiile martorilor oculari, care l-au condus la concluzii incontestabile.

Declarațiile absurde ale unor martori falși contrazic legile naturii ca și pe cele ale logicei. Pentru a putea crede în poveștile lor, ar trebui să pornim de la premisa că *holocaustul* este o minune. Una nu mai mare dar nici mai mică decât Marea Roșie, ce ar secăt în fața lui Moise, ăla de plutea pe Nil, printre crocodili, de când era mic. Nu e cazul să vorbim de amatorismul crocodililor Nilului ce s-ar fi putut gândi de două ori înainte de a-l lăsa pe viitorul pezevenghi să discute cu Dumnezeu prin tufișuri aprinse! Dacă-i minune, dacă-i miracol, se va găsi

cineva să creadă și în asta. Grădina lui Dumnezeu e mare. Ar trebui să se pronunțe Biserica, Sfântul Sinod. Să se pronunțe de o manieră mai serioasă, mai atentă decât până acum. Cristos este adevăr. Vechiul Testament este însă plin de minciuni pe care, într-o zi, Biserica va fi nevoită să le abandoneze!

Lumea este confruntată cu minunea holocaustică de peste 60 de ani. Biserica noastră nu a luat atitudine până acum. Ocupată cu administrarea Sf Duh, prea puțin îi pasă ei că neamul românesc este pe nedrept acuzat de o crimă teribilă. Holocaustul sfidează egile fizicii, ale chimiei, ale tehnicii. Preoțimea însă a ajuns într-un așa hal de decădere încât nimeni din ierarhia bisericească nu pare să fi remarcat că suntem în fața unei tentative de constituire a unei noi religii : religia holocaustică.

Nu puteți rămâne indiferenți dlor teologi, preoți, călugări, măicuțe și așa mai departe. Aici nu-i vorba de Petrache Lupu și de Moșul de la Maglavid.

Este regretabil că Biserica nu pare să manifeste vreo disponibilitate pentru Adevăr. Condiția supraviețuirii noastre ca neam trece probabil prin despărțirea de această Biserică jidovită, incapabilă să înțeleagă că mai întâi suntem români, poate chiar daci, Abia apoi creștini! Și încă cu condiția regăsirii adevăratului mesaj cristicm adânc îngropat sub meritele actoricești ale lui Saul din Tars, comedianul genial de pe Drumul Damascului.

Samizdatus Valahicus

1. Unicul tabu

Într-o societate pluralistă, istoriografia nu este aservită politicii, libera cercetare fiind garantată, ca și libertatea de opinie. Ar fi normal deci ca ideile și viziunea noastră despre vremurile apuse să fie într-o perpetuă transformare. Noi descoperiri istorice ne constrâng permanent să ne revizuim opiniile. Pe de altă parte, este întru totul licit a condamna erorile istorice recurând la metodele științelor exacte.

Nu cu mult timp în urmă, în Elveția era foarte la modă o teorie istorică conform căreia *distrugerea castelelor*, adică asediarea citadelor habsburgice, ar fi fost o consecință a *Jurământului de la Grütli*, din 1291. Descoperirile arheologice au năruit această teorie, care nu era istorică deloc : o parte dintre aceste castele fuseseră abandonate cu mult înainte de 1291, altele abia ulterior. *Distrugerea castelelor* este mai curând un mit. Nici unuia dintre istoricii care au condus cercetările ce au năruit mitologia distrugerii castelelor nu i s-a intentat acțiune în justiție pentru *ultraj împotriva strămoșilor, a memoriei*.

Contestarea de către unii istorici a autenticității giulgiului sfânt al lui Cristos a suscitât o puternică emoție și iritare în comunitatea catolică. Cu toate acestea, și în acest caz, cercetarea și dezbaterea liberă își urmează cursul lor normal.

În societatea democratică occidentală, o singură perioadă din istoria omenirii nu poate face obiectul liberei cercetări istorice. Oricine contestă viziunea oficială asupra acestei perioade, riscă sancțiuni penale, plus marginalizarea din punct de vedere social și profesional... În tot ce privește cel de al doilea Război mondial, dogma de stat se substituie gândirii critice și liberei cercetări. Cât privește ultimul Război mondial,

utilizarea liberă a metodelor științifice consacrate încă de la Tucidide și Herodot este un păcat de moarte.

2. Revizionişti

Victimele represiunii și excluderii sociale sus pomenite sunt cercetătorii și istoricii *revizionişti*. În ce privește al II-lea Război mondial, *revizionişti* sunt acei istorici care au curajul să conteste opinia curentă, conform căreia Germania și Japonia poartă responsabilitatea acestui război. Într-un cadru mai restrâns și special, termenul de revizionist este aplicat celor care contestă *holocaustul*¹, adică existența camerelor de gazare în lagărele de concentrare naziste și exterminarea sistematică a evreilor de către cancelarul Adolf Hitler.

Părintele sau întemeietorul revizionismului istoric a fost francezul Paul Rassinier, socialist, rezistent activ contra germanilor, deținut în lagărele de concentrare Buchenwald și Dora-Mittelbau. După eliberare, Rassinier a scris *Le Mensonge d'Ulisse (Minciuna lui Ulise)*, carte în care aruncă o privire critică asupra mărturiilor foștilor deținuți ai acestor lagăre.

¹ . Termenul de *holocaust* derivă dintr-un cuvânt grecesc semnificând *ars în întregime*. În vocabularul religios evreiesc, acest termen evocă sacrificiul în cadrul căruia jertfa este arsă până la stadiul de cenușă. Cât privește limbajul curent, termenul s-a impus în urma difuzării filmului american fluviu cu același nume. În continuare, prin *camere de gazare* vom înțelege încăperile sau spațiile cu gaze ucigătoare, identice sau bazate pe același principiu cu camerele de gazare omicide din penitenciarele americane. Nu ne vom referi la camerele de dezinfecție a îmbrăcămintei, a armelor și a altor unelte și scule, a căror existență nu o contestă nimeni, și care există în toate armatele din lume, inclusiv în armata română. Prezenta lucrare nu-și propune să abordeze chestiunea responsabilităților pentru ultimul Război mondial. În consecință, expresia sau termenul de *revizionism* îmbracă de fiecare dată sensul strict de *revizionism al holocaustului*. (NA).

Titlul îl evocă pe cunoscutul *Ulise*, personajul lui Homer, care, la cele o sută de cazne efectiv îndurate, a mai adăugat încă o mie. Minciuna lui Ulise face aluzie la eterna tendință umană către fabulație.

În cadrul cărții sale *Le Mensonge d'Ulysse*, Paul Rassinier nu respinge total ideea existenței camerelor de gazare. Ca orice om de bună credință, și-a zis că nu iese fum fără foc! Ulterior, pe parcursul vastelor sale cercetări istorice, a înțeles că masacrele prin gazare sunt o ficțiune. Dacă totuși ele ar fi putut avea loc, acestea s-ar fi produs în cazuri izolate, la inițiativa unor dementi.

Rassinier a murit în 1967. Unsprezece ani mai târziu, francezul Robert Faurisson, profesor universitar specialist în critică de text, este primul dintre revizioniști care demonstrează imposibilitatea camerelor de gazare omicide, o imposibilitate din punctul de vedere al fizicii și al chimiei. Așa a început afacerea Faurisson. Robert Faurisson, profesorul de greacă și latină de la Universitatea Lyon II, specialistul mondial în critică comparată de texte, a devenit, pentru jidănimea de pretutindeni, mult înainte de Ben Laden, inamicul mondial numărul unu.

Revizioniștii reprezintă astăzi o minoritate și o elită în același timp. Rândurile lor sporesc pe zi ce trece. În anul 1988, istoricul britanic David Irving, cel mai renumit cercetător în ce privește Germania hitleristă și cancelarul Adolf Hitler, s-a declarat revizionist în mod oficial. În același an lua ființă la Paris, sub direcția filosofului, dizidentului și cercetătorului român, profesor George Dănescu, prima librărie revizionistă, cunoscută ulterior sub numele de *Librăria Românească Antitotalitară*.

În ciuda persecuțiilor de tot felul și a terorii antirevizioniste, revizionismul istoric organizat este astăzi prezent în toate țările

lumii. Bineînțeles, cei mai mulți activează în ilegalitate și clandestinitate totală. Lucrul este pe deplin explicabil: revizionistii sunt singurii intelectuali, cercetători, istorici și oameni de cultură amenințați cu închisoarea pentru delict de opinie, pentru ideile lor. Noi înșine sfătuim astăzi pe intelectualii care vor să traverseze Rubiconul revizionismului să o facă la modul cel mai prudent. Inutil să se afișeze oriunde, cu oricine, oricând. Tradiția glorioasă a cărților și lucrărilor publicate în fosta Uniune Sovietică, încă din anul 1917, în autoediție *Samizdat*, nu trebuie abandonată nici uitată.

Revizionismul istoric nu este un partid politic, nici club de oameni rafinați și cu idei avantgardiste. Revizionismul nu este lojă masonică, nici sectă religioasă, nici asociație sau fundație culturală. Revizionismul este o metodă. O metodă de cercetare valabilă în toate domeniile, de când lumea și pământul. Oricine își dă seama cu ușurință ce poate să însemne revizionismul ca metodă de cercetare științifică. În expresia sa cea mai simplă, revizionismul istoric se reduce la ideea că nu există adevăruri bătute în cuie, valabile odată pentru totdeauna. Odată pentru totdeauna nu-s valabile decât dogmele diverselor religii. Chiar și în cazul dogmelor însă, calificativul de totdeauna nu înseamnă veșnicie, nici eternitate. Unul din marii filosofi ai tuturor timpurilor, care a trăit în secolul trecut, își începe opera lui de revizionism filosofic cu volumul *Eonul dogmatic*, care continuă să rămână singura referință filosofică serioasă în materie de critică a dogmelor religioase. Revizionismul ca metodă este prezent pe fiecare pagină și în oricare din momentele istoriei, căci omul este revizionist prin chiar natura lui. Numai cel care este perfect, atot-cunoscător, atot-știutor și atot-puternic, numai acela nu este revizionist. O astfel de ființă nu este însă decât Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi revizionist întrucât el este în afara timpului și a spațiului. Revizionismul

presupune timp, presupune spațiu, presupune condiția umană. Dacă Dumnezeu nu este revizionist, credincioșii de orice confesiune și religie sunt printre cei mai consecvenți revizionişti. Sfântul Pavel, evreul din Tars, este primul revizionist creștin. Bine înțeles, Sf Pavel nu a rămas singurul evreu revizionist. În chiar această lucrare, cu diverse ocazii, sunt citați o serie remarcabilă de gânditori evrei revizionişti. Creștinismul a fost în permanență zguduit de o criză revizionistă : arianismul primilor secole, marea separație dintre catolici și ortodocși, Luther, Calvin și ceilalți reformatori, sectele neo-protestante de astăzi, mișcarea ecumenică din ultimele decenii reprezintă tot atâtea momente de revizionism creștin, religis dar nu mai puțin istoric ! Comunismul la fel. De la Marx încoace toți comuniștii au fost revizionişti. Aplicând comunismul la Rusia, vorbind despre posibilitatea victoriei comunismului într-o singură țară, Lenin îl revizuieste pe Marx. Lansând cunoscuta nouă teorie economică (NEP), Lenin se revizuieste pe el însuși. Făurind teoria întetirii și ascuțirii luptei de clasă pe măsura înaintării în construcția socialismului, Stalin îl revizuieste pe Lenin. Adoptând faimoasa *Declarație din Aprilie 1964*, Gheorghiu-Dej revizuieste tot comunismul leninismo-stalinist. Prin toată vorbăria în jurul societății socialiste multilateral dezvoltate, Ceaușescu se afirmă și el ca revizionist. În sfârșit, pentru a pune capăt interminabilei liste, ce a reprezentat glaznostul și perestroika dacă nu tot o întrepriză revizionistă.

Oriunde își aruncă cineva ochii în istorie, nu vede decât revizionism. Când Aristotel spune că amic îi este Platon, dar mai amic îi este Adevărul, nu face alta decât să dea expresie literară logicei revizioniste, pe care tot el avea să o sintetizeze și să o expună magistral în faimosul său *Organon*. Fără să fie pe deplin conștienți, scepticii de la sfârșitul antichității revi-

zuiesc mai toată filosofia de până la ei, pregătind atât extraordinara epocă de filosofie și religie a *Gnozei* cât și logica inductivă, care-l va aștepta pe rozicrucianul Fr. Bacon ce va da lumii monumentul revizionist al *Noului Organon*.

Puțini vor îndrăzni să conteste că revizionismul nu ar fi la el acasă în materie de filosofie sau de religie. Revizionismul există și-n materie de fotbal, în orice sport. Sistemul brazilian 1-4-2-4, de la Campionatele Mondiale din Stockholm, pune capăt mai vechiului 1-3-2-5, în cadrul căruia se vorbea de *fundași*, *mijlocași*, *interi stânga* sau *dreapta*, *centri atacanți*, noțiuni care între timp au fost depășite fără ca microbiștii de urlă pe stadioane să-și fi dat probabil seama că trăiesc în plin revizionism. Ei au scuzele lor, căci cel puțin două reprize a câte patruzeci și cinci de minute pe săptămână își pierd mințile. Mai puține scuze au cei care au transformat sportul într-o într-o mafie de pseudo-gladiatori, industrie și instrument de manipulare a prostimii...

Toți suntem revizionști. Dacă nu o știm este pentru că nu ne-am gândit încă la asta, pentru că nu ne-am pus încă problema în acești termeni. Să nu ne fie frică, să nu ne fie rușine să ne afirmăm ca revizionști. Doar cei bolnavi, și încă serios, nu sunt revizionști. Doar cei care și-au pierdut mințile nu sunt revizionști. Omul este revizionist, înainte poate de a fi biped. Ne putem pierde ambele picioare, câtă vreme nu ne-am pierdut mințile. suntem și rămânem revizionști.

Pe cei care citind aceste rânduri vor simți nevoia să își strige revizionismul, îi sfătuim să stea cumiți. să se documenteze bine mai întâi. *Bombonel* a tras o lege în virtutea căreia orice român normal riscă închisoarea. Nu este el chiar așa rău acest *Bombonel*. De ce-s în stare cei din spatele lui, cei ce trag sforile și mișcă *bombonelu* ?

Politica reprezintă singurul domeniu de rușine al revizionismului istoric. Printre oamenii politici se găsesc toți pirații, toți bandiții, toți excrocii, toate nulitățile și hahalerile, care n-au găsit altă cale de a-și câștiga viața decât minciuna și crima. În acest fel, din această perspectivă trebuiesc considerate ordonanța-lege anti-adevăr, anti-Cristos, anti-umană. De vreme ce suntem revizionişti și contestatari prin chiar natura noastră, orice lege omenească în contra naturii omenești nu poate fi decât scelerată, criminală.

Sugerăm acelor oameni politici care înțeleg cum se pune problema revizionismului istoric să înscrie dreptul total de revizionism în chiar Constituția României. Au datoria asta față de ei înșiși, față de copii și de descendenții lor care, într-o zi, vor ajunge să fie tăiați împrejur la creier. Căci numai o foarte sofisticată și diabolică lobotomizare cerebrală ar putea da planetei pământ pitecantropul, ordinanthropul sau nulantropul capabil să înghită pe nemestecate pastila holocaustică. Nu cumva exact asta se încearcă prin globalizare ?

3. Este posibil să punem la îndoială *holocaustul*?

Aproape toată lumea crede în asasinarea a milioane de evrei sub Hitler și în existența camerelor de gazare naziste. Subiectul *holocaustului* este tratat în mii de cărți și sute de mii de articole de presă, în nenumărate filme. Mai mult: unii dintre cei acuzați, în cadrul proceselor din galaxia Nuremberg, au admis existența camerelor de gazare cu ocazia parodiilor judiciare ce le-au fost intentate! Cine va reuși să desfacă acest nod gordian?

Permiteți-mi totuși să încerc: în mod absolut identic se poate dovedi, dacă asta dorim, că există vrăjitoare. Sute de ani, Europa a crezut în vrăjitoare. Cărți voluminoase și mari erudiți au pus la stâlpul infamiei practicile vrăjitoarești. Numeroase vrăjitoare au recunoscut în fața judecătorilor că ar fi zburat călări pe mături în noaptea *Walpurgiei* și că s-ar fi împreunat cu diavolul pe Blocksberg. În consecință, există vrăjitoare, pentru că de n-ar fi nici nu s-ar povesti!

Cele câteva secole care au trecut de atunci l-au făcut oare pe om mai inteligent? Nu s-ar putea găsi și astăzi câte unul care să creadă în existența vrăjitoarelor, dacă ar fi auzit încă din fragedă copilărie despre poveștile înspăimântătoare puse în cărca acestora și dacă ziarele ar aminti zilnic conduita lor desfrânată?

4. Istoricii oficiali față cu revizionismul

Pentru cititorul care nu a găsit încă timpul și interesul necesar studiului vieții jidanilor în lagărele de concentrare germane, ar fi interesantă o dezbatere între revizionști și *exterminaționiști*, cum sunt numiți de către revizionști susținătorii teoriei exterminării. Dacă un asemenea lucru nu este posibil, aceasta se datorează faptului că exterminaționiștii se tem de o astfel de dezbatere. În timp ce revizionștii dezbat pe larg cărțile și argumentele adversarilor lor, aceștia, adică istoricii oficiali, se complac și se compromit cu fraze stereotipe și anateme.

Iată niște mostre de argumente exterminaționiste:

Holocaustul este un fapt indiscutabil. **Răspuns** : Tot indiscutabil a fost, timp de milenii, faptul că soarele ar fi cel care se învârte în jurul pământului.

Cel ce contestă camerele de gazare insultă victimele dictaturii hitleriste. **Răspuns** : Cinstim oare într-adevăr memoria

victimelor de la Dachau dacă umflăm numărul lor de la 32 000 la 238 000, așa cum s-a întâmplat în primii ani după război?

Revizioniștii sunt antisemiști și naziști. Răspuns : Este oare Rassinier, socialistul deportat la Buchenwald un nazist? Dar Mihail Gorbaciov și ultimul prezidiu sovietic suprem, care au revizuit și ei procesul de la Nuremberg, sunt tot naziști ? De bună seamă, există câțiva revizioniști care sunt de formație național-socialistă. Doi și cu doi face patru chiar dacă o spune un național-socialist.

Revizioniștii amintesc pe cei ce pretind că pământul este plat. Cu ei nu e posibilă o adevărată discuție. Răspuns : Desigur, există oameni care cred că pământul ar fi plat. Dar, ciudat, nimeni nu-i atacă, nimănui nu i-a venit ideea să-i târască prin tribunale. Nimeni nu-i ia în serios, fiind considerați niște nebuni inofensivi. Dimpotrivă, revizioniștii nu sunt considerați niște bieți inofensivi. Sunt luați prea în serios. Altfel de ce s-ar promulga legi speciale împotriva lor*?

5. Represiunea înlocuiește dialogul

Anul 1990 a consemnat adoptarea în Franța a *legii Fabius-Gayssot* care prevede pentru cei ce se încumetă să conteste exterminarea jidanilor, pedepse de un an închisoare corecțională și amenzi de până la 300 000 franci, adică aproximativ 50.000 \$. O lege similară promulgată în Austria, în 1992, prevede închisoare până la zece ani pentru același *delict*.

* Dacă istoricilor exterminaționiști nu le-ar fi frică de adevăr, s-ar mai arunca cu bombe incendiare contra librăriilor care difuzează operele istoricilor revizioniști? A se vedea postfața cărții lui R. Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene* (FRONDE, 1998), unde sunt descrise o serie de atentate evreiești contra *Librăriei Românești Antitotalitare* și a personalului acestei librării. (Nota tr.)

În alte țări, guvernele respective folosesc termeni voalați și generali, cum ar fi *incitarea la ură rasială* sau *atingere adusă memoriei morților*. Astfel de legi scelerate au fost adoptate în toată Europa, cu excepția Ungariei.

Cărțile și periodicele revizioniste sunt interzise în multe state occidentale. Politologul german Udo Walendy, editor al revistei *Historische Tatsachen* se luptă în permanență cu o cenzură fără bază constituțională în Germania. Judecătorului Wilhelm Stäglich, autor al cărții *Le Mythe d'Auschwitz*, i-a fost redusă pensia și i s-a retras titlul de doctor; recurgându-se în acest scop la o lege din 1939 semnată de Hitler, privind depedarea de grade universitare. Robert Faurisson, care alături de americanul Arthur Butz este șeful școlii revizioniste, suportă persecuții penibile încă din 1979: și-a pierdut postul de profesor de literatură franceză și de critică de text de la Universitatea Lyon II, aceasta pretinzând că nu-i poate asigura securitatea. Presa l-a târât prin mocirlă și apoi a refuzat să-i publice replicile; tribunalele i-au aplicat amenzi talmudo-astronomice care l-au ruinat. Familia sa trăiește într-o permanentă teroare. În 1989, exterminaționiștii au dovedit că dispun de argumente într-adevăr stalinisto-ceaușiste: trei călăi profesioniști, membri ai grupului *Fiii memoriei jidovești*, l-au agresat pe profesorul Faurisson în timp ce acesta își plimba cățelul, abandonându-l pe jumătate mort. Profesorul a supraviețuit celor peste treizeci de fracturi, spre deosebire de alt revizionist francez, François Duprat, profesor de istorie, asasinat într-un atentat cu bombă la volanul automobilului său, în anul 1978*.

* Între timp, Jürgen Graf el însuși a fost condamnat la doi și respectiv patru ani de închisoare, în Germania și în Elveția, chiar pentru prezenta carte. În momentul de față, Jürgen Graf este în exil în Rusia. (N. tr.)

Represiunea și teroarea fizică înlocuiesc dialogul. Orice discuție liberă este interzisă de prin lege. Toate acestea nu fac decât să sporească neîncrederea.

De ce existența camerelor de gazare este susținută de instituții ale *lumii libere* cu o frenezie demnă de o cauză mai bună? Fac ele, camerele de gazare parte din moștenirea culturală a umanității, alături de Piramide sau de *Catedrala Sfântu Petru* din Roma? Planeta noastră ar fi mai săracă sau mai urâtă dacă am recunoaște că nu au existat la Auschwitz camere de gazare în care un milion de bărbați, femei și copii, jidani fără apărare, ar fi fost gazați cu acid cianhidric, ca păduchii?

Care adevăr istoric a mai fost impus prin lege, represiune polițienească și baionete?

6. De ce refuză exterminaționiștii dialogul ?

E limpede de ce o dezbatere în această problemă nu poate avea loc. În 1979, germanul Wolfgang Scheffler, care se erijea-ză în specialist al *holocaustului*, a consimțit să discute cu Robert Faurisson la televiziunea din Ticino. Dialogul a luat o turnură catastrofală pentru exterminaționiști. De atunci, nici un exterminaționist nu mai vrea să-și asume un asemenea risc. Teza încă unanim recunoscută, conform căreia germanii ar fi gazat milioane de jidani, se năruie la o examinare mai atentă.

De ce dăinuie legenda mincinoasă și de ce sunt atât de puțin cunoscuți revizionistii și argumentele lor?

Iată motivul: răspândirea descoperirilor revizioniste este împiedicată de cea mai rafinată cenzură care a existat vreodată, o cenzură de care foarte puțini dintre noi au cunoștință. Cui folosește această cenzură? Pentru cine este necesar ca ea să existe? Cum este manipulată? De ce mai există, într-o societate pretins eliberată de tabuuri, marele tabu-*holocaust*, în numele

căruia se poate contesta orice? Putem contesta pe Tatăl Nostru, pe Iisus Hristos sau Sfântul Duh, putem contesta paralelismul căilor ferate și umiditatea apei potabile, dar nu putem contesta camerele de gazare de la Auschwitz sau Treblinka!

Aceste întrebări și nedumeriri își vor primi răspunsul pe parcursul cărții de față.

7. Contestă oare revizioniștii persecutarea jidanilor sub Hitler?

Nici vorbă! Încă din 1933, jidanii au început să fie oprimați și privați de drepturi în mod progresiv. Mulți au fost constrânși să ia calea exilului. Cei care în 1941 și mai târziu se aflau sub dominație germană, au fost în mare parte internați în lagăre de muncă, cazați în ghetouri, deportați în Polonia sau Rusia și, simultan, depredați de toate bunurile. În timpul campaniei din Rusia, trupele germane, în special *detașamentele de asalt* au ucis un mare număr de evrei. Este imposibil de cifrat numărul exact. El se estimează la zeci de mii de persoane.

Aceste persecuții sunt dovedite. În schimb, următoarele afirmații sunt contrare realității:

1. Că ar fi existat un plan de exterminare fizică a evreilor.
2. Că ar fi existat în anumite lagăre de concentrare camere de gazare destinate uciderii de ființe umane.
3. Că cinci până la șase milioane de jidani ar fi pierit sub dominația lui Hitler.

În ziua de azi este imposibil de determinat câți evrei au murit în lupte sau din cauza persecuțiilor, din moment ce cercetarea nu este liberă și nici un istoric independent nu are acces la arhivele germane, ruse, poloneze sau israeliene. Prin urmare, ne vom mulțumi cu estimări. Rassinier considera că numărul victimelor jidănești ale măsurilor de război și ale persecuțiilor

din sfera de influență a lui Hitler ar fi cam de un milion. Alți revizionişti, cum ar fi Walter Sanning, al cărui original studiu demografic *The Dissolution of Eastern European Jewry* (*Institute for historical Review*, 1983) se referă doar la surse aliatare și jidănești, avansează cifre diferite, toate sub un milion.

Sute de mii de jidani, poate chiar un milion, au murit în ghetouri și în lagăre, din cauza epidemiilor și a epuizării fizice, au căzut victime actelor și crimelor de război. Este cazul distrugerii ghetoului din Varșovia, al masacrele săvârșite de trupele de asalt, al unor pogromuri. Toate acestea la un loc dau o imagine suficient de dezolantă. Nu există motive pentru a multiplica numărul victimelor de șase, chiar de douăsprezece ori, nici de a inventa camere de gazare. Nu mai vorbim de faptul că nimeni nu se întreabă câți germani au murit pe timpul războiului, sau câți au fost exterminați după 9 Mai 1945*.

* La insistențele editorului român, profesorul Jürgen Graf a completat și îmbunătățit lucrarea de față cu mai multe elemente noi în comparație cu edițiile în limba germană, franceză, engleză sau italiană. Unul din aceste elemente îl constituie aluzia de mai sus, cu privire la germanii (soldați, ofițeri, femei, copii, bștrâni etc.) exterminați în lagărele americane, englezești sau franțuzești. După semnarea Armistițiului și intrarea lui în vigoare, la 9 Mai 1945. Fără să socotim pe civilii și militarii germani exterminați de sovietici și uneltele lor din țările Europei de Est, câteva milioane de germani au fost exterminate de aliații occidentali. Potrivit istoricului canadian James Bacque, numai americanii, englezii și francezii au exterminat peste 800.000 de soldați și ofițeri germani prizonieri, între 1945 și 1947. Potrivit aceluiași istoric, patru până la cinci milioane de civili germani au fost exterminați, de către aliații occidentali, în aceeași perioadă cuprinsă între 1945 și 1947. În așteptarea traducerii în limba română a lucrărilor doveditoare ale acestor aserțiuni, cititorul român se va întreba probabil care a fost rolul evreilor în exterminarea germanilor? Judecând După tăcerea istoricilor *culturnici* oficiali mai vechi sau mai noi, acest rol trebuie să fi fost nul, căci nimeni nu vorbește despre asta! Cine să-și amintească de Hannah Pauker–Rabbinsohn, de Nikolsky, Vasile Luka,

8. Cu sau fără camere de gazare, care-i diferența?

Printre obiecțiile frecvent opuse revizioniştilor, auzim adesea că numărul jidanilor ce şi-au pierdut viaţa sub Hitler nu are importanţă, chiar şi numai un singur jidan mort, tot ar fi prea mult. Existenţa sau non-existenţa camerelor de gazare ar fi şi ea secundară, odată socotelile făcute. Ce importanţă are faptul că victimele au fost gazate ori au murit de foame sau de tifos?!

Ei bine, existenţa sau non-existenţa camerelor de gazare îşi are importanţa ei! Numărul victimelor este important! Diferenţa dintre şase milioane de morţi şi cinci sute de mii reprezintă pentru cinci milioane şi jumătate de oameni exact diferenţa dintre viaţă şi moarte. Pe deasupra acest argument al cenzorilor revizionismului se întoarce împotriva lor: de ce să stai agăţat ca scaiul de cele şase milioane dacă numărul este total lipsit de interes?

De asemenea, nu putem accepta teoria conform căreia camerele de gazare ar avea o importanţă secundară. Fără discuţie, internarea unor mase întregi de oameni în lagăre, unde au muncit precum sclavii, a fost un act condamnabil din partea germanilor*. Cum se explică acest fapt? Nemţii aveau nevoie

Stalin–Djuşaşvili, Lavrenti Beria, Solomon Perlmutter–Hruşciiov şi atâţia alţii? În orice caz, nu istoricii oficiali, ce mint pe bani şi când vorbesc sau scriu, şi când trec sub tăcere anumite lucruri. (N, tr.)

* Autorul se înşeală aici. Pentru acei cititori români care au trecut prin *Gulag*, pe la Canal, Aiud sau Jilava, amintim că lagărele germane de muncă obligatorie aveau apă caldă şi apă rece, instalaţii sanitare în stare de funcţionare, echipe de fotbal, formaţii teatrale şi orchestre muzicale. Potrivit

cu orice preț de mână de lucru pentru producția de război, pentru victorie. Deportările masive și inumane ale jidanilor, consecințele lor, se explică și din considerațiuni de ordin militar. În mișcările de rezistență din țările ocupate activau foarte mulți evrei. Publicistul jidan Arno Lustiger, care, conform periodiceului *Der Spiegel* (nr. 7/1993, pag.54), a supraviețuit mai multor lagăre de concentrare, afirmă cu mândrie, în aceeași revistă, că jidanii reprezentau în Franța cincisprezece la sută din rezistența militară operațională (deși nu reprezentau nici măcar 1% din populație). Posibil ca aceeași situație să se fi întâlnit și în alte state ocupate. Pe de altă parte, să nu uităm că americanii, în timpul aceluiași război, au internat în lagăre întreaga lor minoritate japoneză pe baza simplei suspiciuni! De ce americanii ar fi avut dreptul să-și interneze dușmanii în lagăre iar germanii nu? Erau cumva lagărele de concentrare americane mai democratice decât cele germane? Nu cumva cele mai democratice erau de fapt lagărele sovietice de exterminare?

Moartea sutelor de mii de prizonieri din cauza epidemiilor, pe care germanii le combăteau în limita posibilităților, fără să facă întotdeauna față, n-are nimic comun cu exterminarea deliberată. Masacrele comise de trupele germane pe frontul de Est, mai ales de trupele speciale de intervenție, își găsesc echivalentul în mai toate războaiele.

În schimb, asasinarea cinică și cu sânge rece, în camere de gazare, a milioane de persoane fără apărare, dacă ar fi avut loc, nu ar avea nici o justificare economică sau militară. Ne-am afla, indiscutabil, în fața unei crime fără pereche în istorie. Iată de ce existența sau inexistența camerelor de gazare este în realitate de importanță crucială! Dacă într-adevăr camerele de

mai multor autori, principala ocupație a evreilor în aceste lagăre era *bisniful*. (N. tr.)

gazare au existat, nemții au comis o crimă nemaivăzută de-a lungul întregii istorii. Dacă faimoasele camere de gazare nu sunt decât o invenție, o minciună, o insultă special inventată, ce putem spune despre cei care se fac vinovați de aceasta ?

9. Ce înțelegeau național-socialiștii prin *soluția finală a problemei jidovești*

În 1933, când Hitler a fost ales Cancelar al Germaniei, se știa că un antisemit prelua puterea. Tiradele pline de ură* împotriva jidanilor constituie o bună parte din *Mein Kampf*. Conform programului Partidului Național-Socialist, nici un jidan nu putea pretinde calitatea de cetățean.

Nenumăratele persecuții la care au fost supuși jidanii după 1933 aveau ca scop să-i determine să ia calea exilului. Pentru a încuraja emigrarea lor, național-socialiștii au lucrat mână-n mână cu sioniștii, care aveau tot interesul ca un cât mai mare număr de evrei să se stabilească în Palestina (informații despre această colaborare astăzi *uitată* se găsesc în importanta lucrare despre SS a lui Heinz Höhne, *L'Ordre Noir*, Castermann, 1972, cât și în *Des Juifs dans la Collaboration (II) / Une Terre promise? (1941-1942)*, l'Harmattan, 1989, lucrare de Maurice Rajsfus)¹.

* O dată în plus, autorul face o concesie punctului de vedere general admis că Hitler îi ura pe evrei și că această ură ar fi vizibilă în *Mein Kampf*. Am citit și noi această carte epocală, fără să vedem cea mai mică umbră de ură față de evrei. Hitler nu-i iubește, asta-i evident! De ce i-ar fi iubit însă? Cât despre ură, cititorii care au dubii ar face bine să citească *TALMUDUL*, carte fără de care nimeni nu știe cât de mult ne urăsc evreii pe noi! (N. tr.)

¹ . Pentru cititorul român, o foarte bună carte pe aceeași temă a fost publicată anii trecuți de editura Samizdat, sub semnătura revizionistului Francez Emmanuel Ratier. Cartea poartă titlul *Războinicii lui Israel* (NT).

Încă înainte ca Hitler să fi promulgat prima lege cu caracter antisemit, organizațiile evreiești din Statele Unite, din Anglia și de aiurea au declanșat o violentă campanie de boicotare care a cauzat Germaniei un prejudiciu economic considerabil. A fost publicată chiar o declarație de război economic, pe prima pagină a ziarului *Daily Express* în 24 martie 1933, sub titlul *Judea declares War on Germany*. Cum instigatorii acestei campanii erau intangibili pentru germani, aceștia din urmă își vărsau focul pe jidanii germani, considerați membri ai unei puteri declarat beligerante. Scopul sioniștilor era de a-l incita pe Hitler la măsuri de represiune antijidovești tot mai dure, care să accelereze emigrarea jidanilor germani spre Palestina (vezi Edwin Black, *The Transfer Agreement*, New York, Londra, 1984).

În 1941, an în care emigrarea a fost interzisă de teamă ca nu cumva evreii să se pună în slujba aliaților (interdicția nu a fost aplicată sistematic), două treimi din comunitatea jidovească germană luase deja calea exilului. Cei care rămăseseră erau în majoritate oameni bătrâni. Tot așa, o mare parte a jidănimii austriece a emigrat după *Anschluss*, ca și jidănimia cehoslovacă după desființarea Republicii Cehoslovace în 1939.

După începutul ostilităților, *planul Madagascar*, care prevedea formarea unui stat jidănesc în Madagascar, părea de domeniul posibilului. Numai că mareșalul Pétain a refuzat să cedeze insula, iar englezii controlau căile maritime. Acesta este motivul pentru care Hitler a amânat pentru sfârșitul războiului rezolvarea problemei evreiești, și, provizoriu, a evacuat evreii europeni către Răsărit.

Aproape toți bărbații apti de război fiind pe front, Germania ducea lipsă de mână de lucru.

Fiind de partea aliaților, jidanii erau implicit inamicii nemților, deci un pericol pentru poporul german.

Războiul oferea național-socialiștilor o ocazie favorabilă pentru a realiza *soluția finală a problemei jidănești*.

Din documentele național-socialiste reiese clar că *soluția finală* nu prevedea exterminarea fizică a jidanilor ci instalarea lor în Răsărit. Iată ce-i scria Göring lui Heydrich în 31 iulie 1941:

În completarea dispozițiilor deciziei din 24 ianuarie 1939 care vă însărcina cu găsirea celei mai favorabile soluții în problema evreiască, emigrare sau evacuare, funcție de împrejurări, vă încredințez prin prezenta, misiunea de a lua toate măsurile de necesare (organizare, punere în aplicare, mijloace materiale) pentru a ajunge la o soluție definitivă a problemei jidănești în zona de influență germană din Europa.

Celelalte organe guvernamentale vă vor da întregul lor concurs.

*Vă însărcinez, de asemenea, să-mi trimiteți urgent un plan de ansamblu al măsurilor de pregătire pe care le preconizați, privind organizarea, punerea în aplicare și mijloacele materiale necesare pentru realizarea doritei soluții finale a problemei evreiești (citată După Raul Hilberg, *La destruction des Juifs d'Europe*, Fayard, 1988, pag. 345).*

La Conferința de la Wannsee din 20 ianuarie 1942, ocazie cu care, conform tezei oficiale, ar fi fost decisă exterminarea evreilor, s-a discutat de fapt de evacuarea acestora așa cum o demonstrează însuși procesul-verbal al conferinței (pe de altă parte, autenticitatea documentului este contestată de unii revizionişti, cum ar fi Stäglich și Walendy, dar din cu totul alte motive). Unul dintre participanții la conferință, Martin Luther, de la Ministerul Afacerilor Externe, scria într-un memorandum datat 21 august 1942: *După preluarea puterii, principiul politicii germane față de jidani este încurajarea pe toate căile a*

*emigrării acestora (...) Războiul în curs conferă Germaniei posibilitatea dacă nu chiar obligația de a rezolva problema jidovească în Europa (...) În baza ordinului menționat (...) al Führer-ului, s-a început evacuarea jidanilor din Germania. Era logic de a-i include în evacuare și pe locuitorii jidani ai țărilor care au luat măsuri similare relative la aceștia (...) Numărul jidanilor redirijați astfel spre Est nu satisfăcea acolo nevoia de mână de lucru (document de la Nürnberg NG-2586). Istoricii oficiali recurg la găselnița că termenii *evacuare* și *emigrare* ar fi cuvinte codificate care s-ar traduce de fapt prin *gazare*. În realitate, este perfect credibil ca un număr de evrei, depășind binișor milionul, să fi fost trimiși în Rusia, conform cu documentele germane. În absența unui document scris care să pomenească de exterminare și de camere de gazare, exterminaționiștii sunt constrânși să interpreteze documentele privitoare la deportare, de parcă ar fi vorba de versetele lui Nostradamus.*

61. Lagărele de concentrare

Localitatea Dachau, aflată la cincisprezece km de München, a găzduit prima tabără de concentrare, la două luni după ce Hitler preluase puterea. Au urmat altele. Înainte de război, acestea nu aveau nici o importanță economică, servind exclusiv la izolarea persoanelor *non-grata*, calificate periculoase pentru regim. Se distingeau câteva categorii de deținuți: politici sau *roșii*, criminalii sau *verzii*, apoi „gealații” sau *negrii* (codoși, vagabonzi, prostituate), *cititorii Bibliei* adică membri ai unor secte refractare serviciului militar. Nu lipseau bine înțeles homosexualii, cărora li se atribuisese culoarea *roz*. În primii cinci ani ai regimului hitlerist, nici un evreu nu a fost internat în vreun astfel de lagăr fără să fi făcut parte din una din categori-

ile menționate. De-abia în noiembrie 1938, cu ocazia asasinării de către jidani a unui diplomat german, după așa numita *Noapte de cristal*, jidănimea a fost pentru prima oară internată masiv în lagăre. Motivul era clar. Orice jidan putea fi internat într-un lagăr. Pe de altă parte, aproape toți acești jidanii, al căror număr nu depășea treizeci de mii, au fost eliberați în foarte scurt timp. Numărul total al deținuților (inclusiv criminali) oscila, înainte de război, între câteva mii și câteva zeci de mii.

Odată războiul început, lagărele de concentrare apar pretutindeni în Europa dominată de Germania, din Alsacia (Struthof-Natzweiler), până în Polonia (Majdanek), acesta de urmă aflat în zona administrată de *Guvernul general*. În total, au existat patrusprezece mari lagăre de concentrare și alte câteva mai mici. Acestora li se adaugă cinci sute de *lagăre de muncă*, incluzând fiecare între câteva sute și o mie de prizonieri. *Lagărele de muncă* au fost puse la dispoziția marilor întreprinderi industriale. Cei supuși la muncă forțată în marile companii germane proveneau în majoritate din aceste lagăre. Deținuții morți în aceste *lagăre de muncă* apar și în statisticile *lagărelor de concentrare* de unde proveneau. Lagărele au jucat un rol esențial în industria germană de război. Auschwitzul, cel mai mare dintre aceste lagăre, adăpostea un faimos *Centru de Cercetări cercetări pentru fabricarea cauciucului sintetic Buna*, produs de importanță strategică. La Dora-Mittelbau, lagăr renumit pentru condițiile grele de muncă, se construiau rachetele pe care Hitler miza încă, în 1944, să câștige războiul. Tratatamentul dur la care au fost supuși prizonierii acestor lagăre nu a fost expresia unei politici de stat. Regimul național-socialist avea tot interesul de a dispune de mână de lucru ieftină. Ca oriunde în lume, regulamentele erau interpretate de cei numiți să le aplice, iar aceștia, fără îndoială, nu reprezentau

elita societății la acea oră. Cele mai cumplite bestialități nu au fost provocate de SS, ci de prizonierii închiși pentru crime, asmuțiți împotriva celor politici. *Verzii* contra *roșiilor*. Triste recorduri, în acest sens, au fost atinse la Mauthausen, în Austria. Au fost cazuri de SS prinși în culpă și pedepși în mod exemplare. Astfel, Karl Koch, comandant la Buchenwald, a fost condamnat la moarte de Tribunalul de Onoare SS și împușcat. Vina lui : corupție și asasinat. Din motive asemănătoare, Hermann Florstedt, comandant de tristă amintire la Majdanek, a fost spânzurat în fața deținuților.

Conform unei statistici realizată, din ordinul lui Himmler, de către generalul *Waffen SS*, Oswald Pohl, 110 812 prizonieri din lagărele de concentrare au pierit între 1 iulie 1942 și 30 iunie 1943. Dacă totuși lagărele nu se goleau, acesta se datora faptului că noii sosiți compensau pe cei eliberați și pe cei morți. În august 1943, numărul total al deportaților era de 224 000, iar un an mai târziu (fără a se lua în calcul lagărele de tranzit) s-a ajuns la 524.000.

Cea mai mare parte a deceselor din lagăre au fost cauzate de epidemii. Tifosul exantematic, o varietate a tifosului transmisă de purici, era practic incurabil. Pentru combaterea puricilor, păduchilor și ploșnițelor se utiliza, printre altele, insecticidul *Zyklon B*, care, după război, a fost metamorfozat de exterminationiști în mijloc de ucidere în masă. Dacă facem abstracție de ultimele luni haotice ale unui război deja pierdut de germani, perioada cea mai teribilă pentru lagărele de concentrare a durat între vara și toamna anului 1942. În acest interval, la Auschwitz, de exemplu, tifosul a ucis uneori peste trei sute de oameni zilnic. Epidemia a făcut victime și printre cadrele SS. În interiorul complexului Auschwitz, marea majoritate a deceselor s-a înregistrat la Birkenau, situat la trei kilometri vest de lagărul central și care făcea oficiul de infir-

merie. În lunile cele mai cumplite, la Birkenau au murit mai mulți deținuți decât în toate celelalte lagăre la un loc. *Legenda Birkenau* a crescut din trupurile celor aproape 100 000 de morți înregistrați oficial. Cei mai mulți dintre aceștia au murit datorită bolilor. De aici însă până la legenda unui *lagăr al morții* unde ar fi pierit patru milioane de oameni e cale lungă!

Pentru a incinera victimele cumplitei epidemii, s-au construit crematorii, iar pentru a păstra cadavrele câtva timp în mod decent, fiecare lagăr dispunea de o morgă. De aici invenția exterminationistă a presupuselor *camere de gazare*. Selecția prizonierilor în *apți de lucru* și *inapți de lucru* a fost transformată de exterminationiști în *selecția pentru camera de gazare*. Astfel a luat naștere legenda secolului, sau mitul Auschwitz. Catastrofa incontestabilă a survenit în lunile groaznice de la sfârșitul războiului, atunci când hrana, medicamentele, ba chiar și apa lipseau. Atunci când britanicii și americanii au ocupat unul după altul lagărele germane, au găsit într-adevăr mii de cadavre neînmormântate și mii de prizonieri pe jumătate morți de foame. Fotografiile, mărturiile ale războiului fără precedent au făcut înconjurul lumii. Dar, judecând drept, cadavrele din aceste fotografii nu dovedeau întru nimic o politică deliberată de exterminare. Statisticile deceselor din lagăre sunt foarte convingătoare în acest sens. Iată statistica morților de la Dachau (sursa: Paul Berben, *Dachau 1933-1945. L'Histoire Officielle*, Bruxelles, 1968):

1940:	1 515 morți.
1941:	2 576 morți.
1942:	2 470 morți.
1943:	1 100 morți.
1944:	4 794 morți.
1945:	15 384 morți.

Cei mai mulți deținuți au murit în ultimele luni ale războiului, nu pe parcursul întregii durate a lagărului! După *eliberare*, încă două mii de deținuți au murit de extenuare, fără să mai socotim cele 1588 de persoane care au sucombat în primele decade ale lunii mai.

Cauzele acestei hecatombe sunt următoarele:

1. În loc de a abandona pur și simplu pe prizonierii lagărelor din Est în mâinile trupelor ruse, care avansau, germanii i-au evacuat spre Vest. Intrucât însă mare parte din căile ferate fuseseră distruse de bombardamentele aliaților, zeci de mii de persoane au mărșăluit spre interiorul Germaniei pe zăpadă și gheață. Majoritatea n-a mai apucat sfârșitul războiului. Lagărele care au adăpostit supraviețuitorii acestui exod erau în criză de barăci, grupuri sanitare, hrană, medicamente, criză de toate. Motivul acestei evacuări era că nu se dorea abandonarea forței de muncă în mâna rușilor, cu atât mai puțin a soldaților. De altfel, ca peste tot în Europa, nimeni, printre cei valizi și întregi la minte, nu dorea să cadă în mâna *eliberatorilor* sovietici. Știa ei ce știa ! La Auschwitz însă, de exemplu, unii bolnavii au preferat să-i aștepte pe ruși. Toți au fost preluați de către Armata Roșie. Printre acești bolnavi nu se găsea și tânărul evreu Elie Wiesel, căruia, în urma unei dificile intervenții chirurgicale, un medic SS îi salvase viața. Tânărul convalescent a preferat să se retragă cu nemții în interiorul Germaniei, în loc să aștepte pe eliberatorii sovietici. Este vorba exact de viitorul escroc internațional, ales de președintele Iliescu să arbitreze întrepriza holocaustică, cu care jidănimea internațională speră să șantajeze poporul român. Incepând cu toamna anului 1944, milioane de refugiați au invadat vestul Germaniei, evacuând teritoriile răsăritene ocupate de sovietici. În același timp, bombardierele anglo-americane transformau sistematic în cenușă orașele germane și infrastructura. În asemenea condiții, mulți

au murit din cauza epuizării fizice și a epidemiilor. Chuck Yeager, primul pilot care a depășit bariera sonică, mărturisește în autobiografia sa că escadrila din care făcea parte primise ordinul de a bombarda tot ce mișcă pe o suprafață de cincizeci de kilometri pătrați. *“Nu se punea problema să împarți Germania în civili nevinovați și militari; țăranul ce cultiva cartofi era considerat inamic, fiindcă hrănea trupele lui Hitler”* (Yeager, *An Autobiography*, New-York, Bantam Books, p. 79-80). Prin bombardamentele lor, aliații au provocat în mod deliberat foametea, reproșând apoi învinșilor că nu au fost în stare să hrănească deținuții lagărelor de concentrare. Pe lângă mormane de cadavre și schelete ambulante, aliații au găsit în lagăre ca Bergen-Belsen, Buchenwald sau Dachau zeci de mii de prizonieri relativ sănătoși, pe care i-au eliberat.

Înceea ce privește mortalitatea cauzată de epidemii, în lagărele de concentrare, se poate face o paralelă istorică cu perioada Războiului de secesiune din Statele Unite ale Americii. În lagărele de prizonieri din statele din Nord, (Camp Douglas și Rock Island) rata lunară de mortalitate se situa între doi și patru la sută, în timp ce în Sud, la Andersonville, din cei 52 000 de soldați nordiști au decedat 13 000 (25%). În timpul Războiului Burilor, englezii au închis în lagăre 120 000 de civili buri și zeci de mii de negri, din totalul cărora, a șasea parte au decedat. Nici prizonierii din Războiul Civil American și nici cei din Războiul Burilor nu au fost exterminați în mod deliberat: aproape toți au murit din cauza epidemiilor ce nu puteau fi contracarate. Ponderea morților este comparabilă cu cea de la Dachau (16%) sau Buchenwald (14%). *Serviciul Internațional de Cercetări (SIC)* din Arolsen (RFG) a înregistrat cazurile de deces atestat din lagărele de concentrare. Iată bilanțul acestora, publicat în 1990:

Auschwitz	57 353
Buchenwald	20 686
Dachau	18 455
Flossenburg	18 334
Stutthof	12 628
Gross-Rosen	10 950
Majdanek	8 826
Dora-Mittelbau	7 467
Bergen-Belsen	6 853
Neuengamme	5 780
Sachsenhausen-Oranienburg	5 013
Struthof-Natzweiler	4 431
Ravenbrück	3 640

În statisticile serviciului din Arolsen figurează și lagărul Theresienstadt cu 29 339 de decedați. Acesta însă nu a fost un lagăr de concentrare ci un ghetou de privilegiați și alți jidani cu pile, rezervat celor vârstnici.

Același serviciu menționează că statisticile sunt incomplete. Astfel, decesele înregistrate de alte birouri de stare civilă nu au fost luate în calcul. În plus, o parte din dosarele referitoare la anumite lagăre nu au fost accesibile serviciului respectiv.

Dacă s-ar dori calcularea cu aproximație de ordinul miilor a celor dispăruți în lagărele de concentrare, nimeni nu ar fi mai calificat să o facă decât serviciul din Arolsen, care dispune de mai multe documente decât toate birourile oficiale din lume! Dar, din păcate, această instituție nu-și deschide arhivele pentru cercetători independenți. Pe deasupra, prin publicațiile sale, se propagă afirmații inexacte, cum ar fi aceea că *nu ar exista nici un dosar provenind din lagărele de exterminare*.

Din informațiile noastre rezultă că numărul morților de la Dachau și Buchenwald (32 000, respectiv 33 000) nu este con-

testat. În 1990, rușii au predat *CICR* (Comitetul Internațional al Crucii Roșii) registrele mortuare de la Auschwitz, pe care le ținuseră sub cheie până atunci. Aceste registre acoperă perioada august 1941 – decembrie 1943 și conțin 66 000 de nume (cu rezerva câtorva lacune). Nimeni nu știe însă, sau nu vrea să știe, unde se găsesc registrele mortuare lipsă ! Acestea există undeva, din moment ce numărul celor decedați la Auschwitz se apropie de 150 000!

Se pot trage următoarele concluzii:

1. Este posibil ca 600 000 până la 800 000 de persoane să fi pierit în lagărele de concentrare național-socialiste în perioada 1933-1945.

2. Dintre acestea, numărul victimelor de etnie jidovească nu a atins 50%, lucru cât se poate de normal, întrucât în majoritatea lagărelor aceștia constituiau o minoritate față de reprezentanții celorlalte popoare. (La Auschwitz însă, în ultimele luni de existență a lagărului, ponderea prizonierilor jidani ajunsese la 80%).

3. După toate probabilitățile, marea majoritate a jidanilor morți în această perioadă, au murit în afara și nu în interiorul lagărelor.

11. Masacrele de pe Frontul de Est

La 22 iunie 1941, trupele *Wehrmacht*-ului intrau în Uniunea Sovietică, devansând cu două săptămâni o intenție similară din partea inamicului sovietic (În studiul său *Spărgătorul de gheață*, iunie 1941, *Planul secret al lui Stalin de cucerire a Europei*, rusul Victor Suvorov aduce dovada că acest război a fost o operațiune preventivă, *Iunie 1941: planul secret al lui*

*Stalin de cucerire a Europei**. Informația lui Suворov a fost confirmată și de colonelul Valeri Danilov, specialist în istorie militară. Acesta a publicat un amplu articol în periodicul austriac de istorie militară *Österreichische Militärische Zeitschrift* din ianuarie 1993, citat de *Frankfurter Allgemeine Zeitung* din 4 martie 1993, pag. 14).

Din start, războiul s-a purtat cu o cruzime bestială. Sovieticii au declanșat în spatele liniilor germane o luptă de gherilă contrară dreptului internațional, la care germanii au răspuns exact cum urmau să o facă francezii în Algeria, americanii în Vietnam, rușii în Afganistan: semănând teroare generală, inclusiv printre cei nevinovați. Războiul este ceva teribil. Altfel nu se poate! Astfel de crime sunt rezultatele inevitabile ale războiului de partizani în spatele inamicului.

În multe cazuri, comisarii-politruci, adică ofițerii politici bolșevici, au fost executați îndată după capturare, tot așa și cei mai mulți dintre partizani. Ca represalii la neîncetatele atentate asupra soldaților *Wehrmacht*-ului, devenise monedă curentă execuția ostaticilor.

Marea majoritate a comisarilor-politruci erau jidani. De asemenea, aceștia erau foarte numeroși în mișcarea de partizani, lucru ce reiese din surse sovietice. Ofițerii însărcinați cu execuția ostaticilor preferau, uneori, să trimită în fața plutonului de execuție mai curând jidani decât prizonieri de alte nații.

Bineînțeles, au fost executați mulți jidani care nu erau nici politrucii nici partizani. Era vorba de execuții *preventive*, jidanii fiind suspecți în mod aprioric de bolșevism. În această punct

* Ediția originală a fost publicată de Orban, Paris 1989. Ediția românească a acestei cărți a fost publicată la Iași în 1997 (NT).

precis, diferența dintre lupta îndreptățită contra partizanilor și crima rasială devine foarte dificil de apreciat¹.

Rapoartele de angajament conform cărora două milioane de jidani sovietici ar fi fost lichidate de trupele de asalt în timpul primului an al războiului constituie o falsificare grosolană a istoriei. Până și jidanul-american Raul Hilberg le contestă, el care trece drept primu-ntâi expert în materie. Lucrurile sunt însă și așa suficient de grave: zeci de mii de jidani, printre care femei și copii, ca și alte zeci de mii de ne-jidani ar fi fost asasi-
nați².

¹ . Încă din 1933, Congresul Mondial Evreiesc declarase război regimului național-socialist al cancelarului Hitler și întregului popor german. Cu alte cuvinte, orice jidan întâlnea un nemț și orice neamț întâlnea un jidan, mai ales în zona de operații militare, ca bun neamț și ca bun jidan, fiecare avea datoria să-l ucidă pe celălalt. Să recunoaștem, cu toată neutralitatea și obiectivitatea, că cei care au inaugurat procedeul, care au început și care deci asumă o responsabilitate în fața istoriei, au fost jidanii. Declarația lor de război din 1933, intempestivă, neobișnuită și provocantă, rămâne un act unic în istoria lumii: un popor ce nu dispune de un *stat*, nici măcar de o țară a lui, declară război statului și poporului german care nu făcea alta decât să-și gospodărească țara lui așa cum credea de cuviință. Ca și cum Spania sau Franța, dacă ar limita și reglementa mâine drepturile țiganilor, poate indenzirabili, cu care s-au pricopsit, ar risca un război din partea unui mai mult sau mai puțin fantomatic club de miliardari ce și-ar zice Congres Mondial țigănesc (NT).

² . Problema este că informațiile de sursă interaliată (anglo-franco-american-sovietică) cu privire la cele petrecute în anii Războiului mondial nu pot fi privite fără suspiciune. Cine poate crede cuvântul Americii care a organizat științificește și pe bandă industrială violul colectiv din tunelul de la Augsburg. Cum putem crede Franța care a făcut același lucru în Italia, servindu-se de penisurile obediente ale câtorva zeci de mii de musulmano-marocani. Cine i-ar putea crede pe sovietici. Au spus oare aceștia ceva adevărat vreodată ? Să fim serioși. Am fi naivi de-am crede că Anglia face cavalier solitar printre acești barbari. Țara care în anul 1946 a spânzurat, în zona ei de ocupație din Germania, un copil în vârstă de doisprezece ani,

12. De ce puterile învingătoare au adăugat atrocităților germane reale *holocaustul* fictiv și camerele de gazare imaginare?

După ce au luptat împotriva germanilor timp de două războaie mondiale, aliații și-au propus să izoleze Germania pe plan internațional pentru câteva decenii, să demoralizeze poporul german până la a-i inhiba orice veleitate de politică autonomă. Crimele efectiv comise de germani nu erau suficiente. Învinșii puteau oricând să reproșeze învingătorilor crime și mai oribile. Germanii pot oricând să compare expulzarea corectă, civilizată și cu despăgubiri a jidanilor între anii 1933 și 1941, cu deportarea barbară și brutală a germanilor din Est (Silezia-Polonia), a sudeților (Cehoslovacia), a sașilor și a șvabilor (România) între 1944 și 1953. Lagărelor de concentrare germane le pot fi opuse cele sovietice, (*Arhipelagul Gulag*), în care au pierit mult mai mulți oameni. Distrugerii barbare și absurde din punct de vedere militar a Varșoviei, i se poate opune *holocaustul* Dresdei din februarie 1945, cu nimic mai puțin barbar, fără justificare din punct de vedere militar*.

care păstrase în camera lui portretul intact al Cancelarului Hitler, nu poate fi nici ea crezută pe cuvânt. Cei patru Aliați au suferit și suferă de ură. O ură care nu-i englezească, nici rusească, nici franțuzească, nici americană. *Ura asta este talmudică, jidovească*. Cine dorește să-și reîmprospăteze memoria, o poate face cu Talmudul în mână. La nevoie, chiar și cu Vechiul Testament. Concluzie : nu credem pe nimeni. Ascultăm pe toți, verificăm totul. Cincizeci și ceva de ani mai târziu : practicile scârboase și macabre la care americano-englezii s-au datat în închisorile din Irakul invadat fără nici un motiv nu spun nimic ? (NT).

* Conform estimărilor istoricului englez David Irving, americanii și englezii au exterminat prin bombardarea Dresdei, timp de două zile și două nopți

Puterile învingătoare au fost obligate să inventeze o crimă unică în istoria omenirii: *holocaustul*, nimicirea sistematică a unui întreg popor, de la nou-născut până la cei mai vârstnici, în camere de gazare¹.

13. Chipul oficial al *holocaustului*

Una din contradicțiile versiunii istorice oficiale, este că așa-zisul masacru al jidanilor ar fi început încă din 1941, cu toate că de-abia în 1942 (ianuarie), la *Conferința de la Wannsee*, ar fi fost decisă expulzarea acestora din Europa. Numărul jidanilor dispăruți sub Hitler s-ar situa între cinci și șase milioane. Un procent neglijabil dintre aceștia și-ar fi găsit sfârșitul din cauza subnutriției și a bolilor, în ghetouri și lagăre de concentrare. Marea majoritate însă ar fi fost asasinați. Mai întâi în Uniunea Sovietică, prin execuții în grup sau în camioane speciale de gazare în care s-ar fi introdus gaze de eşapament. Apoi în șase lagăre de exterminare, în care s-ar fi folosit gaze letale.

După istoricii oficiali, aceste șase lagăre se găseau în fostul teritoriu polonez, anexat de germani în 1939. Esta vorba de lagărele de la Auschwitz, Majdanek, Belzec, Sobibor, Treblinka și Chelmno. La Chelmno, masacrele ar fi avut loc în camioane de gazare. În celelalte cinci, gazarea s-ar fi petrecut în camere fixe de gazare.

fără încetare, aproximativ 600.000 de civili, majoritatea femei și copii care se refugiaseră în acest oraș declarat *deschis*. (N tr.)

¹ . Există un popor în lume, care, printr-o tradiție de mii de ani, a făcut din ură instrumentul exterminării totale a celor ce i-au stat în cale. Pentru a vedea despre ce popor este vorba, este suficient să recitim în Vechiul Testament episodul amaleciților. Între cei patru mari inter-aliați, nu cumva ideea vine de la cel de-al cincelea, adevăratul și singurul beneficiar al războiului civil european (1914-1945) de care vorbește David Irving (NT).

Auschwitz și Majdanek ar fi fost *lagăre mixte*, în care jidani erau triați funcție de capacitatea de muncă: cei apti, la muncă; cei inapți, la gaze. Celelalte patru lagăre ar fi avut o singură și unică destinație : exterminarea în masă. Singurii jidani cărora li se lăsa provizoriu viața ar fi fost *cei buni de lucru*, de care era nevoie pentru muncile grele. Din motive de securitate, la anumite intervale ar fi fost gazați până și *jidani buni de lucru*, care erau înlocuiți cu alții mai proaspeți. Din acest motiv, pretind unii, dintre cei 600 000 de evrei care ar fi trecut pe la Belzec, unul singur ar fi supraviețuit (Kogon/Rückert/Langbein, *Les Chambres à gas, secret d' État*, Paris, Minuit, 1984, p. 167).

Cam de prin 1960 se distinge între *lagăre de concentrare normale* și *lagăre de exterminare*. Până atunci, adică vreme de cincisprezece ani după război, toți istoricii plătiți de diversele guverne să istorisescă gloatelor, toți ziariști plătiți de aceleași guverne să-și scoată ziarele o țineau una și bună : fiecare lagăr de concentrare ar fi comportat camere de gaze, devenind, în consecință, lagăr de exterminare. Cu alte cuvinte, în primii cincisprezece ani de după război, istoriografia și propaganda oficială nu a vorbit decât de lagăre de exterminare. Ani în șir, la Dachau, o placă comemorativă insulta memoria eroicului popor german și a tuturor europenilor iubitori de adevăr cu cei 238 000 de morți chipurile exterminați în acest lagăr. În Germania Federală a anilor cincizeci, oricine contesta această cifră risca ani grei de închisoare. De atunci însă, grație tenacității, curajului și clarviziunii istoricilor revizioniști, s-a produs aproape o minune. Imensa placă de marmură aurită și îndoliată, care amintea trecătorului credul povestea cu cei 238 000 de morți, a fost înlocuită cu o alta mai modestă. Numărul morților a scăzut în mod spectaculos la 32 000, dintre care nici unul nu a fost gazat. S-a recunoscut astfel oficial că la Dachau nu au

existat camere de gazare și că nu s-a practicat nici o exterminare. O pancartă menționează acest lucru la fața locului. În ce privește lagărul de la Auschwitz, revizionistii își propun o apropiere de realitate similară cu cea reușită pentru lagărul Dachau. Istoricii revizionisti estimează că numărul morților trebuie redus la a șaptea parte, adică de la un milion la o sută cincizeci de mii. Pe deasupra, ca și în cazul Dachau, trebuie demascată minciuna camerelor de gazare, a căror existență nu poate fi dovedită nici la Auschwitz.

În cartea sa *Judenverfolgung im Dritten Reich, 1933-1945* (Berlin, Colloquium Verlag, 1960, p. 40), Wolfgang Scheffler propune următoarele *estimări prudente minimale* pentru victimele lagărelor de concentrare:

Auschwitz	mult peste un milion
Treblinka	750 000
Belzec	600 000
Chelmno	300 000
Sobibor	250 000
Majdanek	250 000

Majoritatea covârșitoare a victimelor ar fi fost jidani, astfel că, judecând după această așa-zisă statistică, mai mult de trei milioane de evrei ar fi fost gazați.

14. Inexistența oricărui document referitor la *holocaust* și la camerele de gazare

Naziștii ar fi împins până la extrema perfecțiune faimoasa minuțiozitate germanică: totul era controlat, înregistrat, arhivat, absolut tot. S-au conservat astfel peste trei mii de tone de documente oficiale întocmite de diversele organe, organisme, ministere, regimente, divizii, armate, prefecturi, comisariate de poli-

ție și multe alte instituții din cadrul celui de al III-lea Reich. Până și operațiunile compromițătoare ordonate de Hitler sunt consemnate cu rigoare de funcționarul public german: bunăoară *Operațiunea Euthanasia*, prin care s-a ordonat renunțarea la înverșunarea terapeutică din spitale, care nici nu vindeca bolnavii incurabili, nici nu-i lăsa să moară. O operațiune colosală, ca pretinsa asasinare a milioane de oameni în camere de gazare, ar fi presupus un enorm aparat birocratic. Suntem îndreptățiți să credem că trebuie să existe undeva o cantitate însemnată de documente cu privire la *holocaust*. În realitate, nu s-a găsit nici măcar un petic de hârtie, un document cât de mic, unul singur care să adeverească vreun plan de exterminare a jidanilor, care să vorbească despre construirea unei camere de gazare. Nimic. S-a găsit însă întreaga documentație tehnică a instalațiilor de dezinfecție contra puricilor. Istoricii exterminaționiști recunosc acest lucru. Iată ce scrie Léon Poliakov în *Bréviaire de la haine* (Éd. Complexe, 1986, pag. 124):

Arhivele deschise ale Celui de-al treilea Reich, mărturiile oficiale sau spontane ale conducătorilor acestuia, permit o reconstituire în cele mai mici detalii a elaborării și perfecțării planurilor de agresiune, a campaniilor militare și a întregii game de procedee prin care naziștii înțelegeau să reașeze lumea după cum credeau ei de cuviință. Singura operațiune care rămâne într-o ceață deasă este campania de exterminare a jidanilor, atât în ceea ce privește concepția cât și în ce privește alte aspecte esențiale. Raționamente și considerații psihologice, mărturii de mâna a treia sau patra ne permit să o reconstituim cu o probabilitate considerabilă. Pe de altă parte, multe detalii vor rămâne necunoscute pentru eternitate. În ceea ce privește concepția propriu-zisă a unui plan de exterminare totală, cei trei sau patru suspecți sunt morți. Nu a rămas nici măcar un document, dacă acesta a existat vreodată. (...)

Comparând numărul victimelor estimate de Wolfgang Scheffler cu statisticile *SIC* din Arolsen, se constată că în cazurile Auschwitz și Majdanek doar o fracțiune a presupuselor victime sunt înregistrate, pe când cele patru *veritabile lagăre ale morții* din Belzec, Sobibor, Treblinka și Chelmno sunt total absente în statisticile Arolsen (ele figurează la rubrica *Diverse*, cu 4704 decese stabilite). Întrebare pedagogică : cum este posibil să se înregistreze fără contestații 4431 de decese într-un lagăr relativ mic ca cel de la Stutthof-Natzweiler, iar cele 1,9 milioane de victime asasinate în cele patru *veritabile lagăre ale morții* să nu lase nici măcar o urmă? Cele 1,9 milioane de cadavre au dispărut fără să lase în urma lor nici cenușă, nici scrum? Din presupusele camere de gazare nu a rămas nici o cărămidă, nici o piatră? Cum explică istoricii exterminaționiști aceste ciudățenii?

Conform acestora, naziștii ar fi procedat astfel încât să ascundă asasinarea jidanilor atât poporului german cât și lumii întregi. Din acest motiv, ordinele de gazare s-ar fi dat exclusiv oral, documentele scrise ar fi fost distruse din timp, pentru cazurile în care ele nu au putut fi total evitate. În plus, germanii ar fi ars cadavrele gazaților și ar fi împrăștiat cenușa, ar fi dăruit camerele de gazare (mai puțin cele de la Majdanek și cea din lagărul principal de la Auschwitz, din lipsă de timp). Ar fi aruncat în aer cele patru camere de gazare de la Auschwitz-Birkenau dar s-ar fi dovedit neputincioși cât privește îndepărtarea ruinelor.

Să facem acum un mic exercițiu de gândire. Să admitem că guvernul elvețian ar decide să asasineze toți străinii care trăiesc în Elveția, adică aproximativ 1,4 milioane de persoane. Pentru a ascunde această acțiune, ordinele s-ar da numai oral, s-ar dispune eliminarea imediată a cadavrelor. Acest gigantic masacru nu ar ieși la iveală într-o bună zi? Nu ar remarca oare nimeni

că, peste noapte, n-a mai rămas urmă de străin în întreaga Elveție?

Exercițiul este suficient. Că Germania ar fi câștigat războiul sau nu, genocidul tot ar fi ieșit la iveală. Așa dar, ce sens mai poate avea gluma aceasta cu secretomania?

15. Călcâiul exterminaționist al lui Achile

Cu relativ puține excepții, orice individ din societatea occidentală crede în existența camerelor de gazare. Nimeni, sau aproape nimeni, nu ține cont de următoarele realități:

1). În cadrul procedurii judiciare minime, pentru cea mai banală crimă se procedează la expertiza armei crimei, indiferent că este vorba de un pistol, de un ciocan, cuțit sau secure. Cu toate acestea, nici cea mai mică expertiză nu a fost ordonată în cadrul proceselor galaxiei Nuremberg, deși, chipurile, era vorba de milioane de victime.

2). Nici un chimist, nici un inginer, nu a examinat *camerele de gazare* de la Majdanek sau de la Auschwitz, ruinele *camerelor de gazare* de la Birkenau, înainte de inginerul american Fred Leuchter, specialist în domeniul camerelor de gazare de execuție judiciară din Statele Unite. În fruntea unei mici echipe, acesta a radiografiat camerele de gazare din Polonia, în februarie 1988. Leuchter însă a acționat la cererea revizioniștilor.

3). Cum se face că nici o autopsie, care să dovedească decesul prin gazare, nu a fost practică asupra cadavrelor descoperite la eliberarea lagărelor.

Să citim *clasicii literaturii holocaustice*: *La Destruction des Juifs d'Europe* de Hilberg, *The Final Solution* de Reitlinger, *Bréviaire de la haine* de Poliakov, *The War against the Jews* de Lucy Dawidowicz, *Hommes et femmes à Auschwitz* de Lang-

bein, *L'État SS* de Kogon sau *Dimension des Völkermordes*, antologie publicată de Wolfgang Benz în 1991. Nici unul din acești clasici nu prezintă o schiță a unei camere de gazare naziste, nici unul nu explică, măcar cu jumătate de gură, cum ar fi putut să funcționeze aceste înspăimântătoare mașini ale morții! Nici măcar George Wellers (*Les chambres à gas ont existé*) sau Jean-Claude Pressac (*Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*) nu ne pot furniza o cât palidă imagine a acestor invizibile și de negăsit camere ale morții. După ce vom fi studiat profund scrierile menționate, mai putem citi zece, douăzeci, cincizeci sau o sută de monumente dedicate *holocaustului*. Putem citi și studia cu lupa multe alte sute de *mărturii ale supraviețuitorilor*. Nu vom găsi nici cea mai infimă descriere tehnică a camerelor de gazare! Singurii care s-au preocupat de condițiile tehnice de funcționare ale unei asemenea instalații complexe sunt istoricii și cercetătorii revizionști.

Ditlib Felderer este suedez de origine austriacă, de religie Martor al lui Iehova. În această ultimă calitate a ajuns să se ocupe de lagărele de concentrare germane, făcând cercetări asupra destinului celor șaiszeci de mii de coreligionari ai săi, chipurile asasinați de către naziști. De-a lungul mai multor ani de cercetări, Felderer s-a convins că naziștii nu au ucis șaiszeci de mii de martori ai lui Iehova, ci exact 203. În cadrul cercetării istorice căreia i s-a consacrat fără să fie plătit de vreo Academie sau sponsorizat de cineva, Felderer a realizat treizeci de mii de fotografii pe amplasamentul diverselor și presupuselor *lagăre de exterminare*, a supus unei minuțioase examinări crematoriile și din nou presupusele *camere de gazare*. Concluzia lui Felderer este că pretinsele *camere de gazare* nu ar fi putut să funcționeze sub nici o formă, că mărturiile și rapoartele *martorilor oculari* sunt o suită neîntreruptă de imposibilități și de ineptii, că crematoriile nu ar fi putut în nici un caz să

servească acestui scop. Drept pedeapsă pentru surprinzătoarele rezultate ale cercetărilor sale, Felderer a fost închis într-un penitenciar specializat în psihiatrie represivă*.

Francezul Robert Faurisson, profesor universitar de literatură și critică de text, a pornit de la premisa că orice studiu temeinic asupra problemei camerelor de gazare trebuie să fie precedat de un studiu al tehnicilor de gazare și a insecticidului *Zyklon B*, a cărui utilizare este presupusă de către istoricii exterminaționiști:

*Am dorit să aflu cum se gazau vizonii de fermă, cum se gazau vizuinile de vulpe, sau cum sunt gazați în Statele Unite condamnații la moarte. Am constatat că în marea majoritate a cazurilor se folosea acidul cianhidric (Discuție a profesorului Faurisson cu revista italiană *Storia illustrata*, citată în *Vérité historique ou vérité politique?*, Serge Thion, La Vieille Taupe, 1980, pag. 174).*

16. Camerele de gazare din Statele Unite

Profesorul Robert Faurisson a fost primul cercetător care s-a convins că studiul pretinselor camere de gazare germane nu se poate dispensa de studiul camerelor de gazare americane. Acestea din urmă există în foarte multe din penitenciarele americane, studiul lor, chiar aprofundat, nu prezintă nici un fel de dificultate.

* *Securitatea* lui Ceaușescu sau *KGB-ul* lui Stalin procedau în același fel cu disidenții și cu opozanții comunismului, lucru cunoscut și admis de toată lumea. Iată că aceeași psihiatrie represivă este folosită și de democrațiile occidentale contra diverșilor dizidenți cu care sunt confruntate. Să fie democrația destinată numai cățeilor, cum credeau fabuliștii secolului al XIX-lea. Cățeii aforistului Bulă deschideau ochii la 10-12 zile. Cățeii diverselor democrații îi deschid și ei, sau nu ? (NT).

Prima execuție, prin gazare, a unui condamnat a avut loc în 1924, în Nevada. Alte state americane au adoptat ulterior această metodă de execuție care ar fi, zice-se, cea mai umană. Agentul letal folosit este acidul cianhidric (HCN). O execuție prin gazare constituie un proces extrem de complicat. Pregătirea execuției, execuția propriu-zisă și salubritatea consecutivă a camerei de gazare durează câteva ore. La penitenciarul din Baltimore (Maryland), ansamblul operației cuprinde nu mai puțin de patruzeci și șapte de faze, dintre care unele sunt foarte complexe. Camera de gazare trebuie să fie perfect etanșă, altfel execuția pune în pericol de moarte personalul penitenciarului, martorii și sutele, chiar miile uneori de spectatori, care-și plătesc biletul ca la stadion.

Condamnatul este imobilizat pe un scaun. Apoi, grație unui dispozitiv acționat din exterior, o anumită cantitate de granule de cianură de sodiu este făcută să cadă într-o cuvă cu acid sulfuric diluat. Granulele se dizolvă, eliberând gazul mortal, acidul cianhidric. Condamnatul inhalează gazul și cade în comă după aproximativ patruzeci și cinci de secunde. Moartea survine trei minute mai târziu. Gazul este apoi neutralizat de un epurator de aer și evacuat printr-un horn înalt. Camera trebuie riguros ventilată timp de douăzeci de minute, înainte ca un medic însoțit de doi asistenți, purtând măști de gaze, șorțuri și mănuși de protecție, să poată intra pentru a se ocupa de ca à davru. Dat fiind faptul că o scurgere de gaze nu este nici odată exclusă, personalul din exterior dispune în permanență de echipament de prim ajutor (Serge Thion, *op. cit.*).

În momentul de față tot mai multe state americane abandonează această periculoasă, complicată și costisitoare metodă de execuție, optând pentru injecția letală. Faptul că administrația penitenciară și justiția americană renunță în momentul de față la această metodă de execuție, foarte pe gustul publicului

spectator, care urlă și aplaudă ca la un meci de box, nu este probabil fără legătură cu cercetările istoricilor revizionști. La întrebările insistente ale cercetătorilor și istoricilor revizionști, administrația penitenciară americană refuză orice informație cu privire la costul mediu al execuției unui condamnat la moarte. Având în vedere că administrația penitenciară americană aduce spectatori cu plată care asistă la execuție, că imaginile televiziuate se vând pretutindeni în lume, se înțelege că sume foarte mari sunt cheltuite pentru măsuri de protecție și de îmbunătățire a vizibilității din toate unghiurile și din orice poziție. În scopuri comerciale și estetice, se pare, camerele de gazare moderne au fost confecționate din supercristal, ultra-transparenț, capabil să reziste gloanțelor de mitralieră. În aceste condiții, nimic de mirare: costul mediu al unei singure execuții prin această metodă poate să depășească două și chiar trei sute de mii de dolari.

Fiecare să aprecieze dacă o industrie a morții este mai ușor și mai simplu de organizat prin această metodă a gazării cu acid cianhidric sau prin aceea stalinistă, a glonțului în ceafă. Ultima metodă, reamintim, a fost brevetată de unul din cei patru inamici ai Germaniei, și folosită în timpul celui de al II-lea Război mondial cel puțin cu ocazia masacrului de la Katyn.

17. Despre Zyklon B și camerele de dezinfecție germane

Insecticidul *Zyklon B* a fost brevetat în 1924. El este folosit chiar și astăzi pentru a dezinfecta silozuri, vapoare etc., dar și pentru a gaza vizuinele de vulpe (în cadrul campaniilor de luptă contra turbării). În timpul ultimului Război mondial a fost utilizat în multe lagăre de concentrare, inclusiv în lagăre în care nici un istoric de azi nu pretinde că ar fi existat camere de

gazare. Se estimează că îmbrăcămintea a circa douăzeci și cinci de milioane de persoane a fost dezinfectată cu *Zyklon B*. Indu à bitabil, această măsură sanitară a ferit de tifos sute de mii de persoane, inclusiv jidani din lagărele de concentrare, salvând fără îndoială de la moarte pe mulți dintre aceștia.

Dezinfectantul era livrat într-un ambalaj etanș, sub formă de tablete, pastile sau granule. Ca suport, era folosit lemnul sau pământul cu diatomit, o masă granuloasă, brună. Gazul era eliberat în contact cu aerul. Durata procesului chimic în ches à tiune depinde de temperatura aerului. Odată atins punctul de evaporare (25,7°C), volatilizarea gazului durează cam o jumă à tate de oră. În cazul unei temperaturi inferioare, procedeul cere un timp mult mai îndelungat.

Să examinăm acum, pe baza documentelor germane din timpul războiului, cum era utilizat practic produsul *Zyklon B*.

Pentru despăducherea îmbrăcămintei, erau utilizate camerele de dezinfecție construite de *DEGESCH* (*Deutsche Gesellschaft für Schädlingbekämpfung*), care aveau volumul standard de zece metri cubi și puteau fi închise ermetic.

Îmbrăcămintea supusă despăducherii era fie suspendată pe niște tije, fie depusă pe un cărucior mobil.

Încăperea era încălzită la temperaturi între 25 și 35°C. Gazul care se volatiliza din granulele de *Zyklon B* era condus de un sistem de ventilație, care servea și pentru aerisirea rapidă a camerei, cu aer preîncălzit.

Cutia cu *Zyklon B* se deschidea automat la pornirea sistemului de ventilație și conținutul său era deversat într-un recipient. Se proceda atât de meticulos întrucât orice granulă scăpată și pierdută din vedere ar fi reprezentat o adevărată amenințare pentru cei din preajmă.

Gazarea dura cel puțin o oră, iar aerisirea circa cincisprezece minute. Apoi, hainele dezinfectate erau duse la aerisit. Came-

rele erau deservite de personal specializat (Cf. F. Puntigam / H. Breymesser / E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, *Camere de gazare cu acid cianhidric pentru lupta împotriva tifosului*, publicație specială *Reichsarbeitsblatt*, Berlin 1943).

Dezinfecția incintelor lipsite de încălzire, neetanșe, fără sistem de ventilație, se făcea, evident, în alte condiții. Un consimn de utilizare, publicat în 1942 de Serviciul de sănătate al Protectoratului Boemiei și Moraviei sub titlul *Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung* — Directive de utilizare a cianurii (*Zyklon*) pentru combaterea păduchilor, descrie cum trebuie efectuată, practic, gazarea unei clădiri. Conform textului menționat, dezinfecția trebuia executată de o echipă formată din cel puțin doi oameni instruiți în acest scop. Toți specialiștii în dezinfecție erau dotați cu mască de gaze, cu două filtre speciale contra acidului cianhidric, cu un detector de gaze reziduale, cu o seringă cu antidot și o autorizație scrisă. Înainte de începerea operațiunii, un panou special de semnalizare, scris în mai multe limbi, marcat cu un cap de mort, era lipit pe poarta imobilului ce urma să fie dezinfectat. Un paznic ținea la distanță persoanele neautorizate. Partea cea mai periculoasă a operațiunii era aerisirea care dura cel puțin douăzeci de ore.

Aceste directive de utilizare au fost prezentate la Nürnberg drept documente ale acuzării sub cota NI-9912. Se pare că nici nu au fost citite de tribunal. Orice observator lucid, orice om normal ar fi înțeles că indicațiile asupra particularităților produsului *Zyklon B* nu sunt compatibile cu mărturiile privind gazările masive de ființe umane și manipularea cadavrelor de către soldați SS care, chipurile, se amuzau, râdeau, ascultau muzică clasică, fumau șamd.

18. Trei martori—cheie ai Auschwitz-ului

Vom cita în continuare declarațiile a trei martori principali și oculari, care pretind că au asistat la gazările de la Auschwitz.

1). Rudolf Höss a fost comandantul lagărului începând din mai 1940 și până în noiembrie 1943. Dispărut la sfârșitul războiului, Höss a fost depistat de britanici în martie 1946. La capătul a trei zile de neîntrerupte interogatorii, a mărturisit gazarea a două milioane și jumătate de persoane la Auschwitz. Declarația lui a constituit în acel moment piatra unghiulară a istoriei *holocaustului*. Ulterior, Höss a fost predat Poloniei democrat-populare! Înainte de a fi fost executat, (aprilie 1947, închisoarea Cracovia), Höss a fost încurajat să redacteze un text care se vrea deopotrivă *notă autobiografică* și *confesiune*. În acest text, Höss declară:

(...) Când am construit clădirea de exterminare de la Auschwitz, am utilizat Zyklon B, acid cianhidric cristalizat, pe care îl aruncam în camera mortuară printr-o mică deschizătură. Funcție de condițiile climatice, era nevoie de trei până la cincisprezece minute pentru a-i ucide pe cei închiși în camera de gazare. Ne dădeam seama că erau morți în momentul când nu se mai auzeau țipete. Așteptam cam o jumătate de oră înainte de a deschide porțile și a scoate cadavrele. După ridicarea acestora, comandourile noastre speciale le scoteau inelele și le extrăgeau dinții de aur. O altă ameliorare față de Treblinka: că noi am construit camere de gazare pentru două mii de persoane, în timp ce fiecare din cele zece camere de gazare de la Treblinka avea o capacitate de cel mult de două sute de persoane. (Document Nürnberg, PS-3868).

Conform confesiunii sale, Höss ar fi vizitat Treblinka în iunie 1941. Polonezii s-au grăbit să-l execute în loc să-i stu-

dieze proza și să-l *roage* să țină cont de faptul că lagărul Treblinka a fost deschis oficial în ziua de 23 iulie 1942. De asemenea, Höss menționează un lagăr de exterminare, *Wolzek*, despre care nimeni n-a auzit nimic, care nu a existat în realitate. Să fi îndrăznit Höss să se amuze cu anchetatorii săi ? Să fi fost sigur că-s atât de tâmpiți, sau de grăbiți să termine cu el încât ori nu vor citi nimic înainte de a-l spânzura, ori și de vor citi, nu vor pricepe mare lucru! Cert este că a inventat nu numai un lagăr ci și o localitate care încă nu există pe harta Poloniei. Există localitate și lagăr Belzec, așa cum cititorii prezentului studiu își pot da seama cu ușurință. “*Wolzecul*”, eventualm abia de acum încolo va fi construit, în vederea deschiderii vreunui *nou memorial al holocaustului*.

Conform celor relatate de Höss, *comandourile speciale* erau compuse din jidani care deserveau camerele de gazare și urmau să fie la rândul lor gazați și înlocuiți cu alții. În confesiunile și notele sale autobiografice, Höss tratează pe larg despre isprăvile nemaivăzute ale năzdrăvanilor din aceste comandouri (Cf. Rudolf Höss, *Le Commandant d'Auschwitz parle*, Julliard, 1959, pag. 180):

(...) Aceștia scoteau cadavrele din camera de gazare, le smulgeau dinții de aur, îi tundeau și târau spre groapa comună sau spre cuptoarele-crematorii. Ei se ocupau și cu întreținerea focului în aceste cuptoare umane; în plus, umpleau cazane cu grăsime extrasă din cadavre și, când era nevoie, afânau grămezile de corpuri arzânde pentru a înlesni pătrunderea aerului.

Executau aceste munci cu indiferență totală, ca și cum ar fi fost vorba de o sarcină absolut normală. Unii mâncau sau fumau, în timp ce târau cadavrele.

2). Evreul slovac Filip Müller, membru în comandourile speciale, a supraviețuit nu mai puțin de cinci ori lichidărilor periodice prin care se *împrospătau* aceste formațiuni. El descrie prima sa implicare în cartea *Trois ans dans une chambre à gas d'Auschwitz* (Pygmalion/G. Watelet, 1980):

“În fața mea zăcea corpul unei femei. Trebuia mai întâi să-i scot pantofii. Mâinile îmi tremurau când a trebuit să-i dau jos ciorapii (...). Cele șase cuptoare erau aprinse: Stark dădu ordinul să deplasăm cadavrele despuiate. Fischl alerga de la un mort la altul și scotocea în gurile acestora cu o tijă de fier în căutarea dinților de aur. Când găsea vreunul, îi smulgea cu un clește și îi arunca într-o cutie din aluminiu” (pp. 38 și 40).

La pagina 215 a ediției germane (F. Müller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen Verlag, 1979), specifică durata premergătoare profanării cadavrelor:

“După ce țipetele, gemetele și urletele se stingeau, camerele de gazare erau aerisite câteva minute. Apoi, soldații SS introduceau comandourile de prizonieri pentru evacuarea cadavrelor”.

Din motive lesne de înșeles, acest pasaj a fost eliminat în ediția franceză.

3). Rudolf Vrba este cel de-al treilea martor-cheie, al *gazărilor masive* de la Auschwitz, pe care ne-am propus să-l cităm. Vrba, după numele adevărat Rosenberg, evreu slovac, a fost internat în lagăr încă de tânăr. A reușit să evadeze în aprilie 1944. Declarațiile sale cu privire la Auschwitz au fost publicate în noiembrie 1944, împreună cu alte mărturii, de către organizația *War Refugee Board (WRB)*, fondată sub patronajul ministrului american de finanțe Henry Morgenthau. Pe acest raport al *WRB* s-au concentrat acuzatori de la Nürnberg.

Imaginea actuală a celor mai mulți pământenți cu privire la Auschwitz este o consecință a acestui raport.

În paragraful citat în continuare (*Je me suis évadé d'Auschwitz*, ed. Ramsay, 1988), Vrba-Rosenberg descrie o vizită a lui Himmler la Auschwitz în ianuarie 1943. Cu această ocazie, ar fi fost gazați trei mii de jidani pentru a inaugura la Birkenau un nou crematoriu. (N.B.: Se știe zi cu zi tot ce a făcut Himler, ca și Hitler și alți șefi ai poporului german. Ultima escală a lui Himmler la Auschwitz datează din iulie 1942, iar primul crematoriu de la Auschwitz a fost pus în funcțiune în martie 1943). Să-i dăm, totuși, cuvântul lui Vrba-Rosenberg:

“În ianuarie 1943, Heinrich Himmler a revenit la Auschwitz. (...) Scopul principal al vizitei era de a vedea cu proprii ochi punerea în funcțiune a primei uzine de ucidere în masă, unică în lume: inaugurarea noilor cuptoare-crematorii ale comandantului Höss. Instalația era excelentă: lungă de o sută douăzeci de metri, lată de șaiszeci, conținând cincisprezece cuptoare, fiecare putând să ardă trei cadavre simultan în doar douăzeci de minute, un adevărat monument întru gloria constructorului său, Herr Walter Dejaco.(...)”

Acesta (Himmler) asistă la o impresionantă demonstrație, umbrită doar de un orar care ar fi pus pe jeratic mai mult decât o amărâtă de gară germană. Comandantul Höss, nerăbdător de a fi lăudat pentru funcționarea ireproșabilă a noii sale jucării, prevăzuse pentru această ocazie un transport special de trei mii de evrei polonezi și masacrarea lor după ultima modă nazistă.

Himmler sosi la orele opt. Spectacolul urma să înceapă o oră mai târziu. La nouă fără un sfert, noile camere de gazare, cu dușurile mincinoase și inscripțiile SĂ FIM CURAȚI sau SĂ NE PĂSTRĂM CALMUL, erau pline ochi. În fine, pentru a se asigura că fiecare milimetru pătrat din interior era judicios

folosit, gărzile SS au tras câteva focuri de armă în ușa camerei de gazare: asta îi determina pe disperații dinăuntru să se depărteze, creând astfel spațiu pentru alte victime. Apoi, au fost aruncați nou-născuții și copii mici pe deasupra capetelor celor dinăuntru, pentru a folosi spațiul la fel de judicios și pe verticală. Ulterior, porțile au fost închise ermetic și zăvorâte.

Pe acoperiș, un soldat SS, purtând reglementara mască de gaze, aștepta semnalul pentru a începe să împrăștie în încăpere granulele de Zyklon B care degajau acidul cianhidric. În aceea zi, avea o misiune privilegiată: cine știe dacă va mai avea vreodată spectatori atât de “distinși”? Marcat de importanța misiunii era atât de încordat de parcă ar fi urmat să dea startul derby-ului de la Epsom.

La 8 și 55 de minute, tensiunea devenise aproape insuportabilă. Omul cu masca de gaze muta fără-nctare cutiile cu granule de colo-colo. La picioarele sale aștepta un public foarte atent.

Nici un semn din partea Reichsführer-ului, care plecase să servească micul dejun, împreună cu comandantul Höss. Undeva, sună un telefon. Toate capetele se întoarseră în aceea direcție. (...) Mesajul era următorul: “Reichsführer-ul nu și-a terminat încă micul dejun”. (...)

În interiorul camerei de gazare, bărbați și femei, nebuni de disperare, înțelegând acum ce însemnau dușurile de la Auschwitz, au început să țipe, să urle, să lovească în uși: afară însă, nimeni nu îi auzea. Noile camere de gazare erau izolate și fonice.

(...) La orele unsprezece, cu exact două ore întârziere, Himler și Höss sosiră cu o mașină, Se întreținură o vreme cu ofițerii superiori. Himmler ascultă cu atenție explicațiile amănunțite privind procesul în curs de desfășurare. Se îndreptă apoi, cu pas domol, spre ușa ermetic închisă și aruncă o

privire rapidă prin vizetă, la ființele care urmau să fie sacrificate.

Se întoarce, mai puse câteva întrebări, după care lăsa să se înțeleagă că totul era în ordine. Spectacolul putea începe.

Ceea ce văzuse părea a-l satisface și dispune. Cu toate că era doar fumător ocazional, acceptă o țigaretă de la un ofițer. În timp ce pufăia caraghios, râdea și făcea glume. Destinderea nu l-a făcut să uite esențialul. A revenit de câteva ori la vizetă pentru a contempla ciclul mortal. Când acesta s-a consumat în totalitate, a manifestat un viu interes pentru fazele ulterioare.

Corpurile au fost transportate pe scripeți spre crematorii, Incinerarea nu a început imediat. Trebuiau recuperați dinții de aur, tăiat părul femeilor care urma să fie folosit la etanșizarea ogivelor de torpile. Cadavrele evreilor bogați, remarcați anterior datorită prestanței, urmau să fie disecate. Poate vre-unul mai versat găsisese modalitatea de a ascunde în lăuntruul său niscaiva bijuterii, poate chiar diamante!

După cum ne putem da seama, nu era o treabă ușoară. Noua mașinărie, mânăuită de un personal calificat, se dovedi performantă. Himmler așteptă până ce fumul se îngroșă bine deasupra furnalelor, apoi își privi ceasul.

Era ora unu, ora prânzului. (...)

19. Au fost oare abolite până și legile fizicii între 1941 și 1945?

În lagărul inițial de la Auschwitz, vizitatorul găsește un crematoriu intact, chipurile în stadiul de origine, care cuprinde și o cameră de gazare. La Birkenau, același vizitator întâlnește ruinele a patru crematorii mai mult sau mai puțin demolate. Prin *Krema I* este desemnat crematoriul din vechiul lagăr, iar prin *Krema II* până la V, cele patru de la Birkenau. Cel mai

bine conservat dintre ultimele este *Krema II*. În fața ruinelor sale, o inscripție indică modul cum s-ar fi desfășurat masacrele: până la două mii de persoane erau înghesuite în camera de gazare, ucise cu *Zyklon B*, cadavrele fiind apoi transportate la crematoriul situat deasupra, pentru a fi incinerate.

Dacă legile fizicii au rămas în vigoare pe parcursul celui de-al II-lea Război mondial, această descriere reprezintă, ca de altfel cele ale martorilor cheie: Höss, Müller și Vrba-Rosenberg, un labirint de imposibilități. Să le parcurgem pe cele mai evidente și mai bătătoare la ochi:

Imposibilitatea nr. 1: nici un arhitect dotat cu o umbră de bun simț, nu ar construi un crematoriu în aceeași clădire în care sunt săvârșite masacre cu un gaz exploziv. Fără îndoială, *Zyklon B* nu este foarte exploziv, dar pentru a ucide două mii de persoane în trei minute (conform lui Höss) ar fi trebuit folosite cantități imense de gaze, ceea ce ar fi constituit un imens pericol latent de explozie. O asemenea manieră sinucigașă de a concepe o construcție nu se vede niciunde în Germania. La *Krema I*, crematoriul nu se situează deasupra camerei de gazare, ci alături. Această clădire ar fi explodat prima și ar fi gazat tot lagărul, cu SS cu tot!

Imposibilitatea nr. 2: temperatura din camerele de despăduchere trebuia urcată până la douăzeci și cinci de grade celsius, așa cum am mai menționat, pentru ca cea mai mare parte de acid cianhidric conținută în cristalele de *Zyklon B* să se volatilizeze pe durata unei jumătăți de oră. Nu se spune nimic despre un astfel de sistem de încălzire în *camerele de gazare*. Cu alte cuvinte, iarna, ar fi fost necesare ore întregi pentru ca gazul să se volatilizeze. Pe de altă parte, într-o cameră plină ca o cutie de sardine (două mii de persoane pe o suprafață de 210 metri pătrați), gazul nici măcar nu ar fi putut să se răspândească.

Imposibilitatea nr. 3: ușile tuturor *camerelor de gazare* se deschid spre interior. În consecință, năzdrăvanii comandourilor speciale n-ar fi avut nici cum să le închidă, nici cum să le deschidă din moment ce încăperile erau doldora de cadavre până la ultimul centimetru cub ; din moment ce se trăgeau rafale în fața ușii pentru a-i îndesa pe cei sortiți pieirii, fără să mai vorbim de copii care aruncați pe deasupra capetelor !

Imposibilitatea nr. 4: conform lui Höss, comandourile speciale intrau în camerele de gazare la o jumătate de oră după consumarea masacrului (după Müller, doar la câteva minute) și se aruncau asupra cadavrelor cărora le smulgeau inelele (Höss), le dezbrăcau (Müller) și le scalpau (Vrba-Rosenberg). O atare operațiune ar fi fost curată sinucidere. Nici un membru al comandourilor nu ar fi supraviețuit unui asemenea *harakiri* (să nu uităm că după execuția *unui singur* condamnat, camerele de gazare americane sunt riguros ventilate, până când unui medic echipat cu sort, mănuși de protecție și mască de gaze să i se permită accesul). *Camerele de gazare* de la Auschwitz sunt echipate cu un sistem primitiv de ventilare, astfel că nici măcar masca de gaze nu ar fi oferit suficientă protecție. Acidul cianhidric s-ar fi depus și pe presupusele cadavre, de care membrii comandourilor erau însărcinați a se ocupa, lucru care ar fi dus la moartea acestora, întrucât acidul cianhidric traversează cu ușurință pielea.

Imposibilitatea nr. 5: așa cum ni se prezintă în proiectele de construcție ce s-au păstrat, singurul mijloc de a accede din *camera de gazare* în crematoriu era un elevator de 2,1/1,35m, care putea transporta cel mult patru cadavre, plus manipulanții. Transportul morților spre crematoriu ar fi trebuit să se efectueze în mare grabă, din moment ce noi loturi de condamnați așteptau deja în fața *dușurilor* (numai în acest ritm s-ar fi putut gaza douăsprezece mii de persoane zilnic, conform unor surse,

ba chiar dublu, conform altora). Condamnații nu bănuiau că dușul era o capcană, fiindcă primiseră săpunuri (săpun fals, conform unor *martori oculari*) și prosoape de toaletă. În timp ce aceștia așteptau răbdători, elevatorul făcea cam de cinci sute de ori naveta între camera de gazare și crematoriu, manipulând neobosit cadavre impregnate cu *Zyklon B*, într-o incintă saturată de o substanță extrem de toxică, fără ca sănătatea să-i fi fost afectată!

Imposibilitatea nr. 6: Krema II și III cuprindeau fiecare câte cincisprezece arzătoare, celelalte doar câte opt. Chiar și în crematoriile zilelor noastre, incinerarea unui cadavru durează cam o oră și jumătate (și nu poate sub nici o formă să dureze mai puțin de o oră și un sfert). Această operațiune nu se putea desfășura mai rapid în 1944. Să luăm cazul *Krema II*: atunci când, după șase ore, șaiseci de cadavre ar fi fost incinerate în cele cincisprezece arzătoare, mai rămâneau 1940 de victime la *dușuri*, lucru care cu siguranță îi împiedica să intre pe următorii două mii de prezumtivi candidați la moarte, care așteptau.

Tot în legătură cu crematoriile, în lucrarea lui Raul Hilberg, *La destruction des juifs d'Europe*, (Fayard, 1988, pag. 766), găsim date precise despre durata de exploatare a celor patru *Krema* de la Birkenau. Marea majoritate a crematoriilor din ziua de azi nu pot incinera mai mult de cinci cadavre pe zi și pe arzător, pentru că trebuie să fie răcite cu regularitate. Chiar pornind de la premisa că cele de la Birkenau aveau o putere identică cu cele de azi (lucru puțin probabil), numărul de incinerări pe toată durata existenței lagărului nu ar fi putut depăși o sută douăzeci până la o sută cincizeci de mii. Dar, conform istoricilor exterminaționiști, mai mult de un milion de persoane ar fi fost asasinate la Birkenau (până de curând, se vorbea de trei spre patru milioane!).

Atunci când vorbim despre caracteristicile crematoriilor actuale, folosim ca sursă informațiile privind crematoriile de la Clermont-Ferrand (Franța) și din Calgary (Canada). În Germania și Elveția există crematorii care folosesc cuptoare alimentate cu gaz metan și care funcționează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în care se pot incinera până la douăzeci și trei de cadavre pe zi și pe arzător. Problema se pune cu totul altfel la Birkenau, unde se folosea drept combustibil cocsul. Ivan Lagacé, directorul crematoriului din Calgary, a testat capacitatea maximă a unui cuptor alimentat cu cocs: la al șaselea cadavru incinerat, cuptorul a explodat! Lagacé evaluează capacitatea unui asemenea cuptor la maximum patru cadavre pe zi și pe arzător, pentru că instalația trebuie răcită cu regularitate în vederea evitării unor grave avarii. Datele de care am ținut cont sunt mai degrabă supraestimate decât subestimate; pe de altă parte, nu am reușit să obținem răspunsuri pertinente de la crematoriile *ultramoderne*.

Unde au fost incinerate restul cadavrelor?

În gropi comune, afirmă exterminaționiștii.

Această afirmație constituie încă o imposibilitate fizică, deoarece o incinerare în gropile comune ar necesita un combustibil și, din cauza oxigenării problematice, ar presupune o foarte lungă durată de ardere. Un alt argument împotriva acestei ipoteze îl constituie prezența unui abundent strat freatic la doar șaiszeci de centimetri sub nivelul solului. Înainte de construirea crematoriilor, victimele epidemiilor erau incinerate pe rug.

20. Raportul Leuchter

Imposibilitatea tehnică a presupuselor gazări și incinerări masive a contrariat cercetători ca Felderer sau Faurisson încă

din anii șaptezeci. Pentru a rezolva această problemă, era nevoie de părerea unui adevărat specialist în camere de gazare.

În 1988 a avut loc la Toronto, în Canada, procesul în recurs al canadianului de origine germană Ernst Zündel. Acesta difuzase versiunea originală a broșurii *Au murit într-adevăr cele șase milioane?*, redactată de englezul Richard Harwood, în care este contestat *holocaustul*. Din această cauză, Zündel a fost acționat în justiție, la instigarea unei organizații evreiești numite *Holocaust Remembrance Association*. Plângerea se întemeia pe o lege care pedepsea *răspândirea de știri false*, care nu mai fusese aplicată de șapte secole! Legea era o reminiscență a unei ordonanțe britanice din 1275, prin care cavalerii interziceau gloatei să-i ironizeze prin versuri satirice. Primul proces Zündel, instrumentat în 1985, s-a soldat cu condamnarea acuzatului la cincisprezece luni de închisoare. Sentința a fost ulterior anulată, pentru vicii de formă. În 1988, Robert Faurisson l-a sfătuit pe Zündel să apeleze la inginerul american Fred Leuchter, specializat în construirea camerelor de gazare, folosite în mai multe state americane, pentru execuția condamnaților la moarte. Cu acordul lui Zündel, Faurisson l-a contactat pe Leuchter. Acesta a plecat în Polonia în 1988, însoțit de soția sa, Carolyn, cameramanul Jürgen Neumann, desenatorul Howard Miller și de translatorul polonez Tjadar Rudolph. Scopul călătoriei : examinarea minuțioasă a preținșelor camere de gazare de la Auschwitz I, Auschwitz-Birkenau și Majdanek. Inginerul-arhitect Fred Leuchter a redactat apoi un raport de expertiză, pe care l-a prezentat tribunalului canadian.

Concluziile lui Leuchter sunt clare: în nici unul dintre cele trei lagăre nu a existat vreo cameră de gazare destinată exterminării ființelor umane. Au existat numai camere de dezinfecție, destinate exterminării păduchilor și puricilor.

Demonstrația lui Leuchter se bazează pe trei puncte principale:

1. *Camerele de gazare* sunt astfel construite încât nu pot servi pentru gazarea oamenilor, nici nu au servit vreodată în acest scop. Ele nu sunt etanșe. Ori, etanșeitățile unei camere de gazare este o condiție absolut indispensabilă. Altfel, gazul mortal se răspândește în exterior. Pe de altă parte, ar fi fost o curată nebunie din partea germanilor construirea de camere de gazare în imediata vecinătate sau în subsolul crematoriilor. Lipsesc instalațiile de difuzare a gazului cât și cele de încălzire a camerelor. În fine, instalațiile de aerisire găsite la fața locului sunt total insuficiente. Ventilația de la *Krema I*, de exemplu, era asigurată doar printr-o gură de aerisire, care ar fi condus gazul letal direct în spitalul SS, situat în fața camerei de gazare, și ar fi ucis pacienții și medicii. Expertiza estimează că cu o astfel de aerisire rudimentară, gazul letal ar fi persistat în presupusa cameră de gazare cel puțin o săptămână, și încă într-o doză suficientă pentru a trimite pe lumea cealaltă pe oricine ar fi intrat. Măștile de gaze nu ar fi asigurat o protecție suficientă.

Așa numitele *camere de gazare* au fost în realitate morgi. Cea de la *Krema I* a fost apoi transformată în adăpost anti-aerian.

2. Crematoriile nu ar fi putut nici pe departe face față arderii numărului enorm de corpuri omenești vehiculate de către istoricii exterminatoriști. Cât despre gropile de incinerare, acestea sunt un pur produs al imaginației.

3. Leuchter și echipa sa au prelevat eșantioane de mortar atât din *camerele de gazare* cât și din camerele de dezinfecție. Trebuie știut că cianura se menține în mortar sau în piatră timp de secole. În timp ce eșantioanele prelevate din camerele de dezinfecție prezentau, după patruzeci și patru de ani, un conținut de cianură foarte ridicat, urmele de cianură din eșantioanele

prelevate în presupusele *camere de gazare* erau total nesemnificative sau chiar nule. Leuchter explică existența de reziduuri și în aceste eșantioane prin faptul că incintele respective au fost, probabil periodic, dezinfectate. În același timp, trebuie amintită lucrarea recentă a lui Germar Rudolf (*Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den „Gaskammern“ von Auschwitz*, Kernerplatz 2, D-7000 Stuttgart 1), în care este descris un fenomen natural care duce la apariția cianurii în sol. Astfel, într-o fermă din Bavaria s-a descoperit o concentrație mult mai mare de cianură decât în prelinsele camere de gazare de la Birkenau (G. Rudolf, *op. cit.*, pag. 85 și 93).

Testul cianurii nu a fost făcut de Leuchter, ci de doctor în chimie James Roth, care nu avea nici o idee cu privire la proveniența eșantioanelor.

Dacă raportul lui Leuchter ar fi fost contestabil, extermin-aționiștii ar fi angajat numaidecât cei mai buni chimiști și ingineri, pentru a realiza o contra-expertiză. Până în ziua de astăzi, nici un inginer sau chimist nu a fost însărcinat cu așa ceva. Au existat doar două penibile tentative de contestare. Una aparține farmacistului extermin-aționist francez Jean-Claude Pressac, autorul lucrării *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers* (Beate Klarsfeld Foundation, 515 Madison Avenue, New York, 1989). Tipărită în doar o mie de exemplare, cartea în chestiune nu se găsește în librării și, în ciuda titlului, nu conține nici un element cu privire la funcționarea camerelor de gazare. A doua tentativă a fost făcută de germanul Werner Wegner. Ea figurează în antologia *Die Schatten der Vergangenheit*, (Bakes/Jesse/Zitelmann, Propyläen, 1990). Cele două tentative de infirmare a expertizei Fred Leuchter nu dovedesc nimic. Istoricul revizionist german Udo Walendy le pulverizează punct cu punct în numărul 50 al revistei *Histo-*

rische Tatsachen. De asemenea, profesorul Robert Faurisson tratează în detaliu această problemă în numărul 3 din *Revue d'histoire révisionniste*, care până de curând putea fi procurată la Librăria Românească Antitotalitară, aflată în Paris la câțiva pași de Sorbona. Tentativa farmacistului Jean-Claude Pressac este atât de cusută cu ață în toate culorile încât unii istorici exterminacioniști l-au acuzat pe autor că se folosește de fondurile lor pentru a da apă la moară revizionistilor. Intre timp, Jean-Claude Pressac a murit în mod misterios.

Testul cianurii a fost refăcut între timp de două ori. Mai întâi de **Institutul de expertize medico-legale din Cracovia**, la cererea Muzeului din Auschwitz. Apoi de chimistul german Germar Rudolf care, ca urmare, și-a pierdut locul de muncă de la **Institutul Max Plack** din Stuttgart, a fost condamnat le doi ani de închisoare corecțională, după aproape trei ani de exil, lui Germar Rudolf i s-a intentat un nou proces în Germaniam actualmente în curs. În urma unor analize foarte amănunțite, Germar Rudolf a ajuns la aceleași concluzii cu Leuchter, pe care totuși îl critică în ce privește unele aspecte minore.

Urmele de cianură descoperite de chimiștii polonezi în eșantioanele provenind din *camerele de gazare* sunt și mai ne-semnificative decât cele descoperite de doctorului Roth. Pentru a nu-și bate cuie în talpă, polonezii au prelevat eșantioane de comparație în camerele de dezinfecție ai căror pereți fuseseră între timp retencuiți (*badigeonnés* ?). De ce ți-e frică nu scapi : chiar și în aceste condiții, resturile de cianură din zidurile camerelor reputate de dezinfecție sunt mult superioare celor găsite în zidurile prelinseleor *camere de gazare*.

Într-un studiu a cărui publicare a fost blocată prin intervenție polițienească în ultimul moment, Walter Lüftl, președinte al **Camerei federale austriece a inginerilor**, expert judiciar sub jurământ, a calificat drept imposibilitate tehnică

pretinsele gazări masive de la Auschwitz. Din această cauză a trebuit să demisioneze din postul său (martie 1992). De atunci, Walter Lüftl face obiectul unei anchete penale pentru încălcarea legii care vizează împiedicarea reabilitării național-socialismului.

Studiile referitoare la funcționarea camerelor de gazare și la capacitatea crematoriilor pot fi oricând repetate. Este suficientă trimiterea în Polonia a unei echipe competente, filmarea cercetărilor și prezentarea lor opiniei publice mondiale.

(N.B. : în 1988, cu ocazia procesului în revizuire, Ernst Zündel a fost condamnat la nouă luni de închisoare; a fost pus în libertate cu condiția de a nu se mai exprima public în legătură cu *holocaustul*. Zündel a făcut apel la Curtea Supremă, cea mai înaltă jurisdicție în Canada, care l-a achitat în august 1992, după patru ani și jumătate.)

21. Elefantul invizibil

Odată clarificată în modul cel mai științific cu putință legenda camerelor de gazare, se impune să înțelegem că toate mărturiile, poveștile, zvonurile, însinuările și afirmațiile oficiale pe această temă nu-s altceva decât o stângace și monstruoasă născătorie de atrocități fictive, răspândite după război de puterile învingătoare și, ulterior, chiar de germani, din motive de propagandă politică. Să nu ne mire că Germania pare să se fi pus definitiv la remorca ideologică a învingătorilor ei. Cei ce știu ce a însemnat pierderea războiului pentru Germania, vor înțelege cu ușurință. Ceilalți, pentru a înțelege mai ușor, să își amintească situația țărilor *frățești* din cadrul lagărului *socialist*. Albania lui Enver Hodja era adesea mai comunistă decât Uniunea Sovietică a lui Hrușciiov. Președintele Nicolae Ceaușescu pretindea cu toată seriozitatea (în momentul în care

Gorbaciov lansase reformele lui ce aveau să pună capăt comunismului) că România a realizat de mult și *glaznostul* și *perestroika* ! Nu l-a contrazis nimeni. Douăzeci de milioane de români pinguinizați săreau în sus ca apucații și aplaudau. Nemții nici nu sar în sus, nici nu aplaudă. Ei tac, lucrează, plătesc și așteaptă !

Ar fi interesantă recapitularea întregii povești a camerelor de gazare cu toate episoadele ei, unele de mult uitate sau abandonate chiar de către versiunea oficială exterminaționistă. Ea ar depăși însă scopul pe care ni l-am propus, acela de a rămâne în limitele unei sinteze. Rugăm pe cititori să facă ei înșiși, fiecare pentru el, această recapitulare. Lucrul nu-i tocmai dificil întrucât, de mai bine de o jumătate de secol am fost bombardați cu tot felul de informații pe această temă. Cu elementele de care dispune, chiar și fără un alt efort de documentare, fiecare să încerce o explicație și o viziune coerentă cu privire la ceea ce s-a petrecut efectiv.

Când a aflat, pentru prima dată, opinia publică mondială de posibila existență și utilizare a camerelor de gazare? Cum a reacționat ea în fața acestei teribile noutăți? Dacă am răspunde scurt : în anul 1916 și a reacționat cu cea mai totală indiferență, deși am spune ceva perfect adevărat, s-ar putea crede că glumim. Să procedăm cu pași mai mici.

Istoricul iudeo-britanic Walter Laqueur se apleacă asupra acestei probleme în cartea *The Terrible Secret* apărută în 1980 (Londra, Weidenfeld & Nicolson). Laqueur pleacă de la faptul că aliații dispuneau de o puternică rețea de informatori, atât în țările ocupate de Germania, cât și în însăși Germania. El ajunge la concluzia că o crimă monstruoasă, precum asasinarea a milioane de oameni în camere de gazare, nu putea fi ascunsă timp de ani de zile, mai ales că organizațiile evreiești raportau constant atrocități peste atrocități în special după 1942.

Cu toate acestea, continuă Laqueur, Washington-ul, Londra și Moscova se complăceau între apatie și contemplare, protestând simbolic, fără a întreprinde nimic pentru salvarea jidaniilor. Jidănimea mondială nu au fost prevenită de nimeni în legătură cu exterminarea ce pasămite o amenința, iar poporul german nu a fost informat despre genocidul săvârșit chipurile de propriul guvern.

Același autor consideră că Papa de la Roma a fost permanent la curent cu ceea ce se petrecea în Polonia catolică, dar nu s-a înduioșat prea tare, din moment ce *victimele* nu făceau parte din turma sa. Chiar și Crucea Roșie a stat cu brașele încrucișate și a tăcut mâlc până la sfârșitul războiului.

Martin Gilbert analizează amănunțit în cartea sa *Auschwitz and the Allies* acest imens lagăr, în jurul căruia se discută atât de mult. Auschwitzul se găsea într-o zonă industrială. Cuprindea lagărele principale Auschwitz I și Birkenau (Auschwitz II), plus complexul industrial de la Monowitz (Auschwitz III), care ar fi trebuit să atragă atenția aliaților din cauza importanței sale economice și strategice. Nu mai vorbim de cele aproximativ patruzeci de lagăre anexe. Deținuții erau în contact permanent cu muncitorii liberi, de diverse naționalități, care munceau ca peste tot în lume, pentru un salariu. În plus, adesea, mulți prizonieri de la Auschwitz au fost transferați în alte lagăre. Din când în când aveau loc și eliberări. După Laqueur, în anul 1942 ar fi fost eliberate 978 de persoane, în anul următor ceva mai puține, iar în 1944 ar fi fost eliberate multe evreice, la intervenția unui industriaș german. În aceste condiții, cum s-ar fi putut păstra secretul în legătură cu presupusul genocid?

Dacă exista un loc în Europa unde nu s-ar fi putut tănuir un masacru la scară industrială, acela era cu siguranță Auschwitz. Cu toate acestea, vreme de doi ani plini, omenirea a ignorat lucrurile de neconceput care se petreceau acolo: masacrele ar fi

început în 1942 și de-abia în 1944 au apărut primele semnale în presa mondială, ne asigură Martin Gilbert.

Am pus astfel degetul pe ceva care pentru cei doi autori constituie o enigmă ! Nici unul dintre ei nu găsește o explicație coerentă. Ajungem astfel la “ *problema elefantului* ” ! Nu cel cu cea mai mare trompă, despre care știu și copii că este cel sovietic ! Elefantul americano-occidental, mai discret și rezervat până nu de mult, are nu numai trompă ! Mai are pe deasupra darul ubicuității, al multi-locățiunii, putându-se afla în același timp în mai multe locuri. Este peste tot, oriunde, oricând, pac ! Dai peste trompa lui. Sigur, nu toată lumea îl vedem după cum nu toată lumea vedea hainele cele noi ale împăratului...

Elefantul este pretutindeni, chiar dacă fasciștii și antisemiții refuză să-l vadă. Controlați în pivniță, sau în cămară. Să nu spuneți că nu vedeți nimic, că dacă ar fi, l-ați vedea. Sadam Husein a dat de două ori un astfel de răspuns și s-a trezit exact lângă el, în cușca cu elefanți. Tot așa i s-a întâmplat lui Milosevici, cu același elefant, care era și-n pivnița lui, la Belgrad, în Kosovo, în Bosnia, peste tot. Sunteți siguri că nu aveți și dumneavoastră un elefant în pivniță ? Ce-ar fi să vă mai gândiți. Să vă mai uitați odată înainte de a trece Rubiconul revizionist. Istoricii și cercetătorii revizionști sunt oamenii care, privind în pivnițele lor și nevăzând nici urmă de elefant, au spus-o limpede, cum se cade și pe înțelesul tuturor : Elefantul exterminăționist este un mit!

În varianta ei holocaustică, această formulă o datorăm inginerului electronist și informaticianului american Arthur Butz, autorul unei foarte interesante cărți : *Cacialmaua secolului XX*, (*The Hoax of the Twentieth Century*). Unii vorbesc de *Impostura secolului XX*, dar asta nu are prea mare importanță. O impostură care, ține, ține, ține și până la urmă se desumflă ca

o bășină, tot cacialma rămâne. În plus, la poker, când ține, cacialmauă aduce câștig, aduce bani. Tot așa cu camerele de gazare, cu holocaustul : uite elefantul, uite elefantul, uite elefantul, iată banii, iată banii, iată banii... până când elefantul face fâs și bășina nu-i mai ! Se poate cineeva plimba cu elefantul în brațe precum cu mielul alb? După cele petrecute în ultimii 60 de ani, s-ar zice că da. Vom mai vedea! Cu sau fără elefant, Arthur Butz este și va rămâne un clasic al revizionismului istoric despre care, cu timpul, vor auzi chiar și cei de la *Dilema* lui Pleșu. Nu toți e proști acolo, se zice pe la Craiova!

Ipoteza elefantului face posibilă formularea de răspunsuri la unele întrebări fără răspuns până acum:

1). *De ce s-au lăsat evreii deportați în lagărele de concentrare și conduși spre abatoare ca oile, fără să opună rezistență?* Răspuns : Evreii s-au lăsat a fi deportați în lagărele de concentrare și de muncă pentru că știau că prin lagăre de concentrare și de muncă germanii înțelegeau exact lagăre de concentrare și de muncă.

2). *De ce nu au bombardat Alianții camerele de gazare? Ar fi omorât mulți deținuți, dar ar fi salvat, incomparabil, mai mulți.* Răspuns : Alianții nu au bombardat *camerele de gazare* pentru că nu au existat camere de gazare.

3). *De ce căpeteniile naziste precum și ziaristul fără vreo funcție oficială în cadrul regimului hitlerist (Julius Streicher, spânzurat la Nuremberg), care au supraviețuit războiului, au negat cu vehemență exterminarea jidanilor ?* Răspuns : Căpeteniile naziste precum și ziaristul respectiv au negat exterminarea jidanilor pur și simplu pentru că nu avusese loc nici o exterminare a jidanilor. Atunci când, în timpul procesului de la Nürnberg, personalități marcante ale celui de-al Treilea Reich, cum ar fi Albert Speer și Hans Frank, și-au schimbat brusc opinia și au recunoscut că, moralmente, sunt complici ai geno-

cidului, au făcut-o pentru că au căzut în capcana întinsă de confesiunea lui Höss și dovezile fabricate ale învingătorilor. Așa au pățit sutele de milioane de oameni, care încă văd un elefant care nu există !

4). *De ce Vaticanul și Crucea Roșie au trădat principiile umanitare și au păstrat tăcerea cea mai desăvârșită cu privire la cea mai mare crimă din istoria omenirii?* Răspuns : Pentru că Vaticanul și Crucea Roșie au aflat de-abia la sfârșitul războiului de *cea mai mare crimă din istoria omenirii*, care, cum ar spune Radio Erevan, de binecuvântată amintire totalitară, este adevărată, desigur, *dar nu este crimă ci impos-tură, cacialma.*

22. Alte dovezi

Încă din 1942, serviciile de informații britanice au reușit să intercepteze și să descifreze codurile comunicațiilor radio între cartierul general SS din Berlin și lagărele de concentrare. Decesele erau raportate zilnic. Marea majoritate erau cauzate de boli, dar erau menționate și execuții prin împușcare sau prin spânzurare. Despre gazări, nici un cuvânt, nici măcar la Auschwitz!

Profesorul Hinsley, actualmente conferențiar la Cambridge, specialist în descifrarea codurilor inamice în timpul războiului, confirmă cele mai sus menționate în cartea *British Intelligence during the second World War* (Cambridge University Press, New York, 1981, pag. 673): mesajele radio germane nu conțineau mențiuni referitoare la gazări, *no references to gassings* !

Începând cu 1943, avioanele de recunoaștere aliate au fotografiat cu regularitate Auschwitzul. Pe durata a treizeci și două de misiuni, s-au făcut sute de fotografii, înînte de ocuparea lagărului de către Armata Roșie, ianuarie 1945. În nici

una din aceste fotografii nu se vede coada sau aglomerația din fața presupusei camere de gazare, care este lesne identificabilă. Câteva asemenea poze sunt puse, din 1979, la dispoziția publicului și pot fi examinate la Arhivele naționale din Washington.

23. Holocaustul, nimic altceva decât propagandă de război

În martie 1916, cotidianul *Daily Telegraph* anunța că austrieii și bulgarii au gazat șapte sute de mii de sârbi. Nu știu dacă cititorii ziarului britanic au înghițit gălușca. Cert este că, după război, nimeni nu a mai crezut, nici vorbit de cei șapte sute de mii de sârbi gazați.

În 2 august 1990, trupele irakiene au invadat Kuweit-ul. Statele Unite au încercat să convingă *ONU* să intervină militar pentru a elibera emiratul, dar au întâmpinat rezistență din partea organizației. Iată că, dintr-o dată, situația se schimbă radical, în octombrie. O tânără kuweitiană și un chirurg din capitala emiratului, descriu, în lacrimi, în fața unei comisii a drepturilor omului, cum s-au dezlănțuit barbarii irakieni în spitalul capitalei ocupate: au spart incubatoarele și au aruncat la pământ nou-născuții! Această mărturie a dezlănțuit furia opiniei mondiale și a contribuit la succesul partizanilor soluției militare. Impostura a ieșit la iveală în 1992. Povestea cu incubatoarele a fost fabricată de o agenție de publicitate din New York, căreia emirul de Kuweit, aflat în exil, i-a achitat zece milioane de dolari. Chirurgul nu era chirurg, iar tânăra refugiată era fiica unui diplomat kuweitian aflat la post în Statele Unite. Aceștia au repetat împreună zile întregi scenariul mărturiei oculare. În paralel au făcut un curs intensiv de limba engleză.

Spre deosebire de basmele înspăimântătoare în legătură cu primul Război mondial sau cu Războiul din Golf, cele privind

al II-lea Război mondial se povestesc fără încetare, fiindcă enorme interese politice și financiare sunt în joc.

Primele rapoarte privind exterminarea jidanilor au apărut în 1942 în ziare controlate de sioniști (cum ar fi *New York Times*), și proveneau, după toate probabilitățile, de la *Congresul Evreiesc Mondial* (Cf. Butz, *op. cit.*). Obiectivul principal al acestei propagande de groază a fost, fără îndoială, de a semnală guvernelor și populației statelor aliate necesitatea unui leagăn național pentru poporul evreu.

Arthur Butz, în *Cacialmaua secolului XX*, reconstituie geneza legendei secolului. Nu numai *camerele de gazare*, ci toate metodele imaginabile de asasinat au bântuit coloanele ziarului *New York Times*. În numărul din 30 iunie 1942, era vorba de un *poligon de execuții* în care ar fi fost împușcași zilnic câte o mie de jidani. Mai multe numere din februarie 1943 vorbesc despre *stațiile de otrăvire a sângelui* din Polonia ocupată. Spre sfârșitul războiului *poligoanele de execuții* și *stațiile de otrăvire a sângelui* au dispărut din ziar. Au apărut celulele de execuție sau concasare abur*, care au cunoscut un

* Aceste aberante și imposibile metode de ucidere în masă se înscriu pe linia unui permanent șantaj sentimental, practicat, dacă nu de poporul evreu, în orice caz de cei ce se consideră îndreptățiți să vorbească în numele acestuia. Cei șantajați sunt creștinii, adică popoarele care știu și înțeleg ce este aceea „milă”. Evreii și în general popoarele semite nu au aceeași concepție ca noi despre milă și caritate. O simplă lectură a anumitor pasaje din *Vechiul Testament* ne va edifica cu privire la mândria resimțită pentru faptul exterminării și genocidării unor popoare ca amaleciții, moabiții și altele. Poveștile de adormit copii, în legătură cu imaginările „camere de gazare” pornesc din aceeași setă de „eroism” specific și ficțiune debordantă pe care o întâlnim atât în *Vechiul Testament* sau *Talmud* cât și în comportamentul obișnuit al evreului, care se concentrează invariabil în jurul ideii de ban nemuncit, de câștig ilicit. Cine crede că exagerăm, să facă bine să citească măcar prima carte a *Vechiului Testament*, unde Dumnezeu lor le promite case și orașe construite de alții, grădini și livezi cultivate de alții etc. În fond,

succes răsunător! Au fost pomenite chiar și la Nürnberg, (14 decembrie 1945, conform procesului-verbal:

“Trebuia ca toate victimele să-și scoată îmbrăcămintea și încălțăminte, care erau apoi adunate, urmând ca, în grup, femeile și copiii mai întâi, să fie mânați spre încăperile morții (...). De îndată ce camerele erau pline ochi, ele erau închise ermetic și se dădea drumul vaporilor (...). Rapoartele primite permit să estimăm că mai multe sute de mii de evrei au pierit astfel la Treblinka” (Document Nürnberg PS-3311).

Șaptezeci și cinci de zile mai târziu, ca prin farmec, tribunalul a uitat subit de camerele cu vaporii. Sosise noul cuvânt de ordine : **Camere de gazare**. Punct. Abia după încheierea războiului prinții exterminatismului s-au pus de acord asupra formei definitive a legendei!

24. Gropile incandescente ale lui Elie Wiesel

În cartea *Legends of Our Time* (New York, Avon Books, 1968, pag. 177-178), Elie Wiesel formulează următorul îndemn:

“Fiecare evreu trebuie să își rezerve, undeva înăuntrul său, o zonă de ură, o ură vie și virilă, împotriva a tot ce personifică germanul și a tot ce dăinuie în german. A proceda altfel înseamnă a ne trăda morții.*

problema camerelor de gazare din Germania hitleristă este și o chestiune de bani: Israelul. evreii de pretutindeni au încasat pe bază holocaustică multe miliarde de dolari nemuncați. Harașo holocaust, ar zice Stalin. (Nota tr.)

* Evreii nu l-au așteptat pe Elie Wiesel pentru a formula o doctrină a urii și a disprețului față de celelalte popoare, pe care ei le numesc „goimi“. Potrivit *Talmudului*, de exemplu, un evreu pios care trece pe lângă un cimitir

În 1968, Elie Wiesel s-a trezit laureat al Premiului Nobel pentru Pace, în urma, între altele, a propunerii a optzeci și trei de deputați din *Bundestag*. Parlamentarii considerau că atribuirea acestui premiu ar constitui o mare încurajare a tuturor celor care se angajau în procesul de reconciliere.

Născut în 1928, Elie Wiesel a fost internat la Auschwitz între aprilie 1944 și ianuarie 1945. Mărturia lui inițială se intitulează *Noaptea, La Noite* (1958). Lucru curios : marele apostol al holocaustului, treisprezece ani după război, nu suflă un cuvânt despre *camerele de gazare* . Și mai curios : *camerele de gazare* își fac apariția în versiunea germană, *Die Nacht zu begraben, Elischa* (traducere de Curt Meyer-Clason, editura Ullstein). Cuvântul “*crematoire*” din original francez a fost sistematic tradus prin “*camere de gazare*”). Că venerabilul Wiesel nu a văzut *camere de gazare*, nu încape nici o îndoială. Să nu fi auzit însă nici măcar povestea lor ? Sigur este că nu le menționează în prima sa mărturie, apărută la treisprezece ani după război.

Dacă Elie Wiesel nu a văzut *camere de gazare* este pentru că, până către anii 1960, umbla cu alt elefant în brațem precu ; țiganul cu mielul. Ne-o spune el însuși. Iată-l văzând ceva ce nimeni n-a văzut vreodată:

Nu departe de noi, dintr-o groapă, flăcări gigantice urcau spre cer. Ceva ardea acolo. Un camion se apropie și își basculă încărcătura în groapă: erau copii, nou-născuți! Da, i-am

creștin, trebuie să scuipe de trei ori și să blesteme pe cei îngropați... Multe alte detalii picante în acest sens pot fi găsite în *Povara a trei milenii de istorie și religie iudaică* (FRONDE, 1995), în *Evreul talmudist, Înfruntarea jidovilor și Cei mai înverșunași dușmani ai popoarelor noastre* (Samizdat, 2000). (N. tr.)

văzut, cu ochii mei... (Să mă mai mir că de atunci somnul îmi ocolește ochii?)

Iată unde ajunseserăm. Alături se afla o altă groapă, mai mare, pentru adulți. (...)

“Tată, îi spun, dacă-i așa, nu mai vreau să aștept. Mă arunc în sârma ghimpată electrificată, decât să agonizez ore întregi în flăcări”^{}.*

Wiesel a fost însă scutit de interminabila agonie în flăcări, fără a recurge la soluția finală a gardului electrificat, Când ai neaamuri la Ierusalim...:

Coloana mai avea de parcurs vreo cincisprezece pași. Îmi mușcam buzele pentru ca tata să nu audă cum îmi tremurau fălcile. Încă zece pași. Opt, șapte. Ne îndreptam alene, în urma unui car mortuar imaginar, spre propria înmormântare. Patru pași. Trei pași. Am ajuns. Iat-o, groapa cu flăcările ei e chiar lângă noi. Îmi adunam umbra de energie ce-o mai aveam, spre a mă arunca în gardul ghimpat. În fundul sufletului îmi luam rămas bun de la tata, de la întreg universul și, împotriva voinței, cuvintele se legau și se așterneau într-un murmur pe buzele mele: Ytgal veyitkadhach, chme raba... Fie-i numele slăvit și sfințit... Inima îmi crăpa. Iată. Mă aflu în fața îngerului morții. (...)

^{*} Să recunoaștem că viziunea cu nou-născuții basculați și cu flăcările gigantice este mai gogonată decât povestea cu zidurile Ierihonului. Să reținem cu ce fel de ineptii se poate ajunge astăzi laureat al *Premiului Nobel*! Demistificarea și demascarea minciunii istorice a *camerelor de gazare* este nu numai necesar ci și urgentă. Altfel instituțiile noastre tradiționale vor fi distruse, nu numai cea a adevărului și a liberei căutări a acestuia. Dacă instituția *Premiului Nobel* a ajuns un *gheșeft* oarecare, ce putem crede despre diversele ACADEMII ale lumii? Sunt ele astăzi, aceste academii, altceva decât o ocară pentru adevăr și povară pe grumazul popoarelor îndobitocite? (N. tr.)

La loc comanda! La doi pași de groapă cade ordinul să facem la stângam spre baracă (La Nuit, ed. Minuit, 1958, pag. 57-60).

Constatăm, așadar, că și după încheierea războiului, pe lângă *camerele de gazare*, o varietate de mijloace de ucidere era vehiculată de atotputernica propagandă jidovească. Unul dintre acestea consta în arderea oamenilor de viim printre barăci! Această variantă de exterminare a fost continuu propagată de mediile jidovești până prin 1960. Profesorul Faurisson consideră că Elie Wiesel a trebuit să aleagă între două minciuni ale propagandei aliaților și că a avut ghinionul să o aleagă pe cea necâștigătoare. Fără să-l contrazicem pe Robert Faurisson, ambele minciuni, până acum, s-au dovedit câștigătoare de bani nemunți !

25. Belzec, lagărul-fantomă

Situat în răsăritul Poloniei, lagărul din Belzec (a nu se confunda cu Bergen-Belsen) a fost unul de rangul trei, conform istoriografiei oficiale. Șase sute de mii de evrei ar fi fost gazați aici.

Povestea lagărului Belzec este foarte sugestivă pentru întreaga legendă a *holocaustului* și merită o prezentare mai îndeaproape.

Lagărul a fost inaugurat în 1942, ca lagăr de tranzit pentru jidanii deportați în Rusia. La scurt timp după deschidere, au apărut zvonuri despre presupuse masacre săvârșite acolo. Revizionistul italian Carlo Mattogno se ocupă de aceste zvonuri în studiul său dedicat mitului exterminării evreilor (*Le mythe de l'extermination des Juifs, Annales d'Histoire revisionniste* nr.1, 1987, pag. 15-107).

- Prima variantă: evreii erau înghesuiți într-o baracă unde erau obligați să stea în picioare pe o placă metalică care era apoi conectată la tensiune electrică mortală* (variantă lansată de ziarul guvernului polonez în exil, *Polish Fortnightly Review*, decembrie 1942).

- A doua variantă: evreii erau ori împușcați, ori gazați sau electrocuțați (Declarație a Comitetului de informare interaliat din decembrie 1942).

- A treia variantă: evreii erau uciși în cuptoare electrice. Afirmația aparține lui Abraham Silberschein (*Die Judenaustrichtung in Polen*, Geneva, august 1944).

- A patra variantă, formulată de Stefan Szende, doctor în filozofie, în cartea *Der letzte Jude aus Polen* (Europa Verlag Zürich/New York, 1945, pag. 290):

Moara de oameni cuprinde un spațiu cu un diametru de aproximativ șapte kilometri. Această zonă este protejată cu garduri din sârmă ghimpată și de o grămadă de dispozitive de securitate. Nimeni nu avea dreptul să se apropie. Nimeni nu avea dreptul să părăsească această zonă (...) Trenurile pline cu evrei intrau printr-un tunel subteran în subsolul locului de execuție (...) Li se lua tot ce posedau. (...) Obiectele erau meticolos clasificate, inventariate și puse la dispoziția rasei stăpânitoare. Pentru a scăpa de această muncă de durată și complicată, s-a hotărât ca toate convoaiele să fie livrate gata dezbrăcate. Evreii, goi-pușcă, erau mânați în săli gigantice. Aceste săli puteau găzdui mii de persoane simultan. Nu aveau

* Nu știm dacă se poate spune cu adevărat că în tot răul este și un bine, Povestea cu cu placa metalică sub tensiune electrică ar putea fi aplicată măcar de țiganii ursari, nevoiți, în secolul XX, să se plimbe după ei cu cărbuni aprinși pentru a-i face pe urși să joace. În ce ne privește, noi jucăm fără cărbuni, fără curent, pe placa rece. De peste 60 de ani!! (N. tr.)

ferestre, erau din metal, iar podeaua metalică era escamotabilă.

Podeaua unei asemenea săli, împreună cu miile de evrei, cobora într-un bazin cu apă situat la subsol, astfel încât corpurile oamenilor să nu fie total scufundate. În momentul în care erau scufundați, cam până la șolduri, apa era cuplată la o sursă de înaltă tensiune. În câteva clipe, toți evreii, de ordinul miilor uneori, erau morți.

Apoi, podeaua metalică, cu cadavre cu tot, se ridica deasupra nivelului apei. O altă linie electrică era cuplată și placa metalică se transforma într-un crematoriu, încinsă ca un rotisor, până în momentul în care toate cadavrele erau reduse la stadiul de cenușă.

Puternice macarale ridicau apoi gigantica platformă-rotisor-crematoriu, și evacau cenușa. Înaltele furnale ale uzinei evacau fumul. Procesul tehnologic era încheiat.

Următorul tren, cu o nouă șarjă de jidani, aștepta în fața intrării în tunel. Fiecare tren aducea trei până la cinci mii de evrei, uneori chiar mai mulți. Au fost zile în care șinele din Belzec au suportat mai mult de douăzeci de astfel de trenuri. Tehnica modernă triumfa în împărăția nazistă. Problema exterminării a milioane de oameni era rezolvată.

- A cincea variantă: evreii erau electrocuțați în dușuri electrice și transformați apoi în săpun. Această versiune este datorată lui Simon Wiesenthal:

Înghesuiți unul într-altul, sub supravegherea soldaților SS ucrainieni și letoni, oamenii intrau alergând în “baia” deschisă, unde încăpeau până la cinci sute de persoane. Podeaua era metalică, dușurile atârnavă de tavan. Când baia era plină, soldații conectau podeaua metalică la tensiunea de 5000 V. Simultan, apa țâșnea din dușuri. Un țipăt scurt și

execuția era terminată. Medicul șef SS, dr. Schmidt, constata moartea victimelor prin vizetă. Apoi se deschidea a doua ușă și intrau comandourile pentru cadavre, care evacau rapid leșurile. Baia putea primi următorul lot de cinci sute. (Der neue Weg, Viena, nr. 19/20, 1946).

Conform variantei lui Simon Wiesenthal, cadavrele nu erau reduse la stadiul de cenușă, pe un rotisor gigantic, după cum ne asigură Stefan Szende. Ele erau transformate de călăi în săpun cu marca RIF, „*Rein Jüdisches Fett*”, adică grăsime pur jidănească (N.B. : RIF era acronimul pentru „*Reichsstelle für industrielle Fettversorgung*”, adică Serviciul Reich-ului de aprovizionare industrială cu materie grasă):

*În ultima săptămână din martie (1946), presa română anunța o știre de senzație: în orașelul Fălticeni, cu ocazia unei ceremonii talmudice de înhumare, au fost îngropate cu solemnitate, în cimitirul evreiesc, douăzeci de cutii cu săpun (...) Cutiile purtau marca RIF – „*Rein Jüdisches Fett*“ (...) Pe la sfârșitul anului 1942, a fost pronunțată pentru prima dată oribila sintagmă „transport de săpun“. Acestea se petreceau în Guvernământul general* iar fabrica era în Galiția, la Belzec. Nouă sute de mii de evrei au fost utilizați ca materie primă în această fabrică, între aprilie 1942 și mai 1943 (...) Lumea civilizată nu poate concepe cu ce plăcere priveau națiștii și soțiile lor acest săpun. În fiecare bucată de săpun vedeau un evreu, dispărut ca prin farmec, care nu va mai putea da lumii vreun alt Freud, Ehrlich sau Einstein (...) Înhumarea săpunului într-un oraș din România are ceva supranatural.*

* Guvernul sau Guvernământul general desemnează autoritatea instituită de către germani pentru guvernarea Poloniei ocupate între septembrie 1939 și decembrie 1944. (N. tr.)

Durerea ascunsă, ferecată în acest mic obiect de uz cotidian sfâșie inima deja prea încercată a omului secolului XX. În era atomică, o întoarcere la sinistra bucătărie medievală a vrăjitoarelor pare o fantasmă! Aceasta este realitatea! (Der neue Weg, Viena, nr. 17/18, 1946).*

- A șasea variantă: evreii erau asasinați cu var nestins. Această versiune aparține polonezului ne-evreu Jan Karski, autorul cărții *Story of a Secret State*, apărută în 1944 (Houghton Miffling Co, Boston, The Riverside Press, Cambridge), publicată în franceză cu titlul *Mon témoignage devant le monde* (éditions SELF., Paris), din care extrag următorul pasaj (citat după R. Faurisson, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet*, 1982, pag. 44):

Planșeul trenului [plin cu evrei] fusese acoperit cu un strat gros de praf alb, adică var nestins. Toată lumea știe ce se întâmplă atunci când se varsă apă peste var (...) Carneă vie în contact cu varul se deshidratează rapid, arde. Cei ce se găseau în tren urmau să fie arși până la os (...) Se lăsa seara pe când cele patruzeci și cinci de vagoane (le-am numărat) fură umplute. Trenul, cu încărcătura-i de carne torturată, vibra și urla ca într-un coșmar.

- A șaptea variantă: evreii erau uciși cu Zyklon B, care era introdus prin țevărie în dușuri. Pentru această versiune a optat un tribunal german în 1965, cu ocazia procesului Belzec, pistă pe care apoi a pedalat Adalbert Rückerl, fost director al *Oficiului central* din Ludwigsburg însărcinat cu informarea asupra

* Regretăm lipsa unui articol relatând faimoasa înmormântare de la Fșlticeni într-un ziar de epocă. Rugăm cititori să îndrepte singuri, pe internet, această imperfecțiune. (N. tr.)

crimelor naziste, în cartea *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse* (Deutscher Taschenbuchverlag, 1977, p. 133). Tribunalul a precizat că s-a trecut la execuții folosind gazele de eşapament, După câteva săptămâni. Fără îndoială, bieții SS-iști au avut nevoie de câteva săptămâni pentru a se dumiri că granulele de *Zyklon B* refuzau să circule prin conducte! Pe de altă parte, dacă e să ne luăm după exterminacioniști, alți SS-iști au parcurs experiența în sens invers, trecând de la gaze de eşapament la *Zyklon B*.

A opta variantă: evreii erau asasinași cu gaze de eşapament provenind din motoare *Diesel*. Citez în continuare un pasaj din *Raportul Gerstein*, considerat, împreună cu confesiunea lui Höss, cea mai importantă dovadă a *holocaustului*. Kurt Gerstein a fost ofițer SS al Serviciului de sănătate și s-a predat trupelor franceze care au ocupat Wurtemberg-ul, în aprilie 1945. Înainte de a se sinucide*, în închisoare, el și-a scris

* Potrivit istoricului francez Henri Roques, autor al unei Teze de doctorat pe marginea „rapoartelor Gerstein“ (sunt mai multe, în mai multe limbi: germană, franceză, engleză), locotenentul Kurt Gerstein nu s-ar fi sinucis ci ar fi fost ucis de temnicerii săi francezi. De remarcat că, prin ordin al Ministerului francez al Educației și Învățământului, lui Henri Roques i s-a anulat titlul de Doctor în istorie, obținut cu cel mai înalt calificativ, în iunie 1985, la Universitatea din Nantes. Neputincioase în fața Adevărului istoric orbite de ură, dictaturile contemporane recurg la măsuri care frizează ridicolul. Henri Roques și Wilhelm Stäglich (autorul cărții *Mitul Auschwitz*) sunt probabil singurii occidentali cărora li s-a anulat doctoratul obținut conform normelor și tradiției universitare. În cazul lui Stäglich, doctoratul i-a fost anulat după mai bine de cincizeci de ani de la obținerea lui. Măsurile acestea abuzive și ridicole trebuiesc privite din perspectiva celor ce se petreceau în cadrul dictaturilor comuniste, unde până și titlul de Academician a fost anulat în nenumărate cazuri. Așa s-a ajuns, în România ca și în Rusia, Franța, Germania, Anglia și alte țări, ca academiile și alte societăți savante să cuprindă, alături de personalități merituose, tot felul de derbedei și de impostori. (N. tr.)

confesiunea, mai exact șase confesiuni ce se contrazic între ele, lucru demonstrat scriitor de francezul Henri Roques, în teza sa doctorat. Există șase *Rapoarte Gerstein*, care diferș, pe ici, pe colo, prin părțile esenșiale! Conform celor șase confesiuni, Gerstein a vizitat Belzec și Treblinka în august 1942. Conform uneia dintre confesiuni, cam douăzeci și cinci de milioane de persoane ar fi fost gazate! La Belzec, între șapte și opt sute de persoane erau îndesate într-o cameră de gazare de douăzeci și cinci de metri pătrați, adică vreo treizeci de persoane pe metru pștrat! Asta ne-o spune un inginer! Evocarea unui deal de vreo patruzeci de metri, format din încălțăminte de celor asasinați, încoronează această gogonătură care figurează în mai toate manualele de istorie! Iată un extras din *confesiunea* lui Gerstein (André Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Ogmios Diffusion, 1986, pag. 90-91. Cartea lui Chelain conține textul complet al tezei Roques, *Les „confessions” de Kurt Gerstein. Étude comparative des différentes versions. Édition critique*):

Camerele se umplu. „Încărcați bine!”, a ordonat căpitanul Wirth. Oamenii se calcă în picioare unii pe alții. Vreo opt sute de ființe umane pe 25 m², în 45 m³ (...) Ușile se închid.

În același timp, ceilalți așteaptă afară dezbrăcați (...) Motorul Diesel nu funcționează (...)

Sosește Wirth. Se vede că îi este penibil că acest lucru se întâmplă tocmai astăzi, când sunt și eu prezent. Da, văd și aud tot! Ceasul meu nu greșește: 50 de minute, 70 de minute – Diesel-ul tot nu pornește. Cei dinăuntru așteaptă în zadar. Îi auzim plângând și suspinând „ca la sinagogă” – remarcă profesorul Pfannenstiel care își lipise urechea de ușa din lemn (...)

Motorul Diesel pornește după 2 ore și 49 de minute – cronometrului meu nu-i scapă nimic. Până în acest moment,

cei dinăuntru au supraviețuit în camere pline ochi: de patru ori 750 de ființe în de patru ori 45 de metri cubi.*

Mai trec 25 de minute. De bună seamă, mulți sunt deja morți; se vede prin fereștrăuica aceea care pentru un moment luminează camera (...)

28 de minute mai târziu, rari sunt cei care mai mișcă. În fine, după 32 de minute, totul este mort; (...)

Din motive greu de explicat, istoria a asimilat această variantă de *Raport Gerstein*, carem după unii cercetători, ar fi de fapt a opta!

Gazele de eșapament ale motoarelor Diesel nu conțin monoxid de carbon, decât în procent nesemnificativ (Cf. Friedrich Paul Berg, *The Diesel Gas Chambers: Myth Within A Myth*, *Journal of Historical Review*, vol. 5, nr. 1, 1984, pag. 15-46). Prizonierii din camera supra-populată ar fi murit asfixiați mult timp înainte ca oxidul de carbon să-și fi făcut efectul. Orice alt motor cu benzină ar fi constituit o armă criminală mai eficace decât motorul Diesel. Dacă nemții și-ar fi propus într-adevăr să gazeze oameni, cu siguranță nu ar fi folosit un motor rablagit, ci unul din numeroasele gaze toxice pe care industria lor chimică le producea. Ne găsim în fața unei contradicții flagrante: geniul tehnic întruchipat de poporul german, care i-ar fi permis să găsească metode ;ai inteligente de a ucide, este incompatibil cu tâmpenia de care ar fi dat dovadă prin alegerea celei mai păguboase arme, dintre toate cele posibile.

* Nu se știe de ce „de patru ori 750 de ființe în de patru ori 45 de metri cubi“. Este vorba însă de o „mărturie“. Fiecare este liber și chiar invitat să judece „mărturiile exterminationiste“. Mareșalul Ion Antonescu a fost condamnat asasinat pe baza unor astfel de mărturii. (N. tr.)

Ce *dovezi* avem despre asasinarea a șase sute de mii de evrei la Belzec?

O inspecție a amplasamentului lagărului da la Belzec n-ar fi de nici un folos, pentru că am zări un câmp și nimic mai mult.

Nu există nici un document referitor la Belzec – naziștii dădeau ordinele de execuție exclusiv oral.

Nu s-au descoperit gropile comune – naziștii au ars cadavrele.

A dispărut până și cenușa celor șase sute de mii de victime – naziștii au împrăștiat-o (nu prea ni se explică ce s-a întâmplat cu oasele; puăini știu că oasele nu ard decât parțial și că ar fi trebuit să fie măcinate).

Din camerele de gazare n-a rămas nici măcar o umbră de pietricică – naziștii au aruncat în aer aceste camere și au evacuat dărâmăturile.

Belzec este total absent din statisticile de la Arolsen, statistici în care un lagăr de concentrare mic, ca cel din Neuengamme, figurează cu exact 5 780 de decese incontestabile – morții de la Belzec nu au fost înregistrați.

Nu mai trăiește nici un martor ocular din cei șase sute de mii de evrei deportați la Belzec, unul singur a supraviețuit, un anume Rudolf Reder, decedat în anii șaizeci.

Ce *dovadă* avem despre asasinarea a șase sute de mii de evrei la Belzec?

Nici una! *Nici cea mai mică dovadă!*

26. Treblinka, o ofensă adusă rațiunii

Al doilea lagăr de exterminare, conform ierarhiei exterminationiste, a fost cel de la Treblinka, la optzeci de kilometri de Varșovia. Nici aici nu a rămas vreo urmă de victimă (cu

toate că ar fi fost opt sute de mii – în varianta actuală, ba chiar trei milioane – în varianta din 1946^{*}).

De fapt și de drept, Treblinka a fost un lagăr de tranzit, la fel ca Sobibor și Belzec. După represiunea răzmeriței ghetoului din Varșovia, în primăvara 1943, supraviețuitorii au fost trimiși, via Treblinka, fie în ghetouri, fie în lagăre de muncă.

În cartea lui Adalbert Rückerl despre lagărele de exterminare, aflăm cum că la Treblinka funcționau doar 35-40 de SS. Cum puteau acești patruzeci de oameni să gazeze zilnic câteva mii de evrei? Că erau ajutați de cinci sute până la o mie de muncitori evrei! (același Rückerl, pag. 212) Aceștia erau dotați cu bice, lucru care le sporea autoritatea. Știau că într-o bună zi, vor fi la rândul lor gazați, dar nu le-a venit niciodată ideea să întoarcă bicele spre cei patruzeci de SS pe care-i deserveau... Masacrau de zor câte zece mii de coreligionari pe zi! Condamnații se dovedeau foarte ascultători: acuzatul Suchomel a declarat la Düsseldorf, cu ocazia *Procesului Treblinka*, că

* Bine înțeles, această variantă de „trei milioane“ a fost reținută de Tribunalul Militar (ne) Internațional de la Nürnberg. Pe baza unor astfel de variante aberante au fost spânzurați zeci de mii de militari și funcționari germani. Procedură asemănătoare celei folosite de regimul comunist din România pentru exterminarea legionarilor, țărâniștilor, liberalilor, social-democraților. Iuliu Maniu, Dinu și George Brătianu sau Titel Petrescu au fost reabilitați. Va veni ziua când mareșalul Antonescu, Jodl, Keitel, Göring vor fi reabilitați la rândul lor, împreună ceilalți eroi și martiri, români, maghiari, germani sau de alte naționalități, căzuți ostășește la Stalingrad, Cotul Donului, în Ardeni sau la Berlin, pentru apărarea ultimei idei europene. Nu se știe când va veni această zi. Ceea ce se știe însă este că deja pe timpul lui Brejnev și Ceaușescu, țările comuniste aveau un avans de aproximativ cincizeci de ani față de Occident! Nu glumim. Gulagul s-a mutat dincolo de fosta Cortină de Fier. Occidentul abia de acum încolo va cunoaște Aiudul, Gherla, Canalul și celelalte... Cine poate spune că nu lemerită?(N. tr.)

aceștia „intrau în ordine, gata dezbrăcați, în camera de gazare“ (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 2 aprilie 1965).

Filmul lui Claude Lanzmann, *Shoah* (nouă ore și jumătate de proiecție!) este, conform prefeței cărții omonime care conține dialogurile din film, un document capital deoarece, scrie Simone de Beauvoir: (...) "După război, am citit cantități enorme de mărturii despre ghetouri, despre lagărele de exterminare. Eram de-a dreptul zăpăciți. Vizionând astăzi extraordinarul film al lui Claude Lanzmann, ne dăm seama că, de fapt, n-am știut nimic. În ciuda tuturor cunoștințelor dobândite, înspăimântătoarea experiență era undeva, departe de noi. Pentru prima dată o simțim prezentă în minte, în inimă, în carne. Devenim părtași (...)". La rândul său, Pierre Vidal-Naquet consideră *Shoah* un „grandios film istoric“, o „mare operă istorică“ (*Les Assassins de la mémoire*, La Découverte, Paris, 1987, pp. 143 și 149). Citez în continuare un scurt extras din conversația care are loc între realizator și frizerul de la Treblinka, Abraham Bomba (*Shoah*, Fayard, 1985, p. 143):

Lanzmann: Și camera de gazare?

Bomba: Nu era mare. O încăpere de aproximativ patru pe patru (...) Deodată, interveni un caporal: „Frizerilor, voi trebuie să procedați în așa fel încât toate femeile care intră aici să fie convinse că își vor tunde puțin părul, vor face un duș, apoi vor pleca. “ Noi știam că din acele camere nu se mai ieșea (...).

Lanzmann: Și chiar veneau?

Bomba: Da, veneau.

Lanzmann: Cum arătau?

Bomba: Erau dezbrăcate, goale pușcă, fără haine, fără nimic (...).

Lanzmann: Existau și oglinzi?

Bomba: Nu, nici vorbă de oglinzi sau scaune, doar niște bănci, și noi, cei șaisprezece sau șaptesprezece frizeri... (...)

Lanzmann: Cam câte femei tundeți într-o șarjă?

Bomba: Într-o șarjă... Să fi fost ... șaizeci-șaptezece de femei.

Lanzmann: Și, După aceea, se închideau ușile?

Bomba: Nu. Odată isprăvit primul grup, intra imediat următorul (...).

Se aflau, deci, într-o încăpere de patru pe patru, șaisprezece sau șaptesprezece frizeri, șaizeci-șaptezece de femei goale, ba chiar mai încăpeau și bănci!

Acesta fiind un „*document capital privind exterminarea evreilor*“, un „*grandios film istoric*“, o „*mare operă istorică*“, nu avem oare dreptul la dubii în legătură cu veridicitatea celorlalte dovezi?

În august 1992, *Polish Historical Society* (91 Strawberry Hill Avenue, Suite 1038, Stamford, CT 06902, SUA), societate care cuprinde cetățeni americani, istorici amatori, majoritatea de origine poloneză, a adunat o documentație voluminoasă care demontează bucată cu bucată imaginea „lagărului de exterminare“ de la Treblinka. Să ne oprim la câteva puncte esențiale:

1. Propaganda pe tema exterminării a demarat la scurt timp după construirea lagărului de tranzit Treblinka II, în 2 iulie 1942 (lagărul de muncă Treblinka I fusese deschis la finele lui 1941 și se afla la 3 km de celălalt). Propaganda din timpul războiului, cât și de după terminarea acestuia, a prezentat opiniei publice următoarele metode de exterminare (pe lângă cea clasică cu gaze de eşapament *Diesel*): gazare cu *Zyklon B*; opărire cu vapori fierbinți; asfixiere în camere de decompresie; electrocutare; împușcare; execuție cu mitraliera.

2. Masacrele cu gaze de eșapament provenind din motoare *Diesel*, asupra cărora „istoricii” au căzut de acord, sunt de-a dreptul imposibile. Se face trimitere la un eveniment care a avut loc la Washington în 1988, când un tren cu locomotivă *Diesel* a rămas blocat într-un tunel. Tunelul s-a umplut imediat cu gaze și s-au scurs patruzeci de minute până la remedierea defecțiunii, fără ca un singur pasager din cei patru sute douăzeci să fi pățit ceva.

3. Treblinka II, fiind un lagăr de tranzit, se găsea la doar 240 de metri de o importantă linie ferată, la 270 de metri de un drum principal și la 800 de metri de cel mai apropiat sat. Nu s-ar fi putut disimula masacrele nici măcar timp de o săptămână... În aprilie 1943, guvernul polonez în exil a lansat ipoteza că „lagărul de exterminare” era Treblinka III, situat cu patruzeci de kilometri mai la nord, în inima unei zone împădurite, ipoteză la care s-a renunțat pe tăcute...

4. Foști deținuți au desenat cam patruzeci de versiuni de planuri ale lagărului, versiuni ce se bat cap în cap. „Camerele de gazare” își schimbă amplasamentul de la o versiune la alta.

5. Așa cum menționează și Udo Walendy, în remarcabilul număr 44 al revistei *Historische Tatsachen*, Armata Roșie a ras de pe faa pământului Treblinka II, pentru a pretinde ulterior că naziștii au șters astfel urmele abominabilelor crime.

6. În arheologie se folosește tehnica fotografierii aeriene, cu ajutorul căreia se pot recunoaște locurile în care s-au făcut săpături, chiar și după trecerea a secole întregi. Procedând qstfel, avioanele de recunoaștere aliate au fotografiat cu regularitate amplasamentele Auschwitz și Treblinka. În fotografiile de la Treblinka II a putut fi identificată o singură groapă comună de 66/5m, (adâncă de trei metri, conform fotografiilor realizate de o comisie iudeo-sovietică, în 1944) care ar fi putut conține cel mult patru mii de cadavre. Dat fiind că Treblinka a

fost tranzitat de aproape un milion de evrei, iar condițiile de transport erau inumane, patru mii de victime par plauzibile. Începând din aprilie 1943, germanii au deshumat și incinerat cadavrele, pentru că o iminentă revărsare a Bugului constituia un pericol de epidemie.

Această documentație (sută la sută revizionistă) a fost adunată de americani de origine poloneză, a căror țară a suferit cumplit sub național-socialiști. Acești oameni au trecut la căutarea adevărului istoric, în detrimentul continuării propagandei de război îndreptate împotriva dușmanului de odinioară, așa cum o fac tot mai mulți cercetători chiar în Polonia-mamă. Pot fi oare clasificați drept naziști?

27. Majdanek: șapte, trei, sau nici măcar o singură cameră de gazare?

Majdanek a fost unul din cele șase „lagăre de exterminare“. Mai exact, a fost pe de-o parte lagăr de exterminare, dar pe de altă parte, nu prea a fost, și totuși, până la capăt, ca în povestea cu capra stahanovistă, a fost decis lagăr de exterminare...!

Câți oameni au murit la Majdanek?

1,5 milioane, conform unei comisii sovieto-poloneze (1944);

1,38 milioane după Lucy Dawidowicz (*The War against the Jews*, Penguin Books, 1987, pag. 191);

360.000 după Lea Rosh/Eberhard Jäckel (*Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, Hoffmann und Campe, 1991, p. 217)

250.000 după Wolfgang Scheffler (*Juden Verfolgung im Dritten Reich*, Colloquium Verlag, 1964, pag. 40).

50.000 după Raul Hilberg (*La Destruction des Juifs d'Europe*. Hilberg pomeneste doar victime-evrei, cifră lansată în 1961 și repetată în 1985).

Câte camere de gazare au existat la Majdanek?

Nici una, conform celebrei scrisori a lui Martin Broszat, publicată în 19 august 1960 în *Die Zeit*: Majdanek nu figurează în enumerarea lagărelor dotate cu camere de gazare.

Șapte, după *Deutsche Volkszeitung* din 22 iulie 1976.

Șapte, de asemenea, conform jurnalului televizat al *ARD* din 5 octombrie 1977: „Rezultă, din documentele SS, că aici, în cele șapte camere de gazare (...)“;

„Cel pușin trei“, conf. *procesului Majdanek*, (Düsseldorf).

Dacă e să ne luăm după *Raportul din 1944* al comisiei sovieto-poloneze, optsprezece mii de persoane au fost gazate pe fondul sonor al unui vals de Strauss (Majdanek, în 3 noiembrie 1943). Când imposibilitatea tehnică a unei asemenea isprăvi a început să bată la ochi, au cotit-o brusc, făcând un troc între masacrul cu gaze și cel cu gloanțe, lșșând-o baltă cu valsurile lui Strauss.

28. Camerele de gazare ale lagărelor din Occident

În primii ani de după război, era ca bătută în cuie ideea că toate lagărele germane au avut una sau mai multe camere de gazare. Citez în continuare o „mărturie oculară“ despre camera de gazare de la Buchenwald (Abbé Georges Hénocque, *Les Antres de la Bête*, G. Durassie et Cie, Paris, 1947, citat după R. Faurisson, *Mémoire en défense*, 1980, pag. 192):

(...) În interior, pereții erau netezi, fără fisuri, de parcă ar fi fost lăcuiți. În exterior, se observau lângă ușă patru butoane așezate pe verticală: unul roșu, unul galben, unul verde, ultimul alb.

Un detaliu mă preocupa în acest timp: nu înțelegeam cum putea coborî gazul din gura stropitoare la podea. Încăperea în care mă aflam comunica cu un coridor. Am intrat și am zărit acolo o țeavă enormă, pe care nu am putut să o cuprind cu brațele, care era acoperită cu un strat de cauciuc cam de un centimetru.

Alături, o manivelă care se manevra de la stânga spre dreapta, declanșa difuzarea gazelor. Fiind propulsate prin presiune, acestea coborau în încăperea până la nivelul podelei, astfel că nici o victimă nu putea să scape de ceea ce germanii numeau „moartea lentă și dulce“.

Sub locul în care țeava făcea un cot, pentru a penetra în încăperea de asfixiere, erau amplasate aceleași butoane ca în exterior: roșu, verde, galben și alb, care serveau, evident, la măsurarea presiunii gazelor. Totul era conceput și organizat științific. Geniul răului n-ar fi închipuit ceva mai minuțios. M-am întors în camera de gazare, în încercarea de a descoperi și crematoriul.

Ceea ce m-a frapat de la început a fost un fel de targă rulantă din fier. Acest aparat perfecționat se manevra fără efort și rezista la temperaturile înalte din cuptor. Cadavrele adunate în încăperea vecină erau îndesate pe această targă și duse în fața vetrei.

Când am făcut această tulburătoare vizită de neuitat, aparatele funcționau din plin, la sarcină maximă (...)

După ce am mai examinat o dată acest infern, continuându-mi lugubra plimbare, într-o liniște surdă și apăsătoare, am deschis ușa unei a treia încăperi. Era cămara cu... provizii.

Acolo erau stivuite cadavrele care nu puteau fi arse în ziua respectivă, în vederea arderii din ziua următoare. Nimeni nu-și poate imagina, dacă n-a văzut, oroarea acestui al treilea ta-

blou. Într-un colț al încăperii, în dreapta, morții se înghesuiau în poziții bizare, goi, jupuiți, aruncați care-ncotro, fără urmă de respect. Maxilarele le-au fost rupte în căutarea protezelor de aur, fără a mai vorbi de alte „percheziții“ odioase la care au fost supuse aceste corpuri pentru ca nu cumva să ascundă vreo bijuterie, necesară sporirii averii monștrilor naziști (...)

Aruncând o ultimă privire asupra acestui sălaș al groazei, am citit, la lumina flăcărilor care se înălțau din cuptor până la zece metri, cinicul catren pictat pe pereți:

Nu vreau ca viermele scârbos să se hrănească din trupu-mi.
Flacăra curată să mi-l devoreze.
Am iubit căldura și lumina.
Arde-mă, nu mă-ngropa!

Îmi mai rămânea să contemplu acest spectacol cu care probabil se fălea știința germană: pe mai mult de un kilometru lungimem la un metru și jumătate înălțime, se găsea o stivă de cenușă, adunată cu grijă din crematorii, folosită pentru a îngrășa câmpurile de morcovi și varză!

În acest mod, sute de mii de ființe, intrate vii în această Gheenă, ieșeau sub formă de îngrășămintă...

Grație imprudentei mele vizite, am văzut tot ce mi-am dorit să văd.

În afara „mărturiilor oculare“ de teapa celei de mai sus, au existat și alte «dovezi orbitoare» ale camerelor de gazare, sub forma de mărturisiri ale participanților. Suhren, comandant la Ravensbrück, înlocuitorul acestuia, Schwarzhuber, Treite, medicul lagărului, au fost executați ori s-au sinucis după ce au

«recunoscut» existența camerei de gaze la Ravensbrück și i-ar fi descris vag modul de funcționare. Franz Ziereis, comandant la Mauthausen, ar fi recunoscut pe patul de moarte (fusesse împușcat în trei locuri) masacrul de neconceput care ar fi avut loc la castelul din Hartheim, lângă Linz: între un milion și un milion și jumătate de persoane ar fi fost gazate acolo!

La Mauthausen a fost construită o instalație de gaze camuflată în sală de baie, la ordinul doctorului Krebsbach, Hauptsturmführer SS (...). Gruppenführer-ul Glücks a dat ordin ca prizonierii mai plăpânzi să fie declarați nebuni și asasinați într-o mare instalație de gaze. Între un milion și un milion și jumătate de persoane au fost asasinate în acel loc. Se numește Hartheim și se găsește la zece kilometri de Linz, pe direcția Passau (Simon Wiesenthal, KZ-Mauthausen, Ibis-Verlag, 1946, pag. 7-8).

Cu toate că publicul occidental mai crede în existența camerelor de gaze din lagărele germane din vest, de mai multe decenii, nici un istoric serios pune problema gazărilor de la castelul Hartheim, de la Ravensbrück, de la Buchenwald sau de la Dachau. Scrisoarea adresată publicației *Die Zeit* de către Martin Broszat, pe vremea aceea colaborator al Institutului de istorie contemporană, al cărui director urma să devină, a cântat prohodul tuturor acestor camere de gaze:

Nici la Dachau, nici la Bergen-Belsen, nici la Buchenwald, nu au fost gazați evrei sau alți deținuți (...) Exterminarea masivă a evreilor, prin gaze, a început în 1941/1942 și a avut loc doar în câteva locuri special alese în acest scop, dotate cu instalații tehnice adecvate, în primul rând în teritoriul polonez ocupat (nu în vechiul Reich): la Auschwitz-Birkenau, la

Sobibor-pe-Bug, la Treblinka, Chelmno și Belzec (...) (Cf. R. Faurisson, *Mémoire en défense*, 1980, pag. 183).

În câteva cuvinte, Broszat recunoștea că tot ce s-a zis după 1945 despre *camerele de gazare* din *Reich* erau minciuni (prin „*Reich*“ este desemnat teritoriul german cuprins între frontierele din 1937). Nici în această scrisoare, nici în alte intervenții, Broszat nu a adus vreun argument pentru a-și susține afirmațiile; nu ne-a spus de ce mărturiile relative la gazările de la Auschwitz și Sobibor ar fi mai demne de crezare decât cele referitoare la Buchenwald?

Începând cu 1948, o comisie americană de anchetă condusă de judecătorii Simpson și Van Roden a descoperit că mărturiirile relative la camerele de gazare din *Reich* fuseseră obținute prin tortură: bătaie, testicule zdrobite, dinți sfărâmați etc. Mulți dintre acuzați au fost executați după ce le-au fost stoarse aceste mărturisiri (*The Progressive*, februarie 1949, pag. 21-22).

29. Geneza mitului Auschwitz

În numărul din 27 august 1943 al ziarului *New York Times*, referitor la Auschwitz, se putea citi:

Condițiile de viață sunt deosebit de dure în lagărul de la Oswiecim (Auschwitz). Conform estimărilor, 58.000 de persoane au pierit acolo.

Surprinză: numărul victimelor pare inferior realității. Pe de altă parte, doar Dumnezeu știe dacă sintagma «condiții de viață deosebit de dure» se potrivea într-adevăr pentru Auschwitz. Din motivele arătate, este imposibil ca aliații să nu fi știut, vreme de doi ani, ce se petrecea în cel mai mare lagăr de

concentrare german. Legenda a luat formă definitivă în penultimul an de război.

Arthur Butz a demonstrat magistral, (*The Hoax of the Twentieth Century*) că campania de propagandă Auschwitz a început în vara lui 1944, cu referiri la gazarea a patru sute de mii de evrei unguri la Birkenau, că acest masacru a fost ulterior «dovedit» cu documente falsificate.

Era logic ca instigatorii *mitului camerelor de gazare* să-și facă din Auschwitz calul de bătaie. Era lagărul cel mai important, cunoscuse o mortalitate alarmantă din cauza epidemiilor de tifos. În plus, era dotat cu crematorii. Nu departe, Birkenau era nod de tranzit pentru evreii transferați în Est. Un imens complex concentraționar, o rată de mortalitate ridicată, o otrăvă pe bază de acid cianhidric utilizat în masă (*Zyklon B* era livrat în încă patruzeci de sub-lagăre), mii de evrei sosiți la Birkenau și dispăruți în scurt timp, aparent fără alte urme decât trierile în cursul cărora deținuții erau separați în apti și inapti de muncă, toate acestea constituiau condiții propice pentru nașterea unui mit.

Auschwitz a fost „eliberat” în 27 ianuarie 1945. Începând cu 2 februarie și-a făcut loc în *Pravda* un serial ce demasca grozăviile săvârșite chipurile în acest lagăr, în care se puteau citi următoarele:

Camerele fixe de gazare din partea orientală a lagărului fuseseră transformate. Au fost chiar prevăzute cu turnulețe și ornamente arhitectonice, astfel încât prezentau aspectul inofensiv al unor garaje (...) Ei [germanii] au acoperit și nivelat „vechile gropi”, au încropit mici coline, au îndepărtat și au distrus urmele sistemului de lanț de montaj, unde sute de oameni erau uciși simultan prin electrocutare (...) (citată după

nr. 31 al revistei *Historische Tatsachen*. Robert Faurisson a fost primul care a acordat atenție articolului din *Pravda*).

Nici un istoric nu pretinsese că ar fi existat camere de gazare în partea estică a lagărului (Monowitz), nici de sistemul cu lanț de montaj construit pentru a electrocuta oameni nu s-a mai pomenit de atunci. În ce privește *camerele de gazare* de la Birkenau, situate în partea occidentală a complexului Auschwitz, *Pravda* nici măcar nu le pomeneste! Este evident că până la acea dată aliații nu se pusese încă de acord asupra versiunii oficiale a „masacrului”.

După eliberare, lagărul a fost închis. Apoi, doar câțiva observatori occidentali, aleși pe sprânceană, au avut privilegiul de a-lagărul înainte de deschiderea muzeului Auschwitz.

Odată încheiat războiul, britanicii l-au căutat cu febrilitate pe Rudolf Höss, care trebuia să devină martorul cel mai important al celei mai mari crime a tuturor timpurilor. Höss trecuse în clandestinitate și trăia într-o fermă din Schleswig-Holstein, sub identitatea de Franz Lang. În martie 1946, un detașament britanic a reușit să-l găsească. În cartea *Legions of Death* (Arrow Books Limited, 1983, pag. 235), scriitorul englez Rupert Butler descrie cum au fost obținute «mărturisirile» lui Höss.

Butler se sprijină pe declarațiile sergentului iudeo-britanic Bernard Clarke, care a dirijat arestarea și interogatoriul fostului comandant de la Auschwitz:

Höss trase un țipăt la simpla vedere a uniformelor britanice: „Numele tău”, urlă Clarke.

La fiecare răspuns „Franz Lang” al lui Höss, Clarke îi zdrobea fața cu pumnul. La a patra lovitură, Höss cedă, se deconspiră. (...)

Prizonierul fu scos din casa lui, dezbrăcat și târât despuiat, la platforma-abator, unde Clarke își zise că loviturile sale și tipetele lui Höss nu se vor sfârși niciodată.

Învelit cu o cuvertură, fostul comandant de la Auschwitz fu târât în mașina lui Clarke, unde acesta-i turnă pe gât o doză de whisky. Höss încercă să ațipească, dar Clarke îl lovi peste pleoape cu un baston și îi ordonă în germană: “ține-ți deschiși ochii de dobitoc, porcule!” (...)

I-au fost necesare (lui Clarke) patru zile pentru a obține (de la Höss) o declarație coerentă (Cf. Annales d'Histoire révisi-onniste nr. 1, 1987, pag. 145-146).

De-aproape o jumătate de secol, poporul german trăiește sub acuzația de a fi rostit o condamnare colectivă la moarte împotriva evreilor, și, în măsura în care a putut să pună mâna pe ei, de a-i fi masacrat cu sânge rece. La baza acestei acuzații stau numai mărturisiri smulse sub tortură.

În graba lor, tortionarii au comis involuntar câteva gafe acuzatoare astăzi. Au inventat un lagăr de exterminare la Wolzek (sau i-au „sugerat” lui Höss să-l inventeze), l-au convins pe același Höss că a vizitat Treblinka în iunie 1941, cu toate că acel lagăr a fost construit cu treisprezece luni mai târziu.

După ce a depus mărturie la Nürnberg, Höss a fost predat Poloniei. I s-au creat condiții să-și redacteze autobiografia în închisoarea din Cracovia. Evident, este vorba de o «autobiografie» la fel de veridică precum îi sunt mărturiile în despre Auschwitz. Nu vom afla niciodată dacă lucrurile de neconceput pe care Höss le descrie relativ la procesele de gazare și cremațiuni sunt fructul imaginației călăului ce-l avea în grijă, sau, în mod deliberat, el însuși a avut inspirația de a

turna verzi și uscate, astfel încât, cu timpul, imposibilitatea tehnică a celor declarate să devină strigătoare la cer.

Cu toate că, deja în cadrul procesului de la Nürnberg, Auschwitz-ul a fost desemnat centrul exterminării evreilor, până prin 1960 s-a vorbit mai mult de *camera de gazare* de la Dachau. Mitul camerelor de gazare din vechiul *Reich* s-a prșbușit însă în fașa unor dovezi copleșitoare. S-a ajuns la spectaculosul transfer al camerelor de gazare dincolo de cortina de fier.

Până în 1990, Muzeul de la Auschwitz a pretins că patru milioane de persoane ar fi fost ucise în acest lagăr. Peste noapte, fără a ni se dezvălui motivele, numărul victimelor a scăzut spectaculos până la „*mai mult de un milion*“, recunoscându-se astfel deturnarea adevărului timp de jumătate de secol. Noua cifră nu este întru nimic mai veridică decât prima.

30. Holocaustul a fost cumva anunțat de Hitler în persoană?

În lipsă de dovezi credibile referitoare la asasinarea multelor milioane de oameni, exterminaționiștii îl citează pe Hitler și pe alți demnitari național-socialiști, care cu diverse ocazii i-ar fi amenințat pe evrei cu exterminarea. În ultimul capitol din *Mein Kampf*, se pot citi următoarele:

Dacă am fi gazat noi, încă de la începutul războiului, vreo douăsprezece sau cincisprezece mii din acești jidani corupători de popoare, de pe urma cărora sute de mii dintre cei mai buni muncitori germani de toate profesiunile și de toate originile au

*suferit ei gazarea, sacrificiul a milioane de oameni pe front nu ar fi fost zadarnic**.

Contextul în care se situează pasajul, ca și numărul de douăsprezece până la cincisprezece mii, scoate la iveală faptul că Hitler nu-și propunea exterminarea evreilor în totalitatea lor, ci doar a conducătorilor marxiști (într-adevăr în mare majoritate evrei) pe care îi considera responsabili de înfrângerea Germaniei în primul Război mondial.

Puține sunt cărțile de istorie care nu menționează discursul lui Hitler din 30 iunie 1939, în care *führer*-ul declara:

Dacă mediile financiare evreiești din interiorul și din exteriorul Europei vor reuși să precipite popoarele spre un nou război mondial, rezultatul acestuia nu ar fi nicidecum bolșevizarea planetei și victoria iudaismului, ci dispariția rasei evreiești din Europa.

Aceste declarații constituie fără doar și poate o fățișă amenințare cu exterminarea. Nu trebuie însă omis faptul că atitudinea neînfricată făcea parte din arsenalul mișcării național-socialiste, lucru probat în disputele camerale sau stradale cu sea opoziția de extremă dreaptă. Național-socialiștii nu ezitau să folosească cuvinte ca „distrugere“ sau „exterminare“. Oameni politici importanți din tabăra aliată făceau același gen de

* Participant ca solat și apoi caporal la primul Război mondial, Hitler a fost gazat de către englezi la YPRES, cu un gaz care, după numele acestei localități, avea să primească numele de *iperită*. Pasajul în chestiune ca și alte numeroase studii ulterioare pune problema rolului evreilor în competiția pentru fabricarea unor cât mai ucigătoare substanțe toxice de luptă. Evreii au jucat un rol important atât în cadrul industriei germane de gaze toxice cât și în cadrul industriilor engleză, franceză și americană. (N. tr.)

declarații. În chiar declarația de război împotriva *Reich*-ului, Churchill afirmă că « scopul războiului este distrugerea Germaniei ». Nimeni nu i-a imputat lui Churchill intenția de a extermina fizic poporul german! În timp de război, asemenea declarații sunt monedă curentă*.

Iată la ce contradicții fără de ieșire se pretează exterminatiștii prin citarea declarațiilor războinice ale lui Hitler. Când se pune problema inexistenței documentelor privitoare *holocaust*, exterminatiștii susțin că germanii au ascuns lumii monstruoasa crimă, abținându-se de la orice ordin scris de execuție, ștergând orice urmă posibilă. Dacă într-adevăr nemții doseau orice dovadă posibilă, ce sens puteau avea declarațiile capilor naziști, care chipurile prezentau lumii întregi planurile lor de genocid ?

31. Procesul de la Nürnberg

Din moment ce nu există dovezi privitoare la *holocaust* (nici documente, nici cadavre, nici armă a crimei) și întrucât declarațiile lui Hitler reprezentau o bază de acuzare cam subșire, tribunalele au fost însărcinate, de către aliați și de către guvernele germane postbelice, să scoată din pământ, din piatră seacă

* În materie de ameninșări cu exterminarea de popoare, americanii și evreii sunt cei care trebuie să dea cu mătura prin fața propriilor lor distinse concepții despre democrație. În cartea *Germania trebuie să piară* (*Germany must perish*, New York, 1941) publicată de către americani cu șase luni înainte de intrarea oficială a SUA în războiul mondial deja în curs, se pune problema sterilizării chirurgicale a tuturor femeilor și bărbaților Germaniei. Potrivit acestei cărți, al cărei autor este evreul N. Kaufmann, rasa germană trebuie exterminată cu orice preș de pe fața pământului. În Vechiul Testament, jidanii se laudă la tot pasul cu astfel de isprăvi, la care creștinii ciuleesc urechile precum vițeii la porțile noi!(N. tr.)

dovezile genocidului prin camere de gazare, săvârșit asupra a milioane de persoane, fără a lăsa cea mai mică urmă.

Obiectivul suprem al procesului de la Nürnberg a fost de a ridica la rang de realitate istorică pretenziile crime săvârșite de germani, « unice în istoria omenirii ».

Fără îndoială, puterile occidentale nu s-au abținut de la torturi (Rudolf Höss, gardienii de la Dachau, etc)*. În general însă, au folosit o tactică mai subtilă. *Holocaustul* fiind socotit ca dovedit, bătut în cuie odată pentru totdeauna, tribunalele, acuzatorii au dat dovadă de o mare suplețe (botezată clemență) cu privire la vinovăția individuală a fiecărui acuzat. Cel ce recunoștea « de bună voie » cum se spune, scăpa mai ușor... Toate procesele așa zișilor criminali de război naziști au fost simple înscenări și mascarade judiciare de tip stalinist, probă că tot mai des și pe bună dreptate se face o apropiere greu de contestat între procesul areșalului Antonescu și cel al lui Ceaușescu.

În acest fel, o personalitate atât de marcantă precum Albert Speer ministrul nazist al armamentului, a reușit să evite pedeapsa capitală, recunoscându-și complicitatea morală. În timpul proceselor intentate naziștilor de rând, desfășurate ulterior, s-a recurs la aruncarea vinei asupra superiorilor defuncți sau dispăruți.

Articolul 19 al Statutului Tribunalului Militar Internațional, consfințit de Acordul de la Londra semnat de aliați în 1945, devenit Metodologie a procesului de la Nürnberg, stipula:

* Gardienii de la Dachau au fost pur și simplu executați de americani în chiar ziua ocupării lagărului (aprilie 1945). Cei executați nici măcar nu erau adevărații gardieni SS de la Dachau, ci înlocuitorii din trupele de pază contractuală de noapte, Adevărașii gardieni SS plecaseră să moară eroic la Berlin, unde a fost scrisă una din cele mai mișcătoare pagini de epopee de după *Troia* lui Hector. (N. tr.)

„Tribunalul nu se va supune regulilor tehnice de administrare a probelor (...)“: orice element pe care tribunalul îl estima cu valoare de probă era admis. Tribunalul putea accepta probe incriminatorii fără a se asigura de veridicitatea lor și putea respinge probe justificative fără a specifica motivele*.

Pe de altă parte, articolul 21 din statut stipula că „tribunalul nu va solicita prezentarea dovezilor faptelor de notorietate publică ci le va considera aprioric dovedite (...)“. Tribunalul însuși avea puterea de a decide ce reprezenta „fapt de notorietate publică“. Nu se punea problema vinovăției acuzaților, aceasta fiind stabilită aprioric, din moment ce *holocaustul* era, prin presă, de notorietate publică.

Cel ce nu s-a aplecat niciodată asupra documentelor Nürnberg nu poate să conceapă caracterul abracadabrant al acuzațiilor aruncate de învingători în cărca învinșilor! Iată două astfel de acuzații strigătoare la cer. Prima aparține americanilor, a doua, rușilor.

Contrar a ceea ce se știe, s-a emis ipoteza că germanii ar fi dispus de bomba atomică pe vremea lui Hitler; cu toate acestea, ei nu au folosit-o contra aliaților, ci doar în scopul exterminării evreilor, așa cum reiese din următorul dialog dintre procurorul american Jackson și Albert Speer:

Jackson: Ași făcut cercetări și experimente în materie de energie atomică, nu-i așa?

Speer: Din păcate, nu ajunseserăm prea departe, pentru că elita cercetării germane în domeniul atomic emigrase în

* Chiar și numai din acest *Articol 19* din *Statutul TMI* se poate vedea că procesele din era Nürnberg au depășit chiar pe cele staliniste din Uniunea Sovietică. Tribunalul de la Nürnberg nu a avut altă menire decât aceea de a condamna Germania hitleristă. Din chiar documentele sale rezultă că acest tribunal nu a avut nimic comun cu ideea de justiție. (N. tr.)

America. Eram în întârziere cu cercetarea atomică. Ne-ar mai fi trebuit doi-trei ani pentru realizarea fisiunii atomului.

Jackson: Am primit un raport asupra unui oarecare experiment pus în practică în zona Auschwitz și m-ar interesa foarte mult dacă ași auzit ceva despre aceasta. Scopul acestuia era de a descoperi un mijloc eficient de a extermina la modul cât mai rapid ființe umane, fără a împușca, a gaza, a arde. Din ceea ce mi s-a comunicat, experimentul a fost înfăptuit astfel: douăzeci de mii de evrei au fost cazați într-un sat construit provizoriu exact în acest scop. Apoi au fost exterminați instantaneu prin noul procedeu inventat, fără să rămână vreo urmă. Explozia a provocat creșterea temperaturii până la 400-500 de grade Celsius și a cauzat moartea tuturor oamenilor. (Procesul marilor criminali de război în fața Tribunalului Militar Internațional, Nürnberg, 14 noiembrie 1945 – 1 octombrie 1946, volumul XVI, dezbaterile din 21 iunie 1946)

Dacă ne uităm în gura rușilor, germanii ar fi asasinat în lagărul de concentrare de la Sachsenhausen nu mai puțin de 840.000 de prizonieri de război ruși, După cum urmează:

În mica încăpere exista o nișă cam de cincizeci de centimetri. Prizonierul de război se așeza cu spatele la gaura din perete, care era cam la nivelul cefei acestuia. De-acolo era împușcat. Dar acest dispozitiv s-a dovedit insuficient pentru că, adesea, prizonierul nu era nimerit. Pe parcursul a opt zile, dispozitivul a fost perfecționat. Ca și până atunci, prizonierul era așezat în același loc, dar era fixat cu o placă de metal care cobora încet din plafon. Prizonierul avea impresia că urma să-i fie măsurată înălțimea. În placa de metal exista un piron care perfora ceafa prizonierului. Acesta pica mort instantaneu. Placa de metal era acționată de un levier cu pedală care se afla într-un colț al încăperii (op. cit., volumul VII, ședința din 13 februarie 1946).

Conform acuzatorilor, cadavrele celor 840.000 de prizonieri de război, asasinați după metoda citată, au fost incinerate în patru crematorii mobile montate pe remorca unui camion. Nici ucigăselnița cu pedală, nici crematoriile mobile care ar fi trebuit să incinereze în timp record câte 210.000 de cadavre, nici nenumărate alte năstrușnicii tehnice descrise la Nürnberg nu au fost prezentate tribunalului. Dar, din păcate, absența totală a vreunui *corpus delicti* a fost total contrabalansată de declarațiile scrise ale martorilor, depuse sub jurământ.

32. Procesul lagărelor de concentrare din Germania de Vest

La prima vedere, ne vine greu să înșelegem de ce guvernul german instrumentează până și în ziua de azi procese presupușilor criminali naziști. Motivele sunt următoarele:

Structurile politice din fosta RFG au fost create de ocupanți, în primul rând de SUA, la fel cum cele din defuncta RDG au fost create de sovietici. Americanii au avut grijă, firește, ca nici un lider al Germaniei învinse, ciuntite și umilite să nu se îndepărteze de linia politică impusă de ei. Apoi această mafie politică s-a reprodus spontan, conform tendinței inerente oricărei structuri ierarhice: nici un ateu sau liber – cugetător declarat nu poate ajunge cardinal catolic sau papă!

Pornim de la premisa că toți cancelarii germani, de la Adenauer și pînă la Schmidt, ar fi crezut în *holocaust*, cel puțin în linii mari. Chiar dacă ar fi crezut contrariul, s-ar fi ferit de a-și face publice îndoielile. În timpul războiului rece, RFG avea nevoie de protecția Statelor Unite împotriva permanentei amenințări sovietice. Dacă diriguitorii de la Bonn și-ar fi permis să conteste *holocaustul* sau ar fi renunțat la instrumen-

tarea proceselor « criminalilor de război », presa americană, în mare parte sub papuc sionist, ar fi reacționat printr-un foc încrucișat antigerman, care ar fi înghețat relațiile dintre Bonn și Washington (sioniștii l-au calomniat ani în șir pe Kurt Waldheim pentru crime de război imaginare. Pentru a nu fi taxat drept antisemit, nici un om politic occidental nu a avut curajul să-l mai întâlnească pe Waldheim până în momentul în care președintele ceh Vaclav Havel, om curajos și cinstit, a îndrăznit să iasă din magia conformismului).

Pe de-o parte, Germania de Vest voia ca prin aceste procese să-și creeze imaginea unui aliat model al Statelor Unite și să-și dovedească ortodoxia în ale democrației; pe de altă parte, aceste procese contau mult în politica internă. Scoțând permanent în vitrină brutalitatea regimului nazist, se găsea o justificare pentru noul sistem « democratic-parlamentar », care nu avea altă bază decât baionetele foștilor inamici. Obligând școlarii să asiste la procese, se intenționa atrofierea spiritului național și a oricărei urme de amor propriu în cadrul generației tinere, pentru a canaliza adeziunea acesteia la politica Bonnului, care prevedea supunerea totală intereselor Statelor Unite. Procesele au jucat un rol esențial în « reeducarea » poporului german*, au contribuit la consolidarea ordinii de după război, la

* Termenul de « reeducare » poate fi aplicat la fel de bine și celorlalte popoare occidentale, nu numai germanilor. Este drept, nemții au scuza de a fi fost învinși, de a fi suportat cea mai teribilă teroare exercitată vreodată de niște învingători. Cu excepția inițiaților și a celor capabili să descopere singuri adevărul, poporul învins și popoarele învingătoare au sfârșit prin a crede în aceeași minciună holocaustică. Din acest punct de vedere, popoarele occidentale, intelectualii în primul rând, se găsesc cam în situația câinilor lui Pavlov. Pe noi comunismul ne-a jefuit de toate bogățiile, ne-a luat libertatea, dar nu ne-a putut îndobitoci. În Occident oamenii sunt mai înstăriți, se pot mișca mai liber. Totuși, din perspectiva care ne interesează aici, sunt atât de troglodizați încât se poate vorbi pe bunț dreptate de un caz

care și Bonn-ul punea osul, și care se baza pe două dogme: vina exclusivă a Germaniei în declanșarea războiului și cruzimea, fără precedent în istoria universală, a regimului nazist, cruzime care și-a găsit perfect materializarea în *holocaust*.

Scopul adevărat al acestor procese nu a fost nicidecum clarificarea cazurilor de vinovăție individuală, ci culpabilizarea generală, din interes pur politic.

Nu trebuie însă trasă concluzia că toți acuzații au fost inocenți. Unii au fost cu siguranță asasini și tortionari. Dar problema de a ști care erau într-adevăr vinovați și care nu erau, era de importanță secundară. În fond, pe nimeni nu interesa identitatea celor aflași în boxa acuzațiilor: aceștia erau interschimbabili.

Simplul fapt că nu a fost solicitată o expertiză a armei crimei, adică a camerelor de gazare, demonstrează că procesele nu s-au desfășurat conform principiilor unui stat de drept. O asemenea expertiză ar fi relevat imposibilitatea gazărilor masive. Mitul *holocaustului* s-ar fi năruit ca un castel de cărți de joc.

Mărturiile au constituit elementul de bază al înscenării judiciare Nuremberg. Foști deținuți, martorii îi urau de moarte pe acuzați. Lucru de înțeles, date fiind condițiile dificile^s din fostele lagărele de concentrare, chiar și fără camere de gazare și masacre sistematice. În aceste împrejurări, martorii erau supuși tentației de a pune în cărca acuzaților crime mai grave decât cele care, probabil, au avut loc. Nu aveau de ce să se teamă, fiindcă nici un martor nu a fost pedepsit pentru falsă mărturie în vreun proces tip Nuremberg. Nici măcar Filip Müller, care

unic în istoria omenirii de circonciziune cerebrală. Rămâne de văzut dacă poporul german și celelalte popoare occidentale vor suporta la infinit acest regim de cămașă de forță cerebrală, mintală. (N. tr.)

declara la *Procesul Auschwitz* de la Frankfurt cum că un SS-ist ar fi aruncat un prunc în grăsimea clocotindă ce se scurgea din crematoriu, nici acel martor care povestea cum nomenclaturiştii deţinuţi organizau, între execuţii, curse cicliste în camerele de gazare, sala pretându-se de minune la asemenea manifestări sportive, din moment ce podeaua era în pantă, spre a permite evacuarea sângelui ce curgea din bieţii gazaşi (*Nürnberger Nachrichten*, 11 septembrie 1978).

De ce oare majoritatea acuzaţilor ori au recunoscut existenţa camerelor de gazare, ori nu le-au contestat?

Dat fiind că, similar procesului de la Nürnberg, în aceste procese *holocaustul* a fost admis aprioric ca fapt de notorietate publică, discuţiile s-au purtat doar asupra implicării individuale a acuzatului. Orice acuzat care contesta existenţa camerelor de gazare şi exterminarea evreilor, se punea într-o situaţie disperată. « Încăpăţânarea » îl costa. În general, cu acordul avocaţilor lor, acuzaţii au ales, de nu contesta existenţa camerelor de gazare, ci doar participarea individuală la gazări, sau, în cazuri delicate, să se prevaleze de faptul că au acţionat la ordin.

Acuzaţii cooperanţi puteau spera pedepse minime, oricât de abominabile erau crimele ce li se puneau în cărcă. La *Procesul Belzec*, în 1965, singurul acuzat, Josef Oberhauser, a fost condamnat la patru ani şi şase luni de închisoare pentru a fi participat la asasinarea a trei sute de mii de oameni! Motivul clementei: în timpul debaterilor, Oberhauser s-a abţinut de la orice declaraţie. Aceasta însemna că nu contesta acuzarea, astfel că justiţia germană putea constata încă o dată că vinovaţii nu neagă masacrele (Rückert, *op. cit.*, pag. 83-84). La *Procesul Auschwitz*, de la Frankfurt, acuzatul Robert Mulka, prezumtiv vinovat de acte bestiale, a fost condamnat la paisprezece ani de închisoare, pedeapsă criticată ca prea blândă. Totuşi, după numai patru luni, Mulka a fost pus în libertate din „motive de

sănătate. De fapt, Mulka a făcut jocul acuzării, recunoscând existența camerelor de gazare. Cei care au procedat altfel nu au avut drept la indulgență. Kurt Franz, acuzat în *Procesul Treblinka*, este închis din 1959, fără speranță de a fi eliberat vreodată. Vina lui este aceea de a nu fi încetat să conteste imaginea oficială a Treblinkăi. Co-acuzatul Suchomel, cel care declara că evreii intrau în camerele de gazare gata despuiați și în ordine, a fost cadourisit cu doar patru ani.

Astfel s-a făcut și se face justiție în Germania învinsă!

Un judecător sau un procuror care, în aceste condiții, ar fi avut curajul unor dubii în privința *holocaustului* și a camerelor de gazare, și-ar fi ruinat cariera în deplină cunoștință de cauză. Nici măcar avocații nu au făcut acest lucru, mulțumindu-se să conteste participarea clienților lor la asasinate.

Procesele criminalilor de război sunt scilipitor analizate în capitolul 4 al cărții lui Wilhelm Stäglich, *Mythe d'Auschwitz*; capitol ce reprezintă apogeul unei lucrări remarcabile. În încheierea acesteia, Stäglich comentează astfel rezultatul *Procesului Auschwitz*:

(...) Această modalitate de a determina verdictul seamănă jalnic de bine cu procedurile folosite în procesele vrăjitoarelor de odinioară. Atunci, ca și acum, crima propriu-zisă nu era decât „prezumată“, pentru că în fond era imposibil de dovedit. Juriști eminenți din acea vreme (...) susțineau că, în cazuri de „crime dificil de dovedit“, se putea renunța la stabilirea materialității obiective a faptei dacă „prezumția“ pleda în favoarea existenței acesteia. Atunci când se punea problema de a dovedi că a avut loc act sexual cu diavolul sau că pe cutare deal era loc de sabat și alte ;inuni de acest gen, judecătorii din acea vreme se găseau exact în situația magistraților din secolul XX, în căutarea camerelor de gazare. Erau obligați să

creadă în toate acestea, pentru a nu sfârși ei înșiși pe rug. Aceeași dilemă, chiar dacă în alți termeni, i-a chinuit pe judecătorii tribunalului din Frankfurt, chemați să se pronunțe în cauza Auschwitz.

33. Frank Walus și John Demjanjuk

În 1974, Simon Wiesenthal a descoperit că Frank Walus, cetățean american de origine poloneză Frank Walus este un fost muncitor german din epoca hitleristă. În această calitate, Walus ar fi comis crime abominabile împotriva evreilor.

Walus a fost deci acționat în justiție.

Nu mai puțin de unsprezece martori jidani au declarat sub jurământ că Walus ar fi asasinat bestial o bătrână, o tânără, mai mulți copii și un invalid. Walus, fost muncitor într-o uzină, aflat la pensie, a fost nevoit să împrumute 60.000 de dolari pentru a-și plăti apărarea. Pânț la urmă a reușit să facă să-i parvină din Germania documente care atestau că n-a pus piciorul în Polonia pe întreaga durată a războiului, că a lucrat pe un domeniu din Bavaria, unde lumea și-l amintea sub numele de „Franzl“. Acuzația a picat. Datorită lui Wiesenthal, Walus a fost ruinat, dar a rămas un om liber! (Mak Weber, „*Simon Wiesenthal: Bogus Nazi Hunter*“ în *Journal of Historical Review*, traducere franceză în *Revue d'histoire révisionniste* nr.5, noiembrie 1991).

Încălcând aproape toate principiile unui stat de drept, autoritățile americane l-au predat Israelului pe cetățeanul american de origine ucraineanș John (Ivan) Demjanjuk, care a fost dat zn judecată sub numele de *monstrul de la Treblinka*.

Regimente întregi de martori au descris sub jurământ atrocitățile acestui „Ivan cel Groaznic“ de la Treblinka. Ar fi asasinat de unul singur opt sute de mii de jidani, folosind gaze

de eșapament provenite de la un tanc sovietic casat. Tăia urechile evreilor, pe care le înapoia în camera de gazare... Tăia cu baioneta bucăți din jidani. Înainte de a le gaza, despica cu sabia pânțele femeilor însărcinate. Tăia cu spada sânii evreicelor înainte de a le forța să intre în camera de gazare. Îi snopea pe evrei, îi căsăpea, îi lovea cu pumnii, îi strangula, îi biciuia până la moarte, sau îi abandona, lăsându-i să moară de foame. În consecință, Demjanjuk a fost condamnat la moarte*.

După toate acestea, autoritățile judiciare israeliene recunosc că ucraineanul n-a pus niciodată piciorul la Treblinka, încercând să-l pună sub acuzare pentru masacre tot atât de i ;aginare, comise la Sobibor (singurul element veridic contra lui Demjanjuk era o legitimație de serviciu la Sobibor, falsificată de *KGB*. Dintr-o analiză efectuată în Statele Unite, rezultă că unul dintre componenții hârtiei acelei legitimații, era o substanță folosită în fotochimie abia de prin anii șaiszeci (Cf. Rullmann, *op. cit.*)

34. Relatări ale evreilor „supraviețuitori ai holocaustului“

Eva Schloss, nepoată a lui Otto Frank, relatează în *Evas Geschichte* (Wilhelm Heyne Verlag, 1991) cum, grație unei intervenții miraculoase a providenței, mama sa a scăpat de camera de gazare. Paragraful se încheie astfel:

* John Demjanjuk a avut norocul să fie apărat de un avocat israelian cinstit, căruia, pentru aceasta i s-a aruncat în plin tribunal vitriol în ochi. Pe de altă parte, John Demjanjuk a putut fi achitat, după ce mai întâi fusese condamnat la moarte, numai în urma campaniei istoricilor revizionişti în favoarea sa. Documentele acuzării prezentate contra lui Demjanjuk sau dovedit a fi fabricate în colaborare de *KGB*-ul sovietic și de *CIA* americană. (N. tr.)

În noaptea aceea, cuptoarele crematoriului au ars timp de mai multe ore. Flăcări portocalii țâșneau din hornuri spre cerul negru ca noaptea (p. 113).

Întâlnim asemenea pasaje în nenumărate mărturii: flăcări țâșnind din hornurile crematoriilor și ridicându-se spre cer împodobesc pretutindeni legenda *holocaustului*. Supraviețuitorii aceștia ar trebui să înșeleagă o dată pentru totdeauna că flăcările nu pot țâșni din hornul unui crematoriu!

În câteva mărturii apare o invenție extrem de respingătoare: grăsimea umană ce se scurge din cadavre în timpul incinerării, utilizată apoi drept combustibil de rezervă. Iată ce scrie Filip Müller în *Trois ans dans une chambre à gaz d'Auschwitz*:

Secundat de adjunctul său Eckard, inginerul lucrărilor mortuare coborî într-una din gropi, și trase două linii longitudinale, cam la 25-30 de centimetri una de alta. Trebuia săpat un canal în acel loc, după traseul desenat, formând o pantă de la mijlocul gropii înspre extremități, în vederea scurgerii grăsimii din cadavre în timpul combustiei; două rezervoare situate la capete urmau să colecteze grăsimea (pag. 178).

Ceea ce îndrăgșă Filip Müller este de neconceput: oricine poate verifica acest lucru, consultând un specialist în incinerări! Această oribilă scorneală și-a găsit locul într-o carte calificată serioasă, cea a lui Hilberg (p. 1046m ed. fr.). Astfel de exemple ajută la mai buna înțelegere comicului mărturiilor. Un prim supraviețuitor al *holocaustului* lansează o variantă proițătoare, exploatată apoi de o turmă de alți *supraviețuitori*, fiecare pe cont propriu.

Desigur, cărțile unor Eva Schloss sau a Filip Müller pot conține și lucruri adevărate. E vorba de condițiile dificile de lucru, igiena precară, foamea, persecuții și chiar execuții. Fost deportat, revizionistul Paul Rassinier confirmă acestea în

propria-i relatare (*Minciuna lui Ulise*, La Vieille Taupe, prima parte). Asta nu înseamnă că pasajele referitoare la camerele de gazare și la acțiunile deliberate de exterminare ar putea fi veridice!

Iată, în continuare, câteva pasaje extrase din mărturiile relative la *holocaust*.

Elie Wiesel vorbește despre masacrul de la Babi Yar, lângă Kiev (atestat doar de martori oculari fabricați de NKVD; conform documentatului articol al lui Marek Wolski din *Revue d'histoire révisionniste* nr. 6, mai 1992):

Mai târziu (aveam să o aflu prin intermediul unui martor) vreme de luni de zile pământul a continuat să se zbuciume. Din când în când, gheizere de sânge țâșneau din pământ. (Paroles d'Étranger, Éditions du Seuil, 1982, pag. 86).

Kitty Hart în *I am alive*, vorbește despre Auschwitz:

Fusesem martor, cu propriii mei ochi, la uciderea nu numai a unui om, ci la asasinarea a sute de ființe umane; bieți nevinovați conduși într-o sală spațioasă. O imagine ce nu poate fi uitată. Afară, o scară era sprijinită de clădirea nu prea înaltă, permițând accesul la o mică lucarnă. O siluetă în uniformă SS parcurse rapid treptele; odată ajuns sus, omul își puse masca de gaze și mșnușile. Apoi, ținând cu o mână deschisă lucarna, scoase din buzunar un săculeț al cărui conșinut îl vărsă grabit în interio. Era un praf alb. Apoi închise rapid lucarna. Coborî ca fulgerul, aruncă scara pe iarbă și dispăru în fugă, de parcă era urmărit de duhuri rele.

*În aceeași clipă se auziră țipetele disperate ale nenorocișilor care se sufocau... După cinci, poate opt minute, toți erau morți (Cf. *Mythe d'Auschwitz*, la Vieille Taupe, Paris, 1986, pag. 207-208).*

Se pare că acel praf alb – necunoscut chimiștilor inclusiv în ziua de azi – a lipsit câteodată la Auschwitz, din moment ce SS-ul a recurs la alte metode de asasinat. Eugène Aroneanu descrie aceste metode în *Raportul* său:

Deținuții se suie în vagoaneții care circulă pe șine. Să tot fie la opt, poate nouă sute de metri de cuptoare. La Auschwitz, vagoaneții sunt de gabarite diferite. Zece până la cincisprezece persoane pot urca într-un astfel de vagonet. Odată încărcat, vagonetul se pune în mișcare pe planul înclinat și pătrunde cu viteză în tunelul la capătul căruia se află un prag ce dă în gura cuptorului.

*Când vagonetul se izbește de prag, accesul în cuptor se deschide automat. Vagonetul se răstoarnă, basculând în cuptor încărcătura umană încă vie (...) (Aroneanu, *Camps de concentration*, Office français d'édition, 1945, pag. 182).*

Contrar acestei « *experiențe trăite* », mărturia Zofiei Kossak (*Du fond de l'abîme, Seigneur*, Albin Michel, 1951) constă în descrierea camerelor de gazare, în care gazul (Zyklon B) nu era « deversat » ci urca prin orificiile practice în dușumea:

(...) O sonerie stridentă și gazul începu să urce prin deschiderile din podea.

Așezați într-un balcon exterior, deasupra porții, câțiva SS observau curioși agonia, zbaterea, spasmele condamnaților. Sadicim aceștia nu ratau niciodată un asemenea spectacol. (...) Agonia dura între zece și cincisprezece minute (...).

Ventilatoare puternice împrăștiu aerul. Apoi venea Sonderkommando-ul și deschideau poarta din fața intrării, unde se afla o rampă și niște vagoaneți. Cadavrele erau încărcate în grabă, alții își așteptau rândul. Morții puteau învia, căci gazul era astfel dozat, mai mult zăpșcea decât

omoar. S-a întâmplat ca victimele încărcate în ultima șarjă să-și revină în vagoaneții ce coborau rampam înainte de a fi descărcați direct în cuptor (pp. 127-128).

La Auschwitz se petreceau lucruri ciudate și în exteriorul camerelor de gazare:

*Periodic, medicii SS vizitau crematoriul, mai ales ofițerii superiori Kitt și Weber. În qstfel de ocazii, ziceai că te afli într-un abator. Înainte de execuții, cei doi medici drămuiau coapsele și părțile genitale ale bărbaților și femeilor încă în viață, precum negustorii de dobitoace evaluează speci­menele reușite. După execuție, victimele erau întinse pe mese. Medicii le disecau corpurile, prelevându organe pe care apoi le aruncau într-o oală (versiunea germană originală, op. cit., pag. 74, precizează: oalele intrau într-o mișcare sacadată sub efectul convulsiei mușchilor. Filip Müller, *Trois ans dans une chambre à gaz d'Auschwitz*, pag. 83).*

Yankel Wiernik, alt supravieuitor al holocaustului, stigmatizează comportamentul scandalos al ucrainenilor de la Treblinka:

*Ucrainenii erau în permanență beți. Vindeau orice se putea fura din lagăr, pentru a face de bani de rachiu (...) Îndopați bine, beți morți, porneau în căutarea altor distracții. Dintre femeile goale pe care le obligau să defileze sub ochii lor, alegeau cele mai frumoase tinere evreice, le târau în barăcile lor, le violau și le trimiteau apoi la gazare (A. Donat, *The Death Camp of Treblinka*, Holocaust Library, 1979, pag. 165).*

Câțiva autori descriu cum au dispărut cele 800 000 de cadavre de la Treblinka, fără a lăsa vreo urmă.

Iată un pasaj din *Treblinka* lui Jean-François Steiner:

Uscășiv și blond, chipul plăcut, îngrijit, apăru într-o bună zi, cu valijoara în mână, în fața porților regatului morșii. Se numea Herbert Floss, specialist în incinerarea cadavrelor (...)

Primul rug fu pregătit ziua următoare. Floss își dezvălui secretul: compoziția rugului-etalon. După explicațiile lui, nu toate cadavrele ardeau la fel de bine. Existau cadavre bune și cadavre rele, cadavre refractare și cadavre combustibile. Marea artă consta în a le folosi pe cele bune pentru a le arde pe cele rele. După cercetările sale (dacă e să ne luăm după rezultate, trebuie să fi fost foarte asidui) cadavrele vechi ardeau mai bine decât cele mai proaspete, cele grase mai bine decât cele slabe, femeile mai bine decât bărbații, copiii mai puțin bine decât femeile dar mai bine decât bărbații. Cadavrul ideal ar fi fost unul vechi, al unei femei grase.

Floss ordonă ca acestea să fie puse deoparte. Apoi trecu la trierea bărbaților și a copiilor. După ce o mie de cadavre au fost astfel dezgropate și triate, s-a procedat la încărcarea combustibilului, cel bun dedesubt, cel rău deasupra. Floss refuză bidoanele cu benzină. Ceru să i se aducă lemn. Demonstrația sa trebuia să fie perfectă. Lemnele au fost așezate sub grătarul rugului, în mici vetre care aduceau cu focurile de tabără. Clipa adevărului sosise. I se aduse o singură cutie cu chibrituri. Se aplecă, aprinse prima vatră, apoi celelalte. În timp ce lemnele începeau să se aprindă, se alătură grupului de ofițeri ce aștepta la oarecare distanță.

Flăcări din ce în ce mai îndrăznețe începură să pârlască cadavrele, întâi timid, apoi cu vervă ca flacăra de sudură. Toată asistența își ținea respirația, germanii erau nervoși, nerăbdători, prizonierii speriați, îngroziți, terorizați. Herbert Floss era destins. Murmura cu un ton detașat, sigur pe el « Tadellos, tadellos... ». Rugul se aprinse instantaneu. Țâșniră flăcări, eliberând un nor de fum gros. Se auzi un sfârâit

profund, chipurile morților se desfigurau de durere, carnea crăpa sub acțiunea căldurii. Spectacolul avea ceva de infern, până și cei din SS contemplau minunea cu oarecare conster-nare. Floss radia de fericire. Trăia cea mai frumoasă zi din viața lui. (...)

Ditamai evenimentul trebuia serbat pe măsură. S-au instalat mese, cu vedere spre rug, pline cu sticle de alcool, bere, vin.

Ziua se isprăvea în focuri de rug, cerul se încingea la capătul câmpiei ce ascundea soarele într-un fast incendiar.

La un semnal, dopurile au decolat. Sărbătoarea începea. Primul toast a fost închinat Führer-ului. Excavatoriștii s-au întors la mașinările lor. Cei din SS au ridicat paharele urlând. Pșrea că excavatoarele au prins viață, brațele lor articulau spre cer un salut hitlerist vibrant, sacadat. De zece ori brațele oamenilor s-au ridicat în salut hitlerist. Mașinile întorceau salutul oamenilor–mașină, văzduhul gemea de toasturile închi-nate gloriei Führer-ului. Cheful dură până la consumarea to-tală a rugului. Au urmat cântece crude și sălbatice, cântece de ură, de patimă, de slavă a Germaniei eterne (...) (Jean-François Steiner, Treblinka, Fayard, 1996, pp. 332-335).

Wassilij Grossmann, în *Die Hölle von Treblinka* descrie miraculoasele capacități pirotehnice ale naziștilor (*Historische Tatsachen*, nr. 44):

Se lucra zi și noapte. Cei de la incinerarea cadavrelor spuneau despre cuptoare că semănau cu niște vulcani a căror oribilă căldură le prăjea fesele, că flșcările ajungeau la zece metri înălțime (...). La sfârșitul lui iulie, căldura era sufocantă. Când se deschideau gropile, vaporii ieșeau ca dintr-un ceaun uriaș. Duhoarea groaznică. căldura cuptoarelor îi termina pe cei extenuați. Se prșbușeau morți pe grătarul cuptorului.

Yankel Wiernik propune alte surprinzătoare detalii:

Cadavrele erau îmbibate cu benzină. Cheltuială suplimentară cu rezultatele nesatisfăcătoare. Cadavrele masculine refuzau pur și simplu să ardă. Când apărea un avion pe cer, orice operație înceta, cadavrele erau acoperite cu frunze pentru a dejuca recunoașterea aeriană. Spectacol crud, cel mai groaznic pe care un ochi uman l-a văzut vreodată. Se incinerau cadavre de femei gravide al căror pântecce crăpa. Se zăreau prunci arzând în pânteccele mamelor (...).

*Bandiții stau pe lângă cenușă, se sparg de răs. Privirile lor trădează o bucurie diavolească. Ciocnesc cu rachiu și spirtoase alese, se ghistuiesc, glumesc încălzindu-și bucle (Donat, *The Death Camp of Treblinka*, pag. 170-171).*

Pentru a depăși tensiunea Treblinkăi, germanii și ucrainenii cântau. Iată ce povestește un expert în *holocaust*, Rachel Auerbach:

Pentru a condimenta monotonia mortuară, germanii au înființat la Treblinka o orchestră jidovească (...). Aceasta avea un dublu rol: pe de-o parte, muzica sa acoperea țipetele și gemetele oamenilor mânați la gazare, pe de alta, întreținea buna dispoziție a trupeșilor celor două neamuri melomane: germanii și ucrainenii (Donat, pag. 4).

În *Die Revolte von Sobibor*, Alexander Pechersky descrie modalitatea de derulare a masacrelor din acest lagăr:

*Prea că am intrat într-o baie ca oricare alta. Robinete cu apă rece, apă caldă, bazine pentru spălat (...) Odată intrați cu toții, ușile grele se închiseră peste noi. O substanță neagră și grea țâșni din găurile practicate în plafon (...) (Cf. Carlo Mattogno, *Le Mythe de l'extermination des Juifs*, *Annales d'Histoire revisionniste* nr.1, 1987, pag. 81).*

Totuși, conform *istoricilor* actuali, cei 250 000 de morți de la Sobibor nu au murit de substanță neagră și grea, ci de gaze de eşapament.

Să nu se creadă că am citat în mod tendențios doar pasaje neverosimile! Nimeni nu poate cita o mărturie credibilă, demnă de luat în seamă, în materie de gazări!

35. Unde or fi milioanele de « dispăruți »?

Din moment ce nu au fost gazați, unde au dispărut jidanii? Care este numărul victimelor jidovești din zona de influență a lui Hitler.

Cine așteaptă cifre sigure va fi decepționat. Cercetarea istorică liberă este îngrădită, orice tentativă de studiu statistic al populației evreiești se lovește de nenumărate obstacole, printre care:

1. Cine este evreu, care este diferența dintre evreu și ne-evreu constituie o problemă, mai ales în epoca de asimilare și căsătorii inter-rasiale din preajma și din timpul războiului.
2. Statele Unite nu fac recensământul propriei populații evreiești, făcând astfel imposibilă orice estimare precisă.
3. Slaba credibilitate a statisticilor sovietice și sioniste.

Așa stând lucrurile, estimările reprezintă singura soluție. Americanului de origine germană Walter Sanning îi datorăm studiul demografic cel mai important cu privire la destinul evreilor pe durata celui de al II-lea Război mondial. În lucrarea sa novatoare (*The Dissolution of Eastern European Jewry* Costa Mesa, 1990), Sanning folosește exclusiv surse evreiești și aliate, ne acceptând documente germane decât dacă sunt dovedit antinaziste. Iată concluziile lui Sanning privind țările-cheie ale problemei demografice evreiești, adică Polonia și

Uniunea Sovietică. Cartea lui Sanning oferă și statistici interesante și cu privire la alte șări.

În 1939, trăiau în Polonia vreo trei milioane și jumătate de evrei. Se ajunge la acest număr luând ca bază, pentru anii posteriori lui 1931 (data ultimului recensământ care înregistra 3,1 milioane de evrei) un spor demografic maxim, fără a ține cont de emigrările masive ale evreilor. Între 1931 și 1939, sute de mii de evrei au emigrat din cauza dificultăților economice și a antisemitismului tot mai fățiș al polonezilor. Institutul de istorie contemporană din München evaluează la circa 100 000 pe an numărul emigranților jidani din anii '30. În concluzie, Polonia anului 1939, nu putea să aibă mai mult de 2,7 milioane de jidani (2,633 milioane După Sanning).

O mare parte a acestora trăiau în teritoriile ocupate de Uniunea Sovietică în septembrie 1939. Când Hitler și Stalin și-au împărțit Polonia, sute de mii de evrei s-au refugiat din Vest spre Est. În Polonia occidentală, anexată de germani, cât și în Polonia centrală, tot sub dominație germană (Guvernământul general), nu puteau fi mai mult de un milion de evrei (800.000 după Sanning). Evreii rămași sub control german au fost concentrați în ghetouri, amenințați cu constrângerea la muncă forțată. Destinul lor era sumbru, chiar și fără camerele de gazare. Epidemiile și foamea din ghetouri făceau zeci de mii de victime.

Când trupele germane au intrat în Uniunea Sovietică, iunie 1941, marea parte a evreilor, 80% după informațiile sovietice oficiale (David Bergelson, președinte al Comitetului antifascist iudeo-sovietic) au fost evacuați și împrăștiați pe imensul teritoriu al imperiului. La fel s-a întâmplat cu evreii polonezi trecuți sub controlul lui Stalin în 1939. Evreii sovietici sub dominație germană nu puteau fi mai mulți de 750 000. Războiul, masacrele trupelor de asalt și pogromurile declanșate

de populația indigentă au fost deosebit de sângeroase. Totuși, în marea lor majoritate, acești evrei au supraviețuit.

Începând din 1942, germanii au deportat, în zonele ocupate din Est, pe evreii din țările aflate sub controlul lor. Aceasta a fost « soluția finală a problemei evreiești ». Evreii deportați au fost cantonați în ghetouri. Destinul acestor evrei nu a fost studiat decât foarte sumar. Întrucât aceste deportări se bat cap în cap cu mitul exterminării, învingătorii au distrus și ascuns documentele referitoare la acestea (arhivele ministerului german de externe confiscate de americani reprezintă 485 de *tone* de hârtie (Cf. W. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich*, New York, 1960, pp. IX-X, dintre care doar o mică parte au fost publicate), iar *mărturiile supraviețuitorilor* acestor deportări, ar fi picat prost, din același motiv. Pe de altă parte, chiar unele voci exterminacioniste recunosc deportările masive de evrei în Rusia, Gerald Reitlinger, de exemplu, tratează cât de cât subiectul în *The Final Solution* (Valentine, Mitchell & Co., 1953). Pentru autor, misterul constă în faptul că naziștii tranzitau mase întregi de evrei prin lagărele de exterminare funcționând în plin. Acești evrei erau trimiși spre stabilire în Rusia, într-un moment în care decizia distrugerii fizice integrale a iudaismului fusese de mult luată.

Nu se poate stabili numărul acestor deportați. Statisticianul SS Richard Korherr estimează la 1 873 000 numărul deportărilor de până în martie 1943. Raportul Korherr nu este însă considerat credibil.

Steffen Wernerm în *Die zweite babylonische Gefangenschaft* se ocupă de stabilirea evreilor în Rusia. Această carte trebuie citită cu prudență. Ea reunește indicații care converg spre un număr masiv de evrei trimiși în partea orientală a Bielorusiei, care au rămas acolo și după terminarea războiului. Un mare număr de evrei polonezi, refugiați sau deportați în

Uniunea Sovietică, s-au stabilit voluntar acolo, fiindcă în Polonia fuseseră deposezați de toate bunurile și ar fi trebuit s-o ia de la capșt. În plus, guvernul sovietic ducea o politică vădit filo-semită, lucru care a dăinuit până cu puțin înaintea morții lui Stalin.

Pare puțin probabil ca un număr apreciabil de evrei din Europa de Vest și Centrală să fi rămas de bunăvoie în Uniunea Sovietică. Să fi fost reținuți contra voinței lor? Câși au murit, câți s-au întors în țările natale și câți au emigrat mai departe? Ce s-a ales, de exemplu, de miile de evrei olandezi deportași în Rusia via Birkenau și Sobibor? Aceste întrebări rămân fără răspuns. A sosit momentul, la o jumătate de secol după război, să se deschidă arhivele și să se încurajeze cercetarea istorică temeinică, în loc de a acționa în justiție cercetători de valoare ca Faurisson, de a interzice studii bazate pe principiile cercetării știinșifice, ca *Raportul Leuchter* și de a pune la *Index* o carte ca *Mitul Auschwitz*, a lui Stăglich.

36. Imprăștierea

După război, sute de mii de evrei au emigrat în Palestina, în Statele Unite și în multe alte țări (există șaptezeci de comunități naționale în *Congresul Evreiesc Mondial*). Descrierea acestor valuri ale emigrării constituie aspectele cele mai fascinante ale cărții lui Sanning. Acesta arată prin ce mijloace fantastice au reușit mulți evrei să-și găsească o nouă patrie. Unii au eșuat în Cipru sau Persia înainte de a ajunge la adevărata destinație; alții s-au rătăcit prin Maroc sau Tunisia. Aceste informații sunt confirmate de statistici demografice oficiale și de lucrări semnate de autori evrei.

După calculele lui Sanning, pierderile evreiești din teritoriile Uniunii Sovietice ocupate de germani se ridică la 130.000 iar

cele din statele europene la aproximativ 300 000. El menționează că numărul real al victimelor ar putea fi semnificativ inferior sau, din contră, superior cu câteva sute de mii. Cea de-a doua variantă pare mai plauzibilă. Este foarte puțin probabil, dar nu exclus, ținând cont de factorii de incertitudine, ca pierderile umane ale poporului evreu în zona de influență germană să se ridice la circa un million. Cam de la acest ordin de mărime a pornit pionierul revizionist Rassinier.

37, Cele șase milioane

Numșrul mitic de șase milioane de evrei asasinați a apărut începând cu 1942 în propaganda sionistă. Nahum Goldmann, care urma să devină președinte al *Congresului Evreiesc Mondial*, anunța în 9 mai 1942, că din opt milioane de evrei care se aflau în zona germană de dominație, doar vreo două-trei milioane vor supraviețui. În consecință, statisticile demografice au fost manipulate până când numărul de victime planificat a fost atins (cu oarecare aproximație). Iată cum au procedat exterminașioniștii:

Nu au ținut cont de masiva emigrare anterioară războiului, decât în cazurile Germaniei și Austriei,

Au neglijat emigrația semnificativă a evreilor în timpul războiului.

Au pornit de la rezultatele primelor recensăminte postbelice, care datează din 1946 și 1947, deci posterioare emigrării sutelor de mii de evrei în teritorii extra-europene;

Au neglijat evacuarea masivă a evreilor sovietici după intrarea germanilor în Uniunea Sovietică, atestată de surse sovietice incontestabile, și au trecut sub tăcere fuga unui mare număr de evrei polonezi în Uniunea Sovietică;

Au fost considerați ca victime ale *holocaustului* toși evreii transferați de germani în Rusia și rămași acolo; toși evreii dispăruți în lagărele de muncă staliniste; toși soldații evrei din trupele aliate, căzuți pe front;

N-au ținut cont de factori cum ar fi sporul demografic negativ, cauzat de emigrarea masivă a tinerilor.

Spre exemplificare iată două metode de lucru ale exterminațiștilor.

Metoda numărul unu: un evreu polonez emigrează în Franța în anii treizeci, ca alți zeci de mii de coreligionari. Este arestat în 1942 și trimis într-un lagăr de concentrare. După calculele avocatului sionist Serge Klarsfeld, 75.721 de evrei din Franța au fost deportați sub ocupația germană. Peste două treimi dintre aceștia aveau pașapoarte străine, întrucât Pétain nu agrea deportarea cetățenilor francezi. Pentru a umfla la maximum numărul victimelor, Klarsfeld, în al său *Mémorial de la déportation des juifs de France*, îi declară morți pe toți evreii deportați care, până în 1945, nu și-au declarat la Ministerul foștilor combatanți revenirea în țară. Această declarație nu era obligatorie! În plus, mulți dintre evreii eliberați, de naționalitate ne-franceză, au emigrat imediat în Palestina, în America sau aiurea!

Să presupunem că evreul nostru ar fi emigrat în America de Sud după întoarcerea, în 1945, din lagărul de muncă. El apare în statisticile *holocaustului* la două poziții. Pe de o parte face parte din evreimea care trăia în Polonia la recensământul din 1931 iar după război nu mai exista, fiind în considerați gazați. În al doilea rând, el nu s-a declarat Ministerului foștilor combatanți și, fiind considerat unul dintre evreii francezi gazați. Așa dar, omul nostru trăiește bine—mersi în America de Sud, dar în statistici e mort, și încă de două ori!

Metoda numărul doi: o familie de evrei, să-i spunem Süßmann, este arestată de naziști în 1942. Bărbatul este trimis într-un lagăr de muncă, femeia și copiii sunt cazați într-un ghetou unde se creează o nouă comunitate familială. Odată războiul terminat, femeia emigrează în Israel împreună cu copiii și cu noul partener, cu care se căsătorește acolo. Îl declară dispărut pe primul soț, care intră în statisticile *holocaustului*. În realitate, acesta a emigrat în 1945 în Statele Unite, unde a înregistrat decesul soției și al copiilor. Dacă cineva ar căuta în Statele Unite un oarecare Jakob Süßmann, ar face-o în zadar pentru că Jakob Süßmann nu mai există. De ce: iată un anunț mortuar apărut în *Aufbau*, ziar evreiesc de limbă germană, care apare la New York: « La 14 mai 1982 a decedat subit dragul nostru tată, bunic și străbunic James Sweetman (Süßmann – Nota Autorului), fost Danzig (...) ».

Revista *Historische Tatsachen* (nr. 52) furnizează multe alte exemple, extrase din *Aufbau*, privind schimbarea numelor. Königsberger devine King, Oppenheimer – Oppen, Malsch – Maier, Heilberg – Hilburn, Mohrenwitz – Moore, Günzburger – Gunby.

Familia Süßmann a furnizat patru decedați statisticilor *holocaustului*, deși toși membrii ei au supraviețuit.

38. Cheia problemei demografice se află în Uniunea Sovietică

Conform recensământului din 1939, în Uniunea Sovietică trăiau ceva mai mult de trei milioane de evrei. În acea vreme, natalitatea în sânul acestei minorități era minimă, tendința de asimilare în creștere, astfel încât nu se poate vorbi de vreun spor demografic. Primul recensământ de după război (1959) înregistra doar 2 267 000 de evrei, dar până și sioniștii îl

contestă. În acei ani, în Uniunea Sovietică se instaurase un climat antisionist, cel ce se declara evreu trebuia să se aștepte la consecințe nu tocmai favorabile. În plus, mulți evrei se simșeau ruși, ucrainenii etc. și se declarau benevol ca atare. Nu exista nici o constrângere în declararea naționalității la recensămintele sovietice.

Chiar și după emigrările masive ale evreilor sovietici în Israel și în Statele Unite, care au început pe la sfârșitul anilor șaizeci, surse evreiești estimau la mai mult de patru milioane numărul evreilor din Uniunea Sovietică. La 1 iulie 1990, *New York Post* scria :

Până de curând, se estima că în Uniunea Sovietică trăiesc două până la trei milioane de evrei. Între timp, emisarii israelieni, care, grație ameliorării relațiilor diplomatice, pot să circule liber în Uniunea Sovietică, anunță că numărul real se ridică la mai mult de cinci milioane.

După surse oficiale, numărul evreilor care au părăsit Uniunea Sovietică începând din anii șaizeci s-a ridicat la un milion. Admitând atât o oarecare creștere a populației datorată natalității cât și realitatea celor relatate de *New York Post*, ar fi trebuit să existe în Uniunea Sovietică, înainte de masivul val de emigrare, cam șase milioane de evrei (cel puțin trei milioane în plus față de recensământul din 1959) ceea ce demonstrează că o mare parte a evreilor polonezi presupus gazați, cât și mulți evrei din alte țări europene (România și Balcanii în special) au fost absorbiți de Uniunea Sovietică.

Citind antologia publicată în 1991 de Wolfgang Benz, cu titlul *Dimensions des Völkermordes*, în care figurează și o contribuție a unui oarecare Gert Robelm, ne putem face o idee despre modalitatea sionistă de a manipula matematica. După

Benz, la declanșarea războiului germano-sovietic, trăiau în Uniunea Sovietică peste cinci milioane de evrei, ceea ce corespunde în mare estimării lui Sanning. Robel pretinde totuși că 2,8 milioane de evrei sovietici au fost masacrași de germani.

Cam douăsprezece procente din populația sovietică au pierit în război, în special din cauza evacuării masive ordonate de către Stalin și a politicii pământului pârjolit. Procentajul victimelor evreiești nu poate fi inferior acestei cifre. Deci, din cele 2,2 milioane de evrei care, conform lui Robel, au supraviețuit masacrelor germane, cel puțin 264 000 au pierit din alte cauze. În consecință, dacă e să ne luăm după M. Robel, n-ar fi trebuit să existe în Uniunea Sovietică mai mult de 1,9 milioane de evrei, ba chiar mai puțini. Cum s-a ajuns la triplarea lor, ținând cont de natalitatea redusă a evreilor sovietici și de tendința lor de a se asimila?

39, Câteva cazuri celebre

Multe cazuri particulare demonstrează că epidemiile și privațiunile au cauzat nenumărate decese, fără să existe o exterminare sistematică.

După ocuparea Italiei de către germani, Primo Levi a trecut în tabăra rezistenței. Căzut prizonier a fost trimis la Auschwitz. A supraviețuit și a scris cartea *Si c'est un homme* (Julliard, 1987).

Evreul austriac Benedikt Kautsky, socialist de stânga, ar fi putut să moară de vreo sută de ori! A petrecut șapte ani în lagșrele Dachau, Buchenwald, Auschwitz și din nou Buchenwald. După război, a scris lucrarea *Teufel und Verdammte* (*Demoni și blestemași*, Zürich, 1946). Mama sa, octogenară, a murit la Birkenau în 1944. A închide persoane de asemenea vârstă trădează o oarecare ură, dar nu demonstrează un

program de exterminare. Bătrâna Kautsky a primit asistență medicală. Nu se știe dacă în libertate ar fi trăit mai mult, date fiind condițiile extrem de grele ale ultimei ierni de război.

Otto Frank și fiicele Anna și Margot au supraviețuit la Auschwitz. Anna și Margot au fost deportate la Belsen unde au murit la începutul anului 1945, probabil de tifos. Otto Frank a murit în Elveția, la o vârstă înaintată.

Nahum Goldmann, care a fost timp de câșiva ani președinte al Congresului Evreiesc Mondial, scrie următoarele în *Le Paradoxe Juif* (Stock, 1976) :

In 1945, existau circa 600 000 de supraviețuitori evrei ai lagărelor de concentrare, pe care nici o țară nu voia să-i primească.

Dacă naziștii ar fi dorit într-adevăr să-i extermine pe evrei, cum ar fi reușit 600 000 dintre aceștia să supraviețuiască în lagăre? Între *Conferinșa de la Wannsee* și sfârșitul războiului, germanii ar fi avut trei ani și jumătate pentru a-și duce la bun sfârșit opera de exterminare!

Să aruncăm o privire asupra listei cu nume de evrei eminenți, care au supraviețuit la Auschwitz sau în alte lagăre și închisori germane. Printre mulți alții, găsim pe următorii:

1. Léon Blum, șef al guvernului *Frontului popular francez*.
2. Simone Veil, care va ajunge președintă a Parlamentului european.
3. Henri Krasucki, viitor șef al unui mare sindicat francez.
4. Marie-Claude Vaillant-Couturier, ajunsă ulterior membră a Comitetului Central al *Partidului Comunist Francez*.
5. Gilbert Salomon, actual *PDG* al *SOCOPA* (carne și animale vii) și al *Măcelăriilor Bernard*.
6. Jozef Cyrankiewicz, care va deveni șef al guvernului polonez.

7. Dov Shilanski și Sheevach Weiss, foști președinși ai *Knesseth*-ului;
8. Georges Charpak, premiul Nobel pentru fizică 1992.
9. Roman Polanski, cineast (*Rosemary's Baby*).
10. Leo Baeck, mare rabin al secolului XX.
11. Jean Améry, filosof;
12. Samuel Pisar, scriitor francez;
13. Erik Blumenfeld, om politic, membru al *Uniunii Creștin-Democrate*;
14. Hermann Axen, om politic german.
15. Paul Celan, poet originar din Bucovina.
16. Simon Wiesenthal, faimos vânător de naziști.
17. Ephraim Kishon, autor satiric.
18. Heinz Galinski și Ignatz Bubis, foști președinți ai *Consiliului central al evreilor germani*.
19. George Wellers și Schmuel Krakowski, coautori ai antologiei *Les Chambres à gaz, secret d'État* (1984).
20. Elie Wiesel, evreu din Sighetul Marmăției, premiul Nobel pentru pace

În ianuarie 1945, Elie Wiesel, deținut la Auschwitz, a suferit o infecție la picior. Inapt de muncă a fost internat în spital, și supus unei intervenții chirurgicale. Armata Roșie se apropia. Deținuții au fost informați că cei sănătoși vor fi evacuați, bolnavii având posibilitatea alegerii între a rămâne sau se retrage împreună cu autoritățile germane.. Elie Wiesel și tatăl său făceau parte dintre bolnavi. Ce au ales ei? Să rămână în așteptarea eliberatorilor sovietici? Nici gând! S-au alăturat voluntar germanilor, acelor germani care au aruncat nou-născuți în flăcările gropii comune în care victimele agonizau ore întregi conform celor relatate de Elie Wiesel în *La Nuit*.

Elevilor li se predă că obiectivul lui Hitler a fost exterminarea evreilor, că dispariția acestei rase a fost hotărâtă la *Conferința de la Wannsee*. În 20 ianuarie 1942. Dacă profesorii și cărțile lor de istorie ar avea dreptate, nu 600 000 de evrei ar fi supraviețuit lagărelor de concentrare, ci, cel mult 600! A nu se uita că cel de-al Treilea *Reich* a fost un stat polițienesc extrem de eficace.

În sclipitoarea-i expunere asupra *holocaustului*, Arthur Butz lansa ideea că istoricii viitorului vor reproșa revizionistilor strania lor orbire, care a permis copacilor să ascundă pădurea. Ocupându-se de detalii nesemnificative, revizionisti au neglijat un lucru strigător la cer: la sfârșitul unui război dus împotriva lor mai ales, evreii existau în continuare!

Ne putem convinge de acest lucru, citind notele biografice reproduse în continuare, pe care Martin Gilbert le consacră persoanelor menționate în cartea sa *Auschwitz and the Allies*. Sunt pomenite următoarele personalități evreiești:

1. Sarah Cender, fost deportat la Auschwitz, emigrat în America după război.

2. Wilhelm Fildermann, protejat de mareșalul Antonescu, președinte al Comunității evreilor din România.

3. Arie Hassenberg, rewident la Auschwitz între 1943 și ianuarie 1945.

4. Erich Kulka a supraviețuit la Dachau, Neuengamme și Auschwitz, și a așternut apoi pe hârtie, în 1975, experiența-i concentraționarș.

5. Schalom Lindenbaum, care evadat din coloana în marș, după evacuarea Auschwitzului.

6. Czesław Mordowicz, evadat de la Auschwitz în mai 1944, emigrat în Israel în 1966.

7. Arnost Rosin, deținut la Auschwitz (1942-1944, funcționar, din 1968, al comunității evreiești din Düsseldorf.

8. Katherina Singerova, deportată la Auschwitz în 1942, ajunsă, directoare a Fondului național cehoslovac al creației artistice.

9. Dov Weissmandel, evadat de la Auschwitz.

10. Alfred Wetzler, autor al broșurii *Auschwitz: Grab von vier Millionen Menschen*, coautor *War Refugee Board Report*, evadat de la Auschwitz în 1944, în compania lui Rudolf Vrba.

Alși evrei, dintre cei menționați de Gilbert, nu au fost deportați, ci aleși (cazul lui Rudolf Kastner) ca interlocutori sau folosiți ca spioni (Andor Gross). În voluminoasa-i lucrare, Martin Gilbert amintește constant despre gazări, dar nu dă nici măcar un nume de evreu gazat! Paradoxal, el enumeră ditamai efective de oameni ne-gazați! Milioanele de gazați sunt, ca să-l cităm pe Orwell, *non-existing people*.

Articolul *Dann bin ich weg über Nacht*, apărut în *Der Spiegel* (nr. 51/1992), evocă pe următorii evrei:

1. Rachel Naor, douăzeci de ani, al cărei bunic a supraviețuit lagărelor de concentrare.

2. Ralph Giordano, a trăit războiul în libertate, în Germania, la vederea și la îndemâna *Gestapo*-ului.

3. Leo Baeck: a profetizat, după eliberarea sa de la Theresienstadt, că vremea evreilor în Germania trecuse pentru totdeauna.

4. Yohanan Zarai, a supravieșuit perioadei naziste în ghetoul din Budapesta.

5. Inge Deutschkron, a descris în autobiografia *Ich trug den gelben Stern*, tinerețea ei petrecută în Germania.

6. Theodor Goldstein, optzeci de ani, fost deportat în lagărul de muncă Wullheide.

În continuarea acestui articol, *Der Spiegel* publică o discuție cu președintele Consiliului comunității evreiești germane Ignatz Bubis, supraviețuitor al *holocaustului*, succesor în

această funcție lui Heinz Galinski, la rândul său supraviețuitor al *holocaustului*.

Acești supraviețuitori pretind a fi scăpat prin miracol. Miracolele în serie nu sunt însă miracole. Departe de fi martori-cheie ai *holocaustului*, acești oameni aduc dovada că nu a existat nici un *holocaust*.

Din moment ce Goldman afirmă că 600 000 de evrei au supraviețuit în lagăre, ar fi mult mai probabil ca numărul victimelor din acestea să fi fost de ordinul două sute, poate trei sute de mii, morți în principal din cauza bolilor, a foamei ultimelor luni haotice de război. Poporul evreu a trăit o tragedie, căreia nu trebuie să-i mai adăugăm și camerele de gazare.

40. Reuniunea familiei Steinberg

Iată ce se publica în coloanele din *State Time* (Baton Rouge, Louisiana, Statele Unite), 24 noiembrie 1978:

Los Angeles (Associated Press) – *Pe vremuri, neamul Steinberg prospera într-un mic sat evreiesc din Polonia. Aceasta se întâmpla înaintea lagărelor morții ale lui Hitler. Iată că un numeros grup, peste două sute de supraviețuitori împreună cu descendenții lor, s-au reunit pentru a participa la o sărbătoare aparte, timp de patru zile. Sărbătoarea a început chiar de Ziua Recunoștinței (Thanksgiving Day). Clanul a început să sosească de joi, din Canada, Franța, Anglia, Columbia, Argentina, Israel. din cel puțin treisprezece orașe din Statele Unite. « Este nemaipomenit, a declarat Iris Krasnov, din Chicago. Suntem cinci generații acoperind vârste de la trei la optzeci și cinci de ani. Plângem de fericire, petrecem un moment minunat. Adevărată reuniune a supraviețuitorilor din al II-lea Război mondial ».*

Sam Klaparda, din Tel Aviv, nu-și mai întoarce privirile de pe un imens arbore genealogic instalat în salonul hotelului Marriott, al aeroportului internațional din Los Angeles. « Este fantastic că am strămoși », spune el. Ideea pelerinajului aparține lui Joe și Gladys Steinberg din Los Angelesm care și-au asigurat concursul unor rudenii, printre care o Elaine, o nepoată Steinberg, pentru căutarea membrilor familiei. (...)

*Pentru mama lui Iris Krasnov, Hélène, care a emigrat din Polonia în Franța, pentru ca apoi să se stabilească în Statele Unite, momentul reprezenta un eveniment fericit. « Plâng, spune ea, nu pot să cred că atâția au supraviețuit holocaustului. Este atât de multă viață aici – o altă generație. Este minunat! Dacă ne-ar vedea Hitler cred că s-ar perpeli în mormânt » a adugat ea (Cf. Serge Thion, *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vieille Taupe, 1980, pag. 325-326).*

Dintre sutele de rudenii pe care Steinbergii nu au reușit să-i descopere (dăduseră în acest sens un anunț) , posibil ca o parte să fi pierit în timpul dominației germane. Unii s-au împrăștiat pe toate meridianele pământului, din Israel în Argentina, și Statele Unite (să nu uităm cele șaptezeci de comunități naționale evreiești în lume, reunite în *Congresul Evreiesc Mondial*), alșii, mai numeroși, trăiesc sau poate au murit pe imensele întinderi ale Rusiei.

41. Ca și cum un singur *holocaust* nu ar fi suficient...

Pentru ca paharul să fie plin ochi, exterminaționiștii adaugă pe deasupra celor șase milioane de evrei pretins masacrați încă 500 000 de țigani. Sebastian Haffner se ocupă de această problemă în *Anmerkungen zu Hitler*:

Începând cu 1941, ȣiganii din teritoriile ocupate ale Europei Orientale au fost sistematic masacrați, ca și evreii. Acest masacru (...) nu a fost încă studiat. Nu s-a vorbit despre el nici în timpul când a fost săvârșit, nici astăzi. Nu știm nimic despre el, decât că a avut loc (Anmerkungen zu Hitler, Fischer Taschenbuch Verlag, 1981, pag. 130).

Nemaipomenit! Nu există nici o dovadă a masacrării țiganiilor și totuși știm că ea a avut loc! În numărul 23 al revistei *Historische Tatsachen*, Udo Walendy consacră un studiu aprofundat presupusului masacru al țiganilor. Numărul respectiv al revistei, ca și multe altele, a fost interzis de cenzura statului german, cu toate că cenzorii nu au găsit nici o inexactitate în studiul lui Walendy. « *Nici o carte nu le atestă martiriul, nici o monografie nu le descrie marșul spre camerele de gazare sau plutoanele de execuție ale celui de al Treilea Reich* » constată *Der Spiegel* (nr. 10/1979), confruntat cu crasa lipsă a vreunui document privitor la asasinarea celor 500 000 de țigani.

42. Raționamentul lui Robert Faurisson relativ la *holocaust*

La prima vedere, pare de neconceput ca un sistem democratic să mențină prin cenzură și teroare o legendă atât de dezgustătoare ca cea a gazării a milioane de oameni. Cu atât mai de neconceput pare faptul întrucât cei care se cramponează cu îndârjire de acest oribil mit sunt tocmai cei pentru care sfârșitul legendei secolului ar coincide cu sfârșitul unui coșmar, adică evreii și germanii.

Legenda este apărată cu strășnicie, pentru că victoria adevărului istoric ar însemna pentru mulți potențați o catastrofă ireparabilă, fără pereche.

Robert Faurisson, care a contribuit, mai mult ca oricare altul, la demascarea mitului (fără el, *Raportul Leuchter* n-ar fi văzut niciodată lumina zilei), a sintetizat teza sa într-o frază de optzeci și două de cuvinte:

*Pretinsele camere de gazare hitleriste și pretinsul genocid se îngemănează într-o singură și unică minciună istorică care a înlesnit o enormă escrocherie politico-financiară, ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internațional, și ale cărei principale victime sunt poporul german, **dar nu și conducătorii acestuia**, întregul popor palestinian și, în fine, tinerele generații de evrei, pe care religia holocaustului îi afundă tot mai adânc într-un ghetou psihologic și moral.*

43. Miza

Începând din 1952, Germania a plătit 85,4 miliarde de mărci Israelului, organizațiilor sioniste, și evreilor persoane fizice (Cf. *Der Spiegel* nr. 18/1992). O mică parte din această sumă a ajuns în conturile foștilor prizonieri ai lagărelor de concentrare; nimeni nu contestă fundamentul moral al acestor plăți reparatorii. Cea mai mare parte a acestei sume a fost plătită chipurile drept reparație pentru miticele camerele de gazare, unui stat care nu exista pe vremea pretinsului genocid. Iată ce scrie Nahum Goldmann în autobiografia *Le Paradoxe Juif* (op. cit., p. 152):

Fără reparațiile germane, care au început să parvină în primii zece ani de existență a statului, Israelul nu ar avea nici jumătate din infrastructura actuală: toate trenurile din Israel sunt germane, vapoarele sunt germane, la fel rețeaua electrică, o mare parte din industrie (...) ca să nu mai vorbim de pensiile plătite supraviețuitorilor.

Câteva pagini mai înainte (p. 160), Goldman și-a cam scăpat limba de sub pază :

Doresc să vă povestesc două episoade care aparțin capitolului « Cum să câștigi milioane spunând povești » (...).

Holocaustul constituie pentru Israel un mijloc sigur de a-și asigura sprijinul necondiționat al Statelor Unite. Palestinienii trag ponoasele acestei politici, ei sunt principalele victime ale mitului *holocaustului*, mulți dintre ei trăiesc de decenii în mizerabile lagăre de refugiați, ca o consecință a inventării de către sioniști a camerelor de gazare.

Pe de altă parte, atât statul Israel cât și organizațiile sioniste internaționale au tot interesul să alimenteze legenda *holocaustului* pentru a menține în evreimea din întreaga lume o permanentă stare de isterie și de psihoză a persecuției, care reprezintă un liant excelent pentru o rasă atât de dispersată. La o atentă analiză, un singur lucru mai au în comun evreii din lume, împrăștiați în așkenazi și sefarazi, religioși și atei, de dreapta sau de stânga: înfiorătorul traumatism al *holocaustului*, spaima crâncenă de a retrăi odată anumite ceasuri ale istoriei. Pe aceste căi, *holocaustul* constituie un înlocuitor al religiei, un mit în care crede și cel mai agnostic evreu, Camerele de gazare de la Auschwitz au devenit cel mai sfânt mormânt din lume.

Motivul principal, din punct de vedere israelian și sionist, pentru care legenda trebuie menținută cu orice preț, se ascunde în altă parte. În ziua în care mitul s-ar prăbuși, ora adevărului ar agita Israelul și evreimea de pretutindeni. Precum germanii sau austriecii, evreii și-ar întreba conducătorii: « De ce ne-ați mințit decenii întregi? ». Criza de încredere pe care ar suferi-o mafia evreiască (politicieni, rabini, scriitori, ziariști, istorici) ar fi iremediabilă. Soarta ar face ca o stranie comuniune de destine să alture casta diriguitoare evreiască celei germane:

amândouă afundate într-un viespar din care nu există drum de întoarcere, amândouă amânând cu disperare sosirea clipei Adevărului.

44, De ce responsabili germani și austrieci se tem de adevărul istoric ca diavolul de tămâie?

Faptul că politicienii și intelectualii, atât din Germania cât și din Austria, susțin teoria *holocaustului*, pare a dovedi, la prima vedere, autenticitatea acesteia. Altfel, de ce să pună în cărca propriilor popoare crime abominabile inventate?

Am analizat deja condițiile în care RFG a acceptat, din motive de politică internă și externă, concepția istorică impusă de învingători. Pe de o parte, politicienii și intelectualii germani au ținut reeducarea propriului popor, strecurându-i mereu în fața ochilor barbariile național-socialismului; pe de altă parte, statul vest-german își propusese să-și clădească imaginea unui aliat-model al Statelor Unite, pentru a stinge neconținută campanie antigermană declanșată în presa și televiziunea americană, controlată de sioniști.

Conservatorii vest-germani s-ar fi rezumat la o propagandă moderată privind *holocaustul* și camerele de gazare. Evocarea Auschwitz-ului de două ori pe lună ar fi fost suficientă. Stânga însă, al cărei scop era atrofierea totală a oricărui sentiment național, n-a întârziat să lanseze subiectul: presa, televiziunea, pastorii și pedagogii s-au întrecut în a servi Auschwitz de trei ori pe zi poporului german. Conservatorii, de frică de a nu fi acuzați că vor să-l discolpe pe Hitler, nu au făcut nimic. Au reușit să intre, împreună cu stânga, într-o capcană fără ieșire: toși politicienii, începând cu creștin-democrații și terminând cu verzi, cei din presă, scriitorii și „istoricii” – aceștia nu sunt cei mai puțin numeroși! – toși cei care timp de decenii au întreținut

această acuzație colectivă contra propriului popor, într-o bună zi vor da socoteală compatrioților! Întreaga clasă conducătoare, formatorii de opinie sunt astăzi cu spatele la zid, încercând prin toate mijloacele amânarea socotelilor, aplicând cenzura în presă (fără precedent în istorie) forțând o propagandă *holocaustică* îndrăcită (astăzi se scrie mai mult despre *holocaust* decât acum zece sau douăzeci de ani!) și, în fine, printr-o serie interminabilă de procese al căror singur argument, opus revizionistilor, este că asasinarea celor șase milioane de evrei este un fapt aprioric dovedit!

Austria se află într-o situație asemănătoare și reacțiile castei conducătoare au luat proporții extravagante. Austriacul ce își propune să dovedească, pe baza legilor fizicii sau ale chimiei, că la Auschwitz camerele de gazare nu putut să funcționeze, riscă zece ani de pușcărie.

45. De ce guvernele și formatorii de opinie din democrațiile occidentale au interes ca acest mit să dăinuie?

Pentru capii democrașiilor occidentale, altele decât Germania și Austria, sfârșitul legendei nu ar fi chiar tragic, însă încrederea electoratului în sistemul democratic s-ar diminua drastic: ce democrație a fost aceea care a menținut vie o asemenea legendă, folosind mijloace primitive de represiune, demne de un stat polișienesc?

Îngroparea mitului ar constitui pentru istoricii noștri, pentru ziariști și intelectuali, un dezgheț fără precedent. La urma urmelor, toți s-au ciorbit, complăcut și drogat cu tema asasinării a șase milioane de evrei. Vor fi arătași cu degetul atunci când adevărul va ieși la suprafață! Nu este deci de mirare că cenzura ține cu dinții de camerele de gazare, istoricii și oamenii

din presă fiind obligați să se comporte așa cum o fac, în propriul lor interes.

46. Motivele credinței în *holocaust*

Orice om din societatea occidentală, cât de cât școlit, a fost bombardat fără încetare, încă din pruncie, cu evocări ale exterminării evreilor. În aceste condiții, cea mai mică rezervă asupra acestui subiect pare, la prima vedere, aproape la fel de absurdă ca însăși contestarea Războiului mondial! Chiar și acela care este antrenat în ale manipulării, devine incapabil, după atâșia ani de spălare a creierilor, de a-și schimba modul de gândire. Evident că există și oameni care știu, sau cel puțin adulmecă faptul că suntem mințiți, dar nu au, vai, curajul să o spună cu voce tare, pentru că știu prețul care se plătește democrației așa-zis liberală pentru o asemenea erezie: atacuri neconținute din partea presei și a televiziunii, terorizarea familiei, îngroparea pe linie profesională, amenzi și pedepse cu închisoarea.

47. Folosește oare mitul *holocaustului* majorității evreilor?

Pentru căpeteniile statului evreu, și pentru organizațiile sioniste, victoria adevărului istoric ar reprezenta o catastrofă.

Pentru marea majoritate a evreilor, adică mai mult de 99%, care cred în *holocaust* pentru că au fost mințiți așa cum au fost și ne-evreii, dezvăluirea escrocheriei ar reprezenta, după primul șoc, o adevărată eliberare. Deoarece obsesia că șase milioane de coreligionari ai lor au fost exterminați pentru simplul motiv că erau evrei, groaza că o asemenea tragedie s-ar putea repeta constituie pentru aceștia un adevărat coșmar. Mitul *holocaustului* izolează evreimea într-un ghetou invizibil și o separă

de restul umanității. Să se dărâme odată zidurile acestui ghetou. Pentru toată evreimea va fi o adevărată binecuvântare!

48. De ce trebuie să punem capăt mitului *holocaustului*?

Trebuie să punem capăt acestui mit pentru că el intoxică o lume întreagă.

Trebuie să punem capăt mitului pentru că reprezintă o falsificare crasă a istoriei. Oameni au suferit și au murit în toate războaiele istoriei. Al II-lea Război mondial a cauzat mai multă suferință decât oricare altul. La Leningrad, în timpul blocadei, au murit de foame 640 000 de civili ruși. În 1944, polonezii asistau neputincioși la distrugerea totală a capitalei lor, odată cu moartea a 180 000 de compatrioți între dărâmături. Cu puțin înainte de sfârșitul războiului, 130 000 de oameni, poate chiar dublu, au murit carbonizați în bombardamentele sălbatice anglo-americane asupra Dresdei*. Leningrad, Varșovia și Dresda simbolizează moartea a mai mult de patruzeci de milioane de oameni. Cu toate acestea, se vorbește mai mult de suferințele unui singur popor decât de cele ale tuturor celorlalte la un loc, ba chiar se înzecește cu nesimțire numărul pierderilor omenești ale acestuia. Trebuie să punem capăt mitului pentru că nu putem construi o Europă din popoare egale în drepturi atâta timp cât unul dintre aceste popoare este defăimat zilnic**,

* Potrivit anumitor surse, numărul victimelor bombardamentelor anglo-americane de la Dresda, februarie 1945, ar putea fi chiar mai mare. (N. tr.)

** Nu numai poporul german este defăimat. În ultima vreme se vorbește tot mai mult despre un imaginar genocid comis de poporul nostru contra evreilor aflați în acea vreme pe teritoriul României. Deocamdată, suntem în faza de testare a credibilității minciuni. Anumiți politicieni, precum cei trei președinți de după Nicolae Ceaușescu, au găsit de cuviință să-și pună

punându-i-se în cârcă un monstruos genocid pe care nu l-a săvârșit.

În fine, trebuie să punem capăt mitului pentru că ne-a contaminat și întreține în noi un complex de vinovăție și de ură de sine care ne paralizează voința de a ne afirma, de a ne apăra interesele legitime.

49. Va dăinui legenda acestui secol mai mult decât secolul?

Probabil că nu, cel mult cu câțiva ani. Nici odată, în istorie, puterile aflate în vârful valului nu au reușit să sufoce durabil adevărul, nici prin cenzură nici prin teroare. În 1616, de exemplu, *Index*-ul interzicea lucrările care afirmau că Pământul se rotește. Din acel moment s-au ridicat nenumărate voci care au contestat decretul, astfel că în 1757 interdicția era anulată, iar în 1835 s-au șters din *Index* toate referirile la afacerea Galilei.

Cosmologia coperniciană s-a impus, cu toată împotrivirea Romei. Măsurile de represiune la nivel de stat, cenzura prin toate mijloacele poate întârzia victoria revizionismului, dar nu o poate zădărnici. Intr-o bună zi, camerele de gazare își vor găsi binemeritatul loc, în coșul de gunoi al istoriei!

tichiuța pe cap la Muzeul holocaustului din Washington, unde România figurează pe locul II, după Germania, printre țările care i-au persecutat pe evrei. Motivele acestei insulte sunt multiple. Între altele, ca și în cazul Elveției sau Suediei, cineva are interesul să stoarcă bani de pe noi. Să nu ni se replice că suntem prea săraci pentru așa ceva. Ne vor împrumuta chiar ei, cei interesați, statul Israel și jidănimia mondială (N. tr.)

50. A crede în *holocaust* echivalează cu a crede în vrăjitoare la începutul mileniului III

Mitul *holocaustului* este obscenm o ofensă adusă rațiunii. Nu trece zi fără ca ziarele să evoce o mărturie a vreunui « supraviețuitor al *holocaustului* ». Dacă germanii și-ar fi propus să extermine cu adevărat pe evrei, probabil că nu ar mai fi rămas prea mulți în mai 1945!

« Istorici » de tot felul ne povestesc că la Auschwitz ar fi fost omorâți, cu *Zyklon B*, un milion de evrei, Că la Treblinka și Belzec, un total de 1,4 milioane de evrei ar fi fost asasinați cu gaze de eşapament, provenind din motoare Diesel. Apoi ar fi fost incinerati sub cerul liber o mare parte a morților de la Auschwitz, toți cei de la Treblinka, Belzec, Chelmno și Sobibor. Nu au rămas urme, nici de cenușă nici de oase!

Acest edificiu al minciunii s-ar fi prăbușit degrabă dacă, în 1949, primul guvern al RFG ar fi comandat, pentru câteva miliarde de mărci, nu mai mult de trei expertize, Prima, unui specialist în combaterea paraziților, familiarizat cu particularitățile produsului *Zyklon B*. A doua, unui constructor de motoare *Diesel*, A treia, unui specialist în incinerare. Primul dintre aceștia ar fi demonstrat că « mărturiile martorilor » și « confesiunile vinovaților » erau în totală contradicție cu legile fizicii. Cel de-al doilea ar fi scos la iveală că masacrele cu gaze de eşapament provenind din motoare *Diesel* (deși posibile din punct de vedere teoretic) erau de neconceput în practică, fiindcă până și motorul tradițional, cu benzină, ar fi fost o armă mai eficientă decât motorul *Diesel*. În fine, al treilea ar fi afirmat categoric că arderea a milioane de cadavre sub cerul liber, fără a lăsa vreo urmă, este o imposibilitate. Aceste trei expertize, la momentul potrivit, ar fi scutit omenirea de o propagandă abrutizantă, desfășurată pe parcursul câtorva decenii!

Istoricii viitorului vor ajunge la concluzia că admiterea mitului *holocaustului*, în secolul XX, echivalează legenda vrăjitoarelor din perioada medievală.

În Evul Mediu, toată Europa credea în vrăjitoare, chiar și cele mai luminate minți. Vrăjitoarele dovedite ibovnice ale diavolului, și-au mșturisit în cele din urmă păcatul. Lumea întreagă a aflat, din confesiunile acestora, cum că penisul Satanei era îmbrăcat în solzi, iar sperma-i era înghețată. Anumiți cercetători au reușit să stabilească faptul că mare parte dintre aceste vrăjitoare nu-și părșeau patul în noaptea Walpurgiei, cu toate că era notoriu faptul că ele brăzdau cerul călare pe măhuri, pentru a ajunge să se împreuneze cu prințul tenebrelor. Altfel spus, nu trupurile vrăjitoarelor călăreau acele măhuri, ci *alter ego*-ul lor, adică sufletul. Mii de nelegiuți eretici au sfârșit pe rug, asemeni vrăjitoarelor, pentru a fi semnat pactul cu diavolul: conținutul aceluia pact fusese reconstituit cu exactitate, grație muncii meticuloase a unor tribunale cât se poate de leegale. Batalioane întregi de martori demni de crezare confirmau constatările științifice, sub jurământ. Volumele consacrate vrăjitoarelor, diavolului, iadului și vrăjitoriei, ajung să umple biblioteci întregi.

Iată că în vremea noastră, cea a fizicii atomice și a zborurilor către Saturn, constatăm că doctori în drept, profesori de istorie, intelectuali specializați în literatură universală, editori de reviste celebre, ziariști renumiți, profesori de filosofie, teologi conservatori sau moderniști, scriitori germani candidați la Premiul Nobel se complac în a crede că 360 000 de evrei au fost asasinați în sala de baie de la Majdanek, folosindu-se pastile de *Zyklon B*, introduse prin dușuri. Pastilele se transformau instantaneu în gaz, care, deși mult mai ușor decât aerul, cobora și « sfârteca plămâni » (Prof. Kogon) bieților evrei. Toți aceștia cred că Josef Mengele ar fi asasinat

400 000 de evrei, fredonând pasaje din Mozart. Se mai crede că la Treblinka, ucraineanul John Demjanjuk a înghesuit, cu parul, 800 000 de evrei în camera de gazare, După ce le-ar fi retezat urechile, i-ar fi redus la tăcere la tăcere cu gaze de eşapament provenind dintr-un tanc sovietic casat. Se crede îndeobşte că treizeci şi doi de oameni ar fi putut să încapă pe un metru pătrat în camera de gazare de la Belzec! Sau că la Auschwitz, după doar o jumătate de oră de la gazarea a două mii de persoane cu acid cianhidric, comandourile speciale intrau în încăpere nu numai fără măşti de gaze, ci cu ȱigara-n colȱul gurii, şi totuşi scăpau teferi! Unii cred că s-au putut comite asasinate masive cu un gaz exploziv la doi paşi de un crematoriu, fără ca teatrul de operaȱiunii să se facă ȱândări; că se pot incinera sute de mii de cadavre fără urmă de cenuşă, că grăsimea se scurgea din cadavre în timpul cremaȱiunii iar soldaȱii SS aruncau nou-născuȱii în această grăsime care fierbea. Rudolph H  ss ar fi vizitat Treblinka în iunie 1941, cu toate că lagărul a fost creat în iulie 1942! Simon Wiesenthal a supravieȱuit în douăsprezece lagăre de exterminare fără a fi fost exterminat nici măcar într-unul! Se crede că se putea contempla printr-o vizetă săpată într-o uşă agonia a două mii de persoane înghesuite pe 210 metri pătraȱi, de parcă persoana aflată exact în faşa uşii nu ar fi obturat total orizontul observatorului. Hitler ar fi ordonat în 1942 exterminarea totală a evreilor. Nimeni nu se miră când Nahum Goldstein semnalează că 600 000 de evrei au fost eliberaȱi în 1945 din lagărele de concentrare! Se crede în aceste lucruri cu un fanatism religios, extremis. Cel ce contestă acestea, se face vinovat de păcatul major ce s-ar putea comite acestea aceşti ultimi ani ai mileniului! Toate acestea au fost dovedite prin mărturii demne de încredere şi prin confesiuni smulse « vinovaşilor » în cadrul unor procese legale, incontestabile!

Cărțile dedicate *holocaustului* inundă lumea, generații întregi de autori și editori trăiesc de pe urma acestuia. Claude Lanzmann a devenit o celebritate mondială în urma filmului său *Shoah*, în care descrie cum șaisprezece frizeri tund șaptezeci de femei goale, într-o cameră de gazare de patru pe patru! Alți « istorici », precum Poliakov, Hilberg, Langbein, Jäckel, Friedländer, Scheffler sau Benz își datorează laurii universitari camerelor de gazare. În numeroase școli americane, materiile *Holocaust Studies* sunt la fel de obligatorii ca matematica sau fizica!

Atunci când această nebunie va fi luat sfârșit și omenirea se va fi trezit din coșmar, vom simși o rușine imensă, infinită, împotriva a ceea ce ne-a murdărit zilele și ne-a infectat spiritul vreme de peste șaiszeci de ani.

51. Șaisprezece întrebări adresate exterminațiștilor

Cel ce crede în realitatea *holocaustului* și a camerelor de gazare ar trebui să fie în măsură să răspundă celor șaisprezece întrebări care urmează. Puneți aceste întrebări istoricilor, ziariștilor și oricărei alte persoane care s-a aplecat asupra destinului evreilor în timpul celui de-al III-lea *Reich* și apăra varianta exterminațiștilor a istoriei.

Să cerem răspunsuri clare la aceste întrebări clare, să nu ne lăsăm duși de nas. Să nu acceptăm formulări în stilul « *holocaustul* este un lucru stabilit » sau « oricine pune asemenea întrebări asasinează încă o dată victimele *holocaustului* ». Nu acceptați nici o fotografie a vreunui deținut al lagărelor de concentrare mort de tifos. Nu acceptați nici o mărturisire smulșă acuzațiilor în procese ilegale!

1) Credeți cumva că un milion și jumătate de persoane au fost gazate la castelul Hartheim, lângă Linz, așa cum a mștrturisit, înainte de a muri, Franz Ziereis, fost comandant la Mauthausen? Dacă da, de ce totuși nimeni nu mai crede astăzi așa ceva? Dacă nu, atunci de ce credeți că ar fi fost gazate între un milion și un milion și jumătate de persoane la Auschwitz? De ce confesiunea lui Höss (dovedită smulsă sub tortură) ar fi mai credibilă decât a lui Ziereis, despre care nimeni nu mai vorbește de decenii?

2) Credeți că ar fi avut loc gazări la Dachau sau la Buchenwald, cu toate că în ambele lagăre există câte o pancartă care atestă că nu s-a întâmplat așa ceva? Dacă da, atunci cum de nici un istoric nu mai crede de mult că în cele două lagăre ar fi avut loc gazări? Dacă nu, atunci de ce mai credeți în camerele de gazare de la Auschwitz și Treblinka? Ce dovadă în plus a existenței acestor camere există la Auschwitz și Treblinka față de Dachau sau Buchenwald?

3) Credeși că sute de mii de evrei au fost uciși la Treblinka, folosindu-se în acest scop vaporii, așa cum s-a pretins în decembrie 1945 la procesul de la Nürnberg? Credeți în morile de oameni în care milioane de evrei ar fi fost electrocuțați, dacă e să ne lușm după Stefan Szende, doctor în filosofie? Credeți că la Belzec 900 000 de evrei au fost transformați în săpun cu marca *RIF*, « *Rein Jüdisches Fett* » [grăsimie pură jidănească] – cum afirmă Simon Wiesenthal? Credeți în gropile incendiare ale domnului Elie Wiesel sau în vagoanele cu var nestins ale domnului Jan Karski? Dacă da, cum de nici un istoric, în ziua de azi, nu împărtășește acest punct de vedere? Dacă nu, cum de mai puteți crede în camere de gazare? De ce respingeți o enormitate în timp ce tolerați alta?

4) Cum explicați faptul că până și pentru o crimă comisă cu un briceag se face o expertiză a armei crimei, în timp ce în timpul proceselor lagșrelor de concentrare nu a fost comandată nici măcar o singură astfel de expertiză, cu toate că era vorba de milioane de asasinate?

5) Desenați o cameră de gazare nazistă în care au fost asasi-nați evrei cu *Zyklon B*. Explicați funcționarea acesteia!

6) După execuția unui condamnat la moarte în camerele de gazare americane, aceasta trebuie să fie meticolos ventilată, înainte ca unui medic, echipat cu șorș de protecție, mască de gaze și mănuși, să-i fie permis accesul. Conform confesiunii lui Höss și a mărturiilor oculare, comandourile speciale de la Auschwitz intrau în camera saturată cu acid cianhidric, fie imediat, fie la vreo jumătate de orș după gazarea a câte 2000 de prizonieri, nu numai fără mască de gaze ci chiar cu țigara-n colțul gurii, și se ocupau de cadavre fără a fi afectați. Cum era posibil acest lucru?

7) Oare ce făceau soldații SS de la Auschwitz-Birkenau, în iunie 1944, la șase ore după gazarea a două mii de evrei, care trebuiau înlocuiți cu următorii două mii de condamnați (în acea vreme s-ar fi gazat acolo între 12 000 și 24 000 de evrei pe zi), din moment ce rămâneau în camera de gazare 1940 de cadavre (deoarece cele 15 arzătoare ale crematoriului nu ar fi putut incinera mai mult de 60 de cadavre în cele șase ore)?

8) Conform profesorului Raul Hilberg și altor istoriografi ai *holocaustului*, 400 000 de evrei unguri au fost gazați și incinerați la Birkenau pe parcursul a 52 de zile, din mai până în iunie 1944. Admițând că crematoriile de la Birkenau ar fi putut să incinereze cinci cadavre pe arzător și pe zi, și că ar fi funcționat în permanență (cu toate că acesta nu era posibil) s-ar fi putut incinera în totalul de 46 de arzătoare 11 960 de cadavre în 52 de zile. Unde au fost incinerate restul de 388 040 de

cadavre? (Nu-mi spuneți că au fost incinerași în gropi comune, acest lucru este imposibil cel puțin din lipsa oxigenului!)

9) Oare de ce nu au comis naziștii cele 1,4 milioane de asasinate de la Belzec și Treblinka folosind unul dintre numeroasele gaze toxice, în locul gazelor de eșapament ale motoarelor Diesel, armă pe cât de ineficace pe atât de nepotrivită?

10) Nici un istoric nu pretinde că ar fi existat crematorii în cele două « lagșre de exterminare » mai sus menționate, nici la Sobibor și nici la Chelmno. Cum au reușit naziștii să facă să dispară cele 1,9 milioane de presupuse cadavre, astfel încât să nu mai rămână nici cea mai mică urmă?

11) Pentru a dovedi că americanii au lansat bombe atomice la Hiroshima și Nagasaki, în august 1945, într-adevăr nu e nevoie de mărturii, nici de confesiuni. Cum se poate că, în afară de mărturii și de confesiuni, nu dispunem nici de cea mai mică dovadă a unui genocid care a făcut milioane de victime, în camere de gazare – nici un document, nici un cadavru, nici o armă a crimei, nimic?

12) Dați-mi numele unui singur evreu gazat și dovada că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat – o dovadă pe care să o accepte un tribunal care judecă după principiile dreptului comun într-un proces normal, apolitic. O dovadă! O singură dovadă!

13) Recensământul din Uniunea Sovietică, de la începutul anului 1939, totaliza ceva mai mult de trei milioane de evrei. În timpul celui de al II-lea Război mondial, Uniunea Sovietică a pierdut cel puțin douăsprezece procente din populație, iar procentul pierderilor evreimii ruse ar trebui să fie mai mare, date fiind masacrele săvârșite de germani. În 1 iulie 1990, *New York Post*, citând experși israelieni, constata că mai mult de cinci milioane de evrei trăiau încă în Uniunea Sovietică cu

toate că emigrația masivă a acestora începuse cu mult timp înainte. Cum un spor natural al acestei minorități nu a fost posibil, din cauza natalității reduse și a tendinței de a se asimila, ar fi trebuit să existe, statistic, vreo trei milioane de evrei în plus în această țară, înaintea valului de emigrare din anii șaizeci. Se explică altfel această stare de lucruri, decât prin faptul că o mare parte a evreilor polonezi și evrei ai altor state europene au fost absorbiți de Uniunea Sovietică?

14) După Nahum Goldmann (*Le Paradoxe Juif*), 600 000 de evrei au supraviețuit lagărelor de concentrare. Cum au putut acești 600 000 de evrei să supraviețuiască, din moment ce lichidarea lor fusese hotărâtă încă din ianuarie 1942, la *Conferința de la Wannsee*?

15) Sunteți gata să solicitați suspendarea măsurilor legale dirijate împotriva revizionistilor? Sunteți deschis dialogului și accesului tuturor la arhive? Ați fi dispus să discutați public cu un revizionist? Dacă nu, de ce? Nu aveți suficientă încredere în propriile argumente?

16) Dacă nu au existat camere de gazare, ce trebuie făcut? Spunem vestea cea bună tuturor, sau o ascundem în continuare?

Bibliografie

- Arthur Butz
The Hoax of the Twentieth Century
Historical Review Press, 19 Madeira Place
Brighton, Anglia, 1976
- Robert Faurisson
Mémoire en défense contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire
La Vieille Taupe, B.P. 9805, 75224-Paris Cedex 05,
Franța, 1980
Ecrits révisionnistes
4 volume, Samizdat, Paris 1999
- Walter Sanning
The Dissolution of Eastern European Jewry
Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport
Beach, Ca. 92659, Statele Unite ale Americii, 1983
- Wilhelm Stäglich
Le Mythe d'Auschwitz
La Vieille Taupe, Paris, 1986
(*Der Auschwitz Mythos*, Graben 1979, lucrare interzisă în
Germania)
- Serge Thion
Vérité historique ou Vérité politique?
La Vieille Taupe, Paris, 1980
- Paul Rassinier
Minciuna lui Ulise
Numeroase ediții în diverse limbi
(traducere românească în curs)
Les Responsables de la II-e Guerre Mondiale
NEL, Paris 1970
(traducere românească în curs)

- Pierre Guillaume
Droit et Histoire
La Vieille Taupe, Paris, 1988
- Roger Garaudy
Miturile fondatoare ale politicii israeliene
(traducere din franceză), 1997
- Maurice Bardèche
Nürenberg, pșmântul făgăduinșei
Samizdat, 2000, (traducere din franceză)

– *Journal of Historical Review*, P.O. Box 2739, Newport Beach, Ca. 92659, Statele Unite ale Americii;

– *Historische Tatsachen*, Verlag für Volksturm und Zeitgeschichte, D-4973 Vlotho/Weser, Germania;

– *Annales d'histoire révisionniste*, numerele 1–8, B.P. 9805, 75224 Paris Cedex 05 (revista și-a încetat apariția după numărul 8).

– *Revue d'histoire révisionniste*, numerele 1–6, B.P. 122, F-92704 Colombe Cedex

– *AKRIBEIA*, 6 numere în curs, director Jean Plantin, Lyon

Ediția originală a *RAPORTULUI LEUCHTER*, în limba engleză, poate fi obținută de la *Institute for Historical Review* (SUA) sau de la *Historical Review Press* (Anglia). Raportul original cuprinde 192 de pagini, inclusiv anexe tehnice destinate specialiștilor. O traducere a primelor 26 de pagini, sinteza cercetărilor conduse de Fred A. Leuchter, a fost publicată în *Annales d'histoire révisionniste*, nr. 5, 1988. Rezumatul în limba germană al aceluiași raport, publicat în caietul 36 al *Historische Tatsachen*, a fost interzis de către guvernul Germaniei.

TABLĂ DE MATERII

Prefață	7
1. Unicul tabu.....	43
2. Revizionişti.....	44
3. Este posibil să punem la îndoială holocaustul?	49
4. Istoria oficială față cu revizionismul.....	50
5. Represiunea înlocuiește dialogul.....	51
6. De ce refuză exterminaționiștii dialogul?	53
7. Contestă oare revizionişti persecutarea jidanilor sub Hitler?	54
8. Cu sau fără camere de gazare, care-i diferența?	56
9. Ce înțelegeau național-socialiștii prin soluție finală a problemei evreiești	58
10. Lagărele de concentrare	61
11. Masacrele de pe Frontul de Est	68
12. <i>De ce puterile învingătoare au adăugat atrocităților germane reale holocaustul fictiv și camerele de gazare imaginare?</i>	<i>71</i>
13. Chipul oficial al holocaustului	72
14. Inexistența documentelor referitoare la holocaust și la camerele de gazare	74
15. Călcâiul lui Ahile pentru exterminaționiști	77
16. Camerele de gazare din Statele Unite	79
17. Despre Zyklon B și camerele de dezinfecție germane.....	81
18. Trei martori—cheie ai Auschwitz-ului	84
19. Au fost oare abolite până și legile fizicii între 1941 și 1945?	89
20. Raportul Leuchter.....	93
21. Elefantul invizibil	98
22. Alte dovezi.....	103
23. Holocaustul, nimic altceva decât propagandă de război.....	104
24. Gropile incendiare ale lui Elie Wiesel	106
25. Belzec, lagărul-fantomă.....	109

26. Treblinka, o ofensă adusă rațiunii	117
27. Majdanek: șapte, trei, sau nici măcar o singură cameră de gazare?.....	122
28. Camerele de gazare ale lagărelor din Occident	123
29. Geneza mitului Auschwitz.....	127
30. Holocaustul a fost cumva anunțat de Hitler în persoană?.....	131
31. Procesul de la Nürnberg.....	133
32. Procesul lagărelor de concentrare din Germania de Vest.....	137
33. Frank Walus și John Demjanjuk	142
34. Relatări ale evreilor „supravieșuitori ai holocaustului“	143
35. Unde or fi acele milioane de „dispăruți“?.....	151
36. Imprăștierea	154
37. Cele șase milioane.....	155
38. Cheia problemei demografice se află în Uniunea Sovietică.....	159
40. Reunirea familiei Steinberg	164
41. Ca și cum un singur holocaust nu ar fi suficient... ..	165
42. Raționamentul lui Robert Faurisson relativ la holocaust.....	166
43. Miza	167
44. De ce responsabilii germani și austrieci se tem de adevărul istoric ca diavolul de tămâie?	169
45. De ce guvernele și formatorii de opinie din democrațiile occidentale au interes ca acest mit să dăinuie?.....	170
46. Motivele credinței în holocaust	171
47. Folosește oare mitul holocaustului majorității evreilor?	171
48. De ce trebuie să punem capăt mitului holocaustului?.....	172
49. Va dăinui legenda acestui secol mai mult decât secolul?	173
50. A crede în holocaust echivalează cu a crede în vrșjitoare la începutul mileniului III	174
51. Șaisprezece întrebări adresate exterminaționiștilor.....	177
Tablă de materii	184

.....